

LUC BESSON

Arthur

i Zabranjeni grad

ALGORITAM

Luc Besson
Arthur i Zabranjeni grad

Naslov izvornika
Arthur et la cité interdite

obrada : Giga, Lena
www.balkandownload.org

LUC BESSON

Arthur

i Zabranjeni grad

Poglavlje 1

Sunce malo-pomalo zalazi iza obzora kako bi nas napokon oslobodilo svoje vrućine. Zna da nitko živ ne može cijeli dan trpjeti njegov gorući plam.

Pas Alfred otvori oko. Prema blagom povjetarcu zna da je temperatura napokon podnošljiva. Polako ustane, protegne šape, napusti sjenoviti kutak gdje se dosad nalazio i krene u potragu za komadićem svježe trave na kojim će moći obilježiti teritorij. Hineći kako mu je to prvi put, odabire ugao kuće koji je već odavno žut od njegovih obilježavanja.

Sjedeći na visokome dimnjaku, mladi kobac promatra okoliš. Čini se kako se ne plaši nikoga, pa ni vrućine. Čak ni psa koji prolazi vrtom, a čije su šape još utrnule od sna.

Grabljivica ga prati prodornim pogledom. No tek nekoliko sekundi.

Toliko joj je potrebno da shvati kako je plijen prevelik. Nehajno okrene glavu u potrazi za novom žrtvom.

I kuća je cijeli dan trpjela nasrtaje ljeta, te drvena vrata, baš kao i crepovi na krovu posvuda pucketaju. Tiho je to pucketanje, pravilno, nalik na note koje je zapisalo sunce.

Sunce je danas gnjavilo sve i svakog i krajnje je vrijeme da zađe.

Ispuštajući prigušen vrisak, čini se kako mu kobac upravo to i potvrđuje. Promukao je to i moćan, neugodan vrisak koji baku budi iz sna.

Zadrijemala je na kauču, nasred dnevnoga boravka.

Mora se reći kako je gotovo nemoguće odoljeti poslijepodnevnome drijemežu uzme li se u obzir svježina koja vlada u prostoriji i hipnotizirajuće tiktakanje velikog zidnog sata.

Tomu pridodate i dva cvrčka koji međusobno razgovaraju i spavat ćete sve do večeri.

No kobac je probudio baku, natjeravši je da poskoči.

Malo se zapetljala u prekrivač koji je bio prebačen preko ruba kauča.

Jamačno ga je tijekom sna povukla na sebe kako bi se pokrila.

Malo-pomalo bakica dolazi k sebi, te vraća prekrivač na prijašnje mjesto, kao da želi izbrisati svaki trag nepredviđenog poslijepodnevnog sna. Kao da zadrijemati u ovakvim okolnostima znači biti nesavjestan. A iznenada joj na pamet padaju upravo okolnosti. Arthur, njezin jedini i obožavani unuk. Njezin unuk koji je nestao baš kao i njezin suprug prije četiri godine.

Nestao je u vrtu, baš kao i njezin suprug. Tražeći blago, kao i njezin suprug.

Uzalud je uzduž i poprijeko pretražila čitav vrt, preokrenula čitavu kuću, dozivala ga po okolnim brežuljcima, ali njezinu malenom Arthuru nije bilo ni traga.

Nameće joj se samo jedan odgovor: oteli su ga izvanzemaljci. Velika, zelena stvorenja koja su s neba došli u svom letećem tanjuru i oteli njezina unuka.

Uvjerena je da je riječ o otmici. Kako netko ne bi poželio tog malenog, divnog lutka kojeg bi ona mogla grliti po cijele dane!

Ta plavokosa, raščupana glavica i velike oči boje lješnjaka koje se čude svemu što vide. Taj sićušan glas malena djeteta, mek i krhak kao mjehur od sapunice. Arthur je doista najvredniji od svih blaga i baka se osjeća opljačkanom. Ne može obuzdati suzu koja joj klizi niz obraz.

Pred tako dubokom tugom, nestaje čak i sramežljivost. Osvrne se oko sebe i promotri tu nijemu kuću koja joj ne može ništa reći.

Na trenutak se kroz prozor zagleda u nebo. Ono je ravnomjerno modro i očajno prazno. Izvanzemalcima ni traga. Ispusti dug uzdah i čini se kako se postupno miri sa sudbinom.

“Kako sam mogla zadrijemati?” upita se trljajući oči.

Na svu sreću, našao se kobac koji ju je probudio.

Cilj mlade ptice grabljivice nije, međutim, bio probuditi baku, te on ponovo ispusti vriskove.

Bakica načuli uši. Spremna je bilo što dočekati kao prst sudbine, kao nadu.

Oštrim okom i istančanim sluhom, kobac je jamačno nešto vidio ili čuo. Uvjerena je u to i nije posve u krivu.

Životinja doista odašilje znakove i upozorava tko zna koga.

Vidio je i čuo nešto prije nego što se to uopće pokazalo na obzoru.

To nešto je automobil. Oblak prašine koji ga prati, a koji svjetluca obasjan sunčanom svjetlošću. Zvuk motora još ne dopire do kuće.

Kobac, koji i dalje sjedi na dimnjaku, promatra automobil tako temeljito kao da u glavi ima radar.

Baka polako ustaje s kauča. Uzalud ćuli uši i osluškuje, i dalje ne čuje ništa. Ili tek nešto, malo. Možda tek daleku huku.

Kobac ispušta dva prigušena vriska kojima kao da podnosi izvješće o broju ljudi u automobilu.

Sad se čuje promukao i truo zvuk motora, usprkos povjetarcu koji ga odnosi dalje.

Kobac tad odluči odletjeti, što nije dobar znak.

On vidi i čuje prije bilo koga drugog. Je li možda osjetio kako se nevolja nezadrživo približava kući?

Automobil na trenutak iščezne iza uzvisine, preniske da bi bila brežuljak, no previsoke da bismo je prozvali krtičnjakom.

Baka si kratko pročisti grlo, kao da želi prekinuti tišinu koja je postala preteška. Buka koju je mislila da je čula ponovno je utihnula.

Lagano nakrivi glavu kao što bi netko okretao antenu ne bi li bolje uhvatio signal. Iskočivši iza uzvisine, automobil se ponovo pojavi, ponosno pokazujući svoje stare kromirane dijelove. Buka motora trenutačno preplavljuje posjed, a stabla kao jekom odzvanjaju užasnim pucketanjem.

Baka se prene i ustaje u skoku. Nema više nikakve sumnje, kobac joj je uistinu slao znak. Bakica se dovede u red, poravna haljinu, namjesti prekrivač i grozničavo traži papuče.

Buka koju stvara automobil kao da je preplavila čitav dnevni boravak, a šljunak ispod kotača cvili kao da se ispred kuće prizemljio neki leteći objekt.

Baka odustane od potrage i krene prema vratima sa samo jednom papučom, zbog čega hoda kao stari gusar drvene noge.

Motor se zaustavi, i čitav svijet odahne.

Automobilska vrata cvile kao stara lasica, a dvije cipele od izlizane kože zabijaju se duboko u šljunak.

To ne sluti na dobro, kobac je bio u pravu kad je odlučio odletjeti.

Bakica uspije stići do ulaznih vrata i bori se s ključem.

“Zašto sam, dovraga, zaključala vrata?” gundđa ona spuštene glave, i ne primjećujući dvije siluete koje sunce oslikava iza vrata.

Ključ kratko cvili, no naposljetku se ipak okreće u bravi i otključava vrata.

Baka je toliko iznenađena onim što vidi da se ne može obuzdati, te ispušta prigušen vrisak. Užasnuti.

Premda nasmiješeni par koji stoji na trijemu ni po čemu nije užasan.

Izuzme li se činjenica da imaju loš ukus. Gospođa na sebi ima roza haljinu s cvjetnim uzorkom dok gospodin nosi kariranu jaknu čija zelenkasta boja podsjeća na guščje govno.

Očito, neugodan pogled, no ne i razlog za urlanje.

Baka obuzda uzvik i pokušava preoblikovati ga u susretljivo klicanje.

“Iznenađenje!” pjevuši par u savršenom duetu.

Baka blago širi ruke i iz petnih se žila trudi lice uresiti što je moguće prirodnijim osmijehom. Usta govore “dobar dan”, dok oči kazuju “upomoć”.

“Kad je riječ o iznenađenju! Ovo je stvarno iznenađenje!” izusti naposljetku ona Arthurovim roditeljima koji stoje ispred nje stvarni kao noćna mora.

Bakica se i dalje smiješi, čuvajući ulaz u kuću kao golman svoj gol.

Budući da se baka ne miče, ništa ne govori i samo se glupavo smiješi, otac naposljetku postavi pitanje kojeg se ona plaši više od ičega drugog.

“Gdje je Arthur?” pita on veselo, i ne sluteći kakav će biti odgovor.

Baka se još šire osmijehne, kao da se nada kako će osmijehom natuknuti pozitivan odgovor te da neće morati lagati.

Otac je, međutim, preglup da bi shvatio tu tankoćutnost, pa i dalje čeka odgovor.

Baka zato udahne i kaže:

“Jeste li dobro putovali?”

To uopće nije odgovor kakvom se otac nadao, no budući da je dobar navigator, on istog trena prebacuje u četvrtu.

“Put smo presjekli iz smjera zapada!” objašnjava žurno. “Ceste su uže, no prema mojim proračunima, put smo tako skratili za četrdeset tri kilometra. Uzmemo li u obzir cijenu goriva, time smo uštedjeli...”

“Time smo dobili zavoj svake tri sekunde, i to tijekom dvosatne vožnje!” žali se majka. “Putovanje je bilo strahota i zahvalna sam nebesima što Arthur nije morao proživjeti tu muku!” zaključuje ona, a zatim dodaje: “A gdje je uopće on?”

“Tko to?” pita baka kao da ne razumije pitanje.

“Arthur, moj sin”, odgovara joj majka pomalo zabrinuto. Ne zbog svog sina, već zbog mentalnog stanja svoje majke. Možda je njezinu ponašanju uzrok vrućina.

“Aaah! Bit će tako sretan što vas vidi!” uzvikuje baka umjesto odgovora.

Roditelji se uzajamno pogledavaju, pitajući se nije li starica potpuno oglušila.

“Arthur, gdje je on?” smireno sriče otac kao da nekog tibetskog seljaka pita za smjer kojim treba poći.

Baka se još šire smiješi i potvrdno kima glavom.

Takav odgovor uopće nije uvjerljiv te se ona osjeća dužnom napokon ponuditi kakav-takav odgovor.

“On je... s psom”, izusti ona naposljetku. Za dlaku je izbjegla potpunu laž, no odgovor je, čini se, zadovoljio mladi bračni par koji se raznježio.

Upravo u tom trenutku, mašući repom, Alfred se odlučio pojaviti i uništiti savršeni alibi.

Roditeljima naočigled, bakin se osmijeh mrvlji i raspada u prah kao kakva stara slika.

“Gdje je Arthur?” pita majka sad znatno odlučnijim glasom.

Baka bi Alfreda rado ugušila zato što joj je uništio plan, no ipak ga samo prostrijeli pogledom.

Mahanje Alfredova repa polagano se usporava. Svjestan je da je vjerojatno učinio neku glupost te istog trena priznaje krivnju.

“Igrate se skrivača, ha?” pita baka Alfreda koji glumi kako sve razumije.

“Njih dvojica obožavaju se igrati skrivača!” objašnjava ona. “U stanju su danima se tako igrati! Arthur se skriva, a...”

“A pas za to vrijeme broji?” nastavlja otac koji se već pita ruga li mu se baka.

“Tako je! Alfred broji do sto, a zatim traži Arthura!”

Ljudi često nisu ni svjesni kad izgovaraju takve gluposti, osobito kad ih izgovore tako uvjerljivo.

Roditelji se pogledavaju, uistinu zabrinuti za baku. Ovo miriše na starački dom.

“A... znate li otprilike gdje bi se Arthur mogao skrivati?” ljubazno pita otac da ne bi bio grub.

Baka energično kima glavom, kao da tako želi reći jedno veliko i iskreno Da.

“U vrtu!”

Nikada je još laž nije dovela tako blizu istini.

Poglavlje 2

Unajskrovitijem kutku vrta, ispod visokih i divovskih vlati trave, iza hodnika mravinjaka koji se zabija duboko u utrobu zemlje, ondje gdje se rađa korijenje stabala, nalazi se temelj staroga zida sagrađenog ljudskom rukom.

Na tom vremenom izgrizenom zidu, nalazi se malena pukotina koja se proteže između kamenja. No kad si visok tek dva milimetra, onda to nije malena pukotina, već golem ponor uz čiji rub hodaju naša tri junaka.

Selenija je naravno i dalje na čelu. Kraljevna, čini se, nije izgubila ni trunku svoje odlučnosti i misija joj i dalje posve zaokuplja misli.

Puteljkom hoda kao da šeta pločnikom glavne gradske avenije, nimalo se ne obazirući na provaliju bez dna pokraj koje prolazi. Odmah iza nje, hoda Arthur. I dalje je pod dojmom onoga što mu se događa. On koji je, još prije samo nekoliko sati, patio zbog svoje visine od sto trideset centimetara, sad je ponosan na svoja dva milimetra. I svakoga trenutka zahvaljuje nebesima na ovoj avanturi koja ga je već obogatila i osnažila, od glave do pete.

Duboko diše, kao da želi udahnuti energiju koja ga okružuje. Osim ako se možda ne želi samo dodatno isprситi. Isto čine i neke životinje u sezoni parenja. Mora se reći da se Arthur manje obazire na provaliju nego na Seleniju. Mora se priznati i to da je lijepa, ta mlada djevojka. Ima tijelo boginje, ali karakter svinje. Pogled divlje mačke i osmijeh malena djeteta. Čak i kad je se pogleda s leđa, odmah se vidi kako je riječ o kraljevni. U svakom slučaju, upravo to može se iščitati iz Arthurova pogleda koji je slijedi onako kako obično Alfred slijedi njega.

Betameche je nešto dalje, kao da je biti na začelju dio njegovih funkcija. Na leđima mu je i dalje naprtnjača prepuna stvari koje ničemu ne služe, osim što mu možda služe kao utezi kako ne bi poletio.

“Betameche, požuri malo! Nemamo vremena!” podsjeća ga njegova sestra koja je prema njemu uvijek jednako osorna.

Betameche trese glavom u znak nezadovoljstva i ispušta dubok uzdah.

“Muka mi je od toga što uvijek moram tegliti stvari!”

“Pa nisam ti ja rekla da sa sobom poneseš polovicu sela!” uzvraća mu kraljevna, uvijek jednako kiselo.

“Mogli bismo se smjenjivati, ha? Tako ću se ja malo odmoriti i bit ćemo brži!” predlaže Betameche, lukav kao majmunčić.

Selenija iznenada zastane i pogleda svog brata.

“U pravu si. Dobit ćemo na vremenu. Daj!”

Betameche veselo naprtnjaču skida s leđa i pruži je sestri koja je jednom kretnjom baci u ponor.

“Evo! Sad ćeš biti manje umoran i dobit ćemo na vremenu!” izjavi kraljevna. “Put pod noge!”

Zgrožen, Betameche promatra kako njegova naprtnjača iščezava u ponoru bez dna.

Ne vjeruje vlastitim očima. Da ne postoji mišić predviđen za tu svrhu, donja bi mu se čeljust jamačno odvojila od ostatka glave.

Arthur se trudi ostati neupadljiv. Nema namjeru miješati se u obiteljsku svađu te se odlučuje za prebrojavanje kristala koji prekrivaju stijenu.

Betameche kipti. Usta su mu puna uvreda koje samo čekaju da izlete.

“Ti si stvarno... jedna mala gadura!” uzvikne on naposljetku.

Selenija se smiješi.

“Mala gadura mora izvršiti misiju koja neće podnijeti nikakva kašnjenja, a ako ti ritam ne odgovara, možeš se vratiti kući! To možeš iskoristiti da ispričaš svoje dogodovštine i budeš kraljev mezimac!”

“On, kralj, barem ima srca!” odgovori Betameche slijedeći je izdaleka.

“Iskoristi to onda, jer sljedeći ga kralj neće imati!”

“Tko je sljedeći kralj?” pita stidljivo Arthur.

“Sljedeći kralj... to sam ja!” kaže ponosno Selenija podižući bradu.

Arthur sad bolje shvaća, no htio bi shvatiti i više od toga.

“Moraš li se zato nužno udati za dva dana?” pita on stidljivo.

“Da. Kraljevića moram odabrati *prije* nego što preuzmem vladarske dužnosti. Tako je to. To je pravilo”, odgovori Selenija i ubrza korak da bi izbjegla dodatna pitanja.

Arthur ispusti lagani uzdah. Kad bi barem imao samo malo više vremena. Vremena da dozna može li se toplina koju osjeća u grudima, koja mu se često uspinje u obraze, smatrati očitovanjem ljubavi. Baš kao i bez razloga vlažne ruke i vrućica od koje mu se čelo žari.

Trebalo bi mu vremena i da shvati samu riječ “ljubav”. Riječ koja je za njega prevelika. Tako velika da ni sam ne zna s koje bi strane počeo proučavati.

On voli svoju baku, svojeg psa, svoj automobil, no ne usuđuje se reći da voli Seleniju. Zarumeni se već pri samoj pomisli na to.

“Što ti je?” pita ga znatiželjno kraljevna.

“Ništa!” zamucne Arthur i lice mu se još više zarumeni. “To je zbog vrućine, ovdje je tako vruće!”

Selenija se nasmiješi toj malenoj laži. Usput otkine jedan od brojnih malenih stalaktita koji vise sa stijenke i Arthuru pruži komad leda.

“Prijeđi ovim preko čela, to će te smiriti!”

Arthur joj zahvali i prilijepi led na čelo.

Selenija se još šire osmjehne. Dobro zna da vrućina koja ga pokreće nema nikakve veze s temperaturom prostora. U ponoru bez dna vlada temperatura od približno nula stupnjeva. No istinske kraljevine upravo su takve, uvijek se poigravaju osjećajima drugih ljudi. Naravno, osjećaji koji su važni uvijek su samo njihovi osjećaji.

Ledeni štapić već se istopio i Arthur oklijeva posegnuti za drugim.

No iznenada ga obuzme izljev ponosa ili hrabrosti. Zato i priđe kraljevni da bi počeo razgovor.

Daje li ljubav uistinu krila?

“Mogu li ti postaviti jedno osobno pitanje, Selenija?”

“Naravno da možeš, a već ću vidjeti hoću li odgovoriti!” odgovori uvijek lukava kraljevna.

“Za dva dana moraš odabrati supruga, a... u tisuću godina nisi pronašla nijednog koji bi ti odgovarao?” upita Arthur.

“Kraljevna mojega ranga zaslužuje iznimno biće, inteligentno, hrabro, srčano, dobrog kuhara, nekog tko voli djecu...” nabraja ona prije nego što će joj brat uskočiti u riječ.

“Koji će pospremati kuću i prati rublje dok gospođa drijema!” prekine je Betameche, oduševljen što je svoju sestru mogao zaustaviti u uzletu.

“Izvanredno biće koje shvaća svoju ženu i štiti je, čak i od gluposti pojedinih članova njezine obitelji!” uzvraća Selenija, dok joj je mračan pogled uprt u njezina brata.

Selenija zatim nastavlja sanjariti naglas:

“Čovjek koji je naravno lijep, ali i pravedan, čestit, koji ima osjećaj za dužnost i obaveze. Nepogrešivo, plemenito i blistavo biće!”

Njezin i Arthurov pogled se susreću. On je ojađen. Svaki pridjev za njega je odjeknuo kao udarac batom u glavu.

“Neće on biti jedan od onih slabića koji se opijaju u svakoj prigodi!” pridodaje kraljevna da bi nabranje privela kraju.

“Naravno...” odgovara Arthur pogrbljen pod težinom nesreće koja ga je zadesila.

Kako li je samo mogao i na trenutak pomisliti da ima i najmanju šansu?

On, Arthur, koji je s visine od sto trideset centimetara sveden na samo dva milimetra. Sa svojih deset godina koje u usporedbi sa Selenijinim životom izgledaju kao treptaj.

Arthur nema nijednu od navedenih osobina. Nije ni nepogrešiv ni blistav, a kad bi baš morao samoga sebe opisati, prije bi upotrijebio pridjeve: malen, glup i ružan.

“Odabrati zaručnika za jednu je kraljevnu nešto najvažnije. A prvi poljubac je ključan trenutak”, naglašava Selenija. “No to nema nikakve veze sa zadovoljstvom koje čovjek može osjetiti kad se prvi put poljubi! Više je tu riječ o simbolici, jer prvim poljupcem kraljevna kraljeviću prenosi sve svoje moći. Goleme moći koje će mu omogućiti da vlada zajedno s njom. Od tog trenutka svi će mu narodi Sedam Zemalja morati biti odani.”

Arthur uistinu nije ni slutio kolika je važnost tog prvog poljupca te sad bolje shvaća zašto Selenija mora biti razborita da bi dobro odabrala.

“I zato se... M želi tobom oženiti? Zbog tvojih moći?” pita je Arthur.

“Ne! On to želi zbog njezine ljepote, dobrote i prije svega zbog njezina karaktera!” podmuklo se upliće Betameche.

Selenija mu ne uzvraća, već samo sliježe ramenima.

Doista je lijepa ta majušna kraljevna koja ponosno skakuće uz rub vlažnog ponora, bez straha od vrtoglavice. Istina, pomalo je uobražena, no tko s takvim očima ne bi bio uobražen?

Arthur je ispija pogledom i spreman je oprostiti joj sve mane ovoga svijeta u zamjenu za jedan jedini osmijeh. A osmijeh je i jedino čemu se nada, jer sve mu se ostalo doima nedostižnim. Odveć je lijepa, velika, inteligentna, odveć je kraljevna da bi je privukao čovječuljak poput njega. Dobro to zna, no sićušna snaga koja jamačno izvire negdje iz područja srca nezaustavljivo ga tjera da se razotkrije, preda. Poput cvijeta koji je u stanju sve do smrti čekati kišu.

“Nikad me neće dobiti!” uzvikne Selenija i riječi joj zvone kao grom iz vedra neba. Arthur to, naravno, doživljava osobno. Pogođen tom izjavom, sagiba glavu. Selenija se potajno smiješi.

“Mislila sam na M Prokletnika, naravno”, kaže ona, vragolastije nego inače.

*

Arthur se lagano uspravi. Silno bi volio govoriti joj bez straha, reći joj sve što misli i osjeća, postaviti joj tisuću pitanja koja mu prže usne. Budući da se toliko obuzdava, jedno mu od tih pitanja napokon bježi preko usana.

“Kada budeš morala odabrati svojeg... muža, kako ćeš razlikovati one koji samo žude za tvojim moćima, od onih koji te stvarno... vole?”

Toliko je iskrenosti u glasu malenog dječaka da čak i uobražena kraljevna ne može ostati ravnodušna. Zato se možda i prvi put udostojila pogledati ga s trunkom nježnosti negdje u dubini pogleda. Mek je to i nježan pogled, kao komadić ružičastog pamuka, kao perce, kao prve riječi ljubavne pjesme.

Arthur se ne usuđuje gledati je dulje od tri sekunde. Postoje pjesme koje vas opiju, od kojih izgubite glavu.

Arthur ne želi pokleknuti. Ne odmah.

Selenija se smiješi, zabavlja je njegova nelagoda.

“Vrlo je lako razlikovati istinitog od lažnog, znati je li prosac iskren ili ga samo privlače bogatstvo i moć. Imam poseban test za to.”

Selenija je bacila udicu i sad promatra Arthura kako se oko nje vrti.

“Kakav... kakav test?” izusti Arthur, spreman progutati mamac.

“Riječ je o testu povjerenja. Onaj koji tvrdi da voli svoju zaručnicu mora biti spreman iskazati joj potpuno povjerenje. Slijepo povjerenje koje mora iskazati i prema njoj i prema samome sebi. Općenito gledano, muškarcima to teško pada”, objašnjava Selenija, uvijek jednako lukava. Njezinoj su ribici usta širom otvorena i spremna je zagristi udicu.

“Meni možeš vjerovati, Selenija”, odgovara Arthur koji prepun iskrenosti zagriža bačenu udicu.

Selenija se smiješi. Ribica je uskočila u vjedro.

Ona na trenutak zastaje i promatra ga.

“Uistinu?” pita ga ona upirući u njega svoje bademaste oči koje su jednako zastrašujuće kao i oči zmije Kaa.

“Uistinu!” odgovori Arthur zbunjujuće iskreno.

Selenijin je osmijeh sad još širi.

“Je li ovo prosidba?” pita ona s trunkom ironije.

Nalik je na mačku koja se poigrava zlatnom ribicom u akvariju koja je izludjela od straha.

Osim toga, Arthur je sad crven baš kao zlatna ribica.

“Pa... ja sam, još sam pomalo premlad...” zamuckuje on. “No već sam ti nekoliko puta spasio život, pa...”

Selenija ga odsječno prekine.

“Ljubav nije štiti one koje ne želiš izgubiti! Ljubav je dati sve onom drugom, pa čak i vlastiti život, bez oklijevanja, bez razmišljanja!”

Arthur je zbunjen. Ljubav je doživljavao kao nešto veliko i snažno, kao nešto što još nije uspio jasno definirati. Jedino što je od ljubavi već uspio upoznati jest ona toplina izvan njegova nadzora, koja mu tijelom struji kao topla čokolada, zbog koje njegovo srce ubrzano kuca.

Morao je dakle brže disati, a što je brže disao, to mu se više vrtjelo u glavi. Za njega je ljubav dakle blagi liker od kojeg se gubi ravnoteža. Nije znao da je ulog znatno veći te da bi zbog nje mogao ostati i bez života.

“Jesi li ti spreman izgubiti život? Iz ljubavi prema meni?” dobacuje mu Selenija, vragolasta kao i uvijek. Arthur je pomalo izgubljen. Zatočen je u akvariju i nema kamo. Oko njega su samo skliske stijenke koje ga prisiljavaju da se vrti u krug.

“Pa... ako je to jedini način da ti dokažem ljubav... da”, popusti Arthur, zabrinut zbog onog što bi moglo uslijediti.

Selenija mu prilazi i oko njega kruži kao miš oko komadića sira.

“Provjerimo onda... govoriš li istinu”, dobacuje mu ona. “Uzmakni!”

Arthur odvoji nekoliko sekundi za razmišljanje. Ako jedan korak prema naprijed ni na što ne obavezuje, onda jamačno isto vrijedi i za korak unatrag. Lagano zato uzmiče, sretan što je uspio proći prvu kušnju.

“Još uzmakni”, naređuje mu Selenija s trunkom zloće u pogledu. Arthur kratko pogledava Betamecha koji podiže pogled prema gore i uzdiše. Nikada ga nisu zabavljale igre njegove sestre. Osobito ne ova koju već poznaje napamet.

Arthur još na trenutak oklijeva, a zatim uzmiče za još jedan, veliki korak.

“Uzmakni još!” ponovo naređuje Selenija.

Arthur diskretno pogledava preko ramena. Iza njega je uistinu provalija duž koje već satima hodaju. Velika pukotina, toliko duboka da se njezino dno gubi u potpunome mraku. Arthur sad bolje shvaća ogled. Daleko smo od uobičajene dječje igre “Neka se moji kipovi pretvore”.

No naš se čovječuljak osjeća dužnim dokazati vlastitu hrabrost te uzmiče sve dok mu pete ne dodirnu rub ponora.

Selenijino lice krasi divan osmijeh, što je dokaz njezina zadovoljstva.

Izgleda kao da misli “Kako li je samo poslušna ova ribica”, no ogled još nije gotov.

“Rekla sam da uzmakneš. Zašto si se zaustavio? Izgubio si povjerenje?”

Arthur je pomalo zbunjen, ne vidi vezu između ljubavi i povjerenja, jer dovoljno je da načini još samo jedan korak i ponor će ga progutati. Iznenada mu je žao što je drijemao na satovima matematike. Možda bi zahvaljujući boljem poznavanju matematike uspio riješiti ovu jednadžbu koja mu se sad čini nerješivom.

“Nemaš povjerenja u mene?” uporna je Selenija, sretna što može dokazati kako ljubav ima granice, kao i utemeljenost svoje teorije.

“Imam!” odgovara joj Arthur. “Imam povjerenja u tebe.”

“Zašto si onda zastao?” dobaci mu kraljevna, sigurno u sebe i provokativno.

Arthur kratko razmišlja i pronalazi odgovor.

Polako se uspravlja, napinje prsa i gleda Seleniji ravno u oči.

“Zastao sam... kako bih ti rekao zbogom!” kaže on svečano.

I premda se Selenija i dalje smiješi, u očima joj se vidi tračak panike.

Betameche je pak istog trena shvatio.

Jadni dječak, odveć pošten i pravedan da bi igrao igru njegove sestre, spreman je učiniti nepopravljivo.

“Ne čini to, Arthure!” zamuckuje Betameche, odveć zabrinut da bi prema Arthuru učinio i najmanju kretnju.

“Zbogom!” kaže Arthur, dramatičniji od glumice Sare Bernardt.

Selenijin osmijeh se raspada kao kula od karata koja je predugo stajala uspravno. Ono što je bilo tek igra, pretvorit će se u noćnu moru.

Arthur zakoračuje unatrag. Selenija također.

“Ne!” uzvikuje ona prestravljeno. Rukama prekrije lice, dok Arthur propada i nestaje u toj provaliji bez dna.

Selenija je očajna. Okrenula je leđa provaliji da je više ne bi vidjela. Noge je više ne mogu nositi i ona padne na koljena, kao u nažalost prekasnoj molitvi.

Izbezumljena je. Lice je uronila u ruke, guši se u suzama. Jedva da je svjesna što se upravo dogodilo.

“A nastaviš li ovako, sigurno se nikada nećeš udati!” dobacuje joj Betameche koji još ne zna je li bijesan ili je očajan.

No dok Selenija gorko plače ruku prilijepljenih za lice, Arthur se pojavi u zraku, kao da se od nečega odgurnuo.

Arthur je u položaju koji, čini se, nije posve pod njegovim nadzorom, no ipak uspije položiti prst na usta kako bi od Betamecha zatražio da šuti.

Čim ga je minulo prvo čuđenje, mlađi brat prihvaća igru i obeća šutnju prije nego što Arthur ponovo iščezne.

“Istina je da se čovjek naposljetku oprži kad se igra vatrom”, moralizira Betameche više nego ikada prije.

Njegova sestra protrese glavom, bez oklijevanja je spremna prihvatiti sve zamjerke i pritužbe. Betameche uživa. Prvi put mu se pružila prilika da barem malo kazni svoju sestru pa zato ne oklijeva zabiti nož tamo gdje najviše boli.

“Kojim bi imenom nazvala kraljevnju koja dopusti da onako umre njezin najodaniji prosac?”

“Malena gadura! Sebična i uobražena!” izusti Selenija dirljivo iskrena. “Kako li sam samo mogla učiniti to? Kako li sam samo mogla istodobno biti tako glupa i zla? Tvrdim da sam kraljevna, a ponašam se kao najgora od najgorih djevojaka! Ne zaslužujem ni svoje ime ni status! Nijedna kazna neće mi biti dovoljna da se otkupim za ovo što sam učinila!”

“Doista, takvo što nije moguće”, pridodaje Betameche, dok se Arthur ponovo pojavljuje u još luđem položaju.

“Pokreću me samo oholost i okrutnost!” rida kraljevna. “Bila sam uvjerena da me nije dostojan, a ja nisam bila dostojna njega. Moj je razum žrtvovao onog kojega je odabralo moje srce.”

“Da? Kako to?” zanima se Betameche koji potpuno iskorištava zbunjenost svoje sestre.

“Već prvog trenutka kad sam ga vidjela, moje je srce počelo tući kao ludo”, priznaje Selenija između dva jecaja. “Bio je tako sladak s onim svojim očima boje kestena, onako izgubljen. Lice su mu obasjavale ljepota i dobrotu, dok je čitav njegov lik, onako tanan i krhak, odisao plemenitošću. Premda toga nije ni bio svjestan, već tad je hodao kao kraljević. Kretnje su mu bile graciozne, lake...” Arthur ponovo odskoči u položaju koji je toliko nedoličan da loše oslikava riječi koje je kraljevna netom izgovorila pa više nalikuju na iščašenog lutka koji je prepušten na milost i nemilost bestežinskog stanja.

“Dobrohotan je, blistav, izvrstan!” izusti kraljevna čiji je izvor pohvala vezanih uz njezina ljubljenog čini se nepresušan. “Šarmantan?” pita Arthur izvodeći novi skok.

“Šarmantniji od svih kraljevića koji su ikad živjeli na području Sedam Zemalja. Bio je dražestan, srčan...”

Ona iznenada ušuti. Odakle dopire to podmuklo pitanje, taj glasić koji se i ne usuđuje prepoznati?

Selenija se tad okreće i vidi Arthura koji okrenut naglavce u sve manjoj mjeri nadzire svoje pokrete.

“I što još?” pita on usputno, oduševljen tolikim komplimentima. Bijes istoga trena preplavljuje Selenijino lice. Nalik je na čajnik koji samo što nije počeo zviždati. U njezinu izrazu lica ne čita se, međutim, isključivo bijes, već i stid zato što je u tako kratkome vremenu razotkrila sve svoje osjećaje.

Bijes joj tako grči čeljusti zbog onog što joj se događa da nije u stanju ni izgovoriti uvrede.

“I... velika ulizica!” poviče naposljetku ona tako glasno da se Arthur preokrenuo.

Arthur ponovo iščezne, dok Selenija prilazi rubu provalije da bi otkrila prijevaru.

Arthur poskakuje na divovskoj paukovoju mreži koja se proteže s jedne do druge strane provalije. Seleniji se predstava međutim ne sviđa, a luda će platiti svoje lukavstvo. Ona iz korica isuče mač i čeka da se Arthur ponovo pojavi da bi dobio što ga sljeduje.

“Ti si najproračunatije biće koje sam ikad upoznala”, dobacuje mu ona između dvaju zamaha mačem koje on jedva izbjegava.

“Vidjet ćeš kako se plaća poigravanje osjećajima jedne kraljevine.”

“Selenija, ako želiš da oni koji te vole umru, onda se nikada nećeš udati”, odgovara joj Arthur pun zdravog razuma.

“U pravu je!” pridoda Betameche uvijek spreman doliti ulje na vatru.

Selenija se okreće i jednim potezom mača odsijeca tri vlasi kose koje strše s Betamechove glave.

“Ti, ti si mu od samoga početka bio suučesnik! Ti si neiskren brat! Osim toga, čak se pitam jesi li mi uistinu brat!” kaže i dalje jednako bijesna Selenija. Njih dvoje se počinju prepirati, a to nasmijava Arthura koji izvodi sve spretnije doskoke i iznad provalije se pojavljuje sve opušteniji.

Paukova mreža savršeno odolijeva njegovoj težini, no uz njezin rub uočljiva je nit koja se blago napinje pri svakom doskoku. Te malene, pravilne vibracije prenose se duž niti koja se proteže uz rub provalije, sve do otvora nalik na špilju.

Nit ondje nestaje u tami.

U tami koja je gušća od tame koja vlada u provaliji, a koja se doima i strašnjom.

Budući da je znatiželja jača od straha, ne možemo se oteti želji da zađemo u tamu i slijedimo nit koja vibrira, nit koja mora nekamo voditi.

Nakon određenog vremena, u mraku se počinju nazirati dva oblika. Dva oka. Crvena. Natopljena krvlju.

To Arthura ne priječi da se od srca smije. Prijetnja je predaleko od njega.

“Daj, Selenija! Oprosti mi!” uzvikuje on tijekom ponovnog odskoka. “Znao sam da je ovdje paukova mreža, ali sam te poslušao, do kraja! Ova mreža ovdje moja je sretna zvijezda!”

Selenija nije sklona igri, čak ni igri riječima. Sklonija je dobrom udarcu po stražnjici da bi kaznila tog bezočnika.

Kazna, međutim, dolazi sama od sebe i to u obliku sretne zvijezde. Bezočnik se zapliće u mrežu. Gotovo je s piruetama. Arthurova se noga zaplela u niti mreže.

Vibracije koje prenosi nit više nisu iste te u špilju šalju novu poruku.

Dva crvena oka koja ondje žive, vijest čini se raduje, te pauk kreće prema naprijed i izlazi iz mraka.

Kad je netko visok samo dva milimetra, onda život promatra iz drukčijeg kuta, a ono što nam je nekoć bio malen i dražestan pauk, iznenada postaje istinski tenk na osam nogu, dlakav kao mamut.

A s obzirom na buku što je pauk stvara pri svakom koraku, ubrzo postaje jasno da ne dolazi na partiju škakljanja.

On proteže njušku prepunu bodlji i sline. Na jeziku paukova, to se zove osmijeh. Pokreću se velike čeljusti koje gutaju nit dok se pauk približava svojem plijenu.

Poglavlje 3

Arthur se grčevito bori ne bi li se oslobodio iz klopke. Niti su obavijene nekom vrstom blago ljepljive tvari koja Arthuru samo otežava posao i on se još više zapliće.

“Selenija, zapetljao sam se!” kaže on dovoljno glasno da bi mu glas dopro do puteljka.

“Ostani onda ondje! To će ti biti pouka!” odgovori mu Selenija koja je prezadovoljna što se napokon uspjela osvetiti. “Tako ćeš barem imati vremena dobro razmisliti o svemu što si učinio!”

“Ali nisam ja ništa učinio!” brani se Arthur. “Samo sam poslušao što si rekla i imao malo sreće. To je sve. Ne trebaš mi zbog toga zamjerati. Osim toga, jako je lijepo ono što si o meni rekla!” Selenija topće nogom. Ponovo je obuzima bijes.

“Nisam mislila sve što sam rekla!” brani se kraljevna.

“Da? Zašto si onda to rekla? Sad si još počela govoriti i ono što ne misliš”, uzvraća joj Betameche koji je uvijek spreman pogoršati situaciju.

“Ne, uvijek govorim ono što i mislim”, zamuckuje Selenija. “No sad je drukčije! Na to me je nagnala grižnja savjesti i krivnja! Zato sam i rekla makar što samo da bih olakšala savjest!”

“Znači, lagala si?” uporan je Betameche.

“Ne, ja nikad ne lažem!” odgovara Selenija osjećajući da je u sve većoj neprilici. “Dovraga! Obojica mi idete na živce! Dobro, priznajem, nisam savršena! Jeste li zadovoljni?”

“Ja sam savršeno zadovoljan”, priznaje Betameche koji je oduševljen ovim priznanjem.

“Meni ova situacija uopće ne odgovara!” dovikuje Arthur koji je upravo ugledao pauka. Premda je dojmljiv, Arthura nije prestravila ni njegova veličina ni izgled, već smjer kojim se pauk zaputio. Životinja ide ravno prema njemu i to zasigurno ne da bi mu poželjela dobar dan. Više se čini da mu želi reći zbogom.

“A što se ti buniš?” pita Selenija saginjući se prema Arthuru. “Ti sebe možda smatraš savršenim?”

“Nipošto! Upravo suprotno, mislim da sam malen, u škripcu i posve bespomoćan! I očajnički mi je potrebna pomoć”, odgovara joj Arthur kojega polako počinje obuzimati panika.

“Lijepog li priznanja. Pomalo je zakašnjelo, no ugodno ga je čuti”, čestita kraljevna samoj sebi.

Pauk nastavlja svojim putem, gutajući pritom nit koja ga vodi ravno prema Arthuru.

“Selenija! Upomoć! Ovdje je divovski pauk koji juriša na mene!” panično će Arthur.

Selenija kratko pogleda pauka koji uistinu samo što ga nije mljacnuo.

“Njegova je veličina posve uobičajena za jednog pauka! Ti stvarno uvijek moraš preuveličavati stvari”, komentira kraljevna na koju životinja nije ostavila nikakav dojam.

“Selenija! Pomozi! Proždrijet će me!” viče dječak posve obuzet panikom.

Selenija čučne, koljenom se osloni o tlo i blago sagne, kao da razgovor želi učiniti intimnijim.

“Bilo bi mi draže da umreš od stida, ali ni ovo nije loše!” reče ona s natruhom humora koji, čini se, samo nju može nasmijati.

Ona ponovo ustane, nasmiješi se i rukom mu odmahuje u znak pozdrava.

“Zbogom!” kaže lepršavo ona i zatim nestane.

Arthur je prepušten na milost i nemilost čudovištu. Ostavljen na cjedilu, skamenjen, ukočen od užasa. Jednom riječju: već mrtav. Pauk bi si rado oblizao laloke da ih ima.

“Selenija! Ne napuštaj me, preklinjem te! Nikada ti se više neću rugati! Tako mi svih Sedam Zemalja! Zaklinjem ti se i svojom zemljom!” preklinje Arthur, no njegove molbe nemaju nikakva odjeka. Rub provalije, gdje je nekoć stajala Selenija, i dalje je očajno pust. Otišla je. Zauvijek.

Arthur je očajan. Poigrao se osjećajima jedne kraljevine i sad će skončati tako što će ga proždrijeti pakao s osam dlakavih nogu. Koliko god se hrabro borio, pomoći nema. Sve postaje samo još gore. Svakom se kretnjom samo još više lijepi i zapetljava i

naposljetku mu ponestaje snage. Zapetljan je kao nadjevena pečenka spremna za pećnicu. Lijepi janjeći but koji će razveseliti dlakavoga gurmana.

“Selenija preklinjem te, učinit ću sve što poželiš!” viče on nošen posljednjim naletom nade.

Glas kraljevine iznad ponora ponovno se pojavljuje kao klaun koji će iskočiti iz kutije. Točno je iznad njega, okrenuta naglavce.

“Obećavaš da se više nikada nećeš rugati Njezinu Kraljevskom Veličanstvu?” upita ona prijetrovno.

Arthur je u bezizlaznom položaju koji mu ne dopušta nikakvu mogućnost pregovora.

“Oh, da, obećavam ti! Sad me brzo oslobodi!” preklinje Arthur.

Seleniji se ne žuri izvući mač iz korica.

“Komu to obećavaš?” pita ona polagano, kao da želi što je moguće dulje uživati u situaciji kad joj je prepušten na milost i nemilost.

“Vašoj Visosti!” dovikuje Arthur kojemu se žuri da se što prije oslobodi.

“Vašoj Visosti i kako još?” uporna je ona.

“Vašoj Kraljevskoj Visosti!” viče Arthur tako glasno da njoj kosa leti i mrsi se.

Selenija na trenutak oklijeva hoće li ga kazniti za tu novu uvredu, no ubrzo odustaje od toga i gracioznom kretnjom popravlja frizuru.

“Dogovoreno!” popusti Selenija podižući bradu kako to samo kraljevine znaju.

Pauk je tik do njih, gubica mu je širom otvorena i iz nje se cijedi slina.

Arthur bi htio urliknuti, no posve je ukočen od straha i nikakav zvuk ne izlazi iz njegovih otvorenih usta.

Selenija se uspravlja, okreće oko svoje osi i silovito udara pauka.

Posve omamljena, životinja se zaustavlja na mjestu. Životinjica blago protresa glavom i zamjećuje kako njezina čeljust sad proizvodi čudan zvuk.

To je samo znak da ga je kraljevna uistinu snažno odalamila, pa sad zvuči kao raštamani stroj...

Selenija životinju gleda ravno u oči.

“Ne možeš jesti makar što, veliki moj, zaboljet će te želudac!” kaže mu kraljevna tako odlučno da je pauk ostao otvorene gubice.

Nije, međutim, pauk jedini koji je iznenađen. Arthur je zaprepašten. Ne vjeruje vlastitim očima. Kraljevna je po njuški raspalila jednoga pauka.

Prije samo nekoliko sati, ovakav bi mu se prizor učinio luckastijim od bilo kojeg drugog, a majka bi ga u krevet poslala s dva aspirina.

Selenija pucketa prstima u smjeru Betamecha koji stoji na malenoj stijeni.

“Betameche, daj slatkiš!” naređuje kraljevna.

Betameche istoga trena počinje prekapati po svojim džepovima, te iz jednoga od njih vadi okruglo lizalo pomalo nalik na Chupa-Chups, umotano u predivan papir od ružine latice. Mlađi brat baca lizalo sestri koja ga hvata jednom rukom. Drugom rukom skida papir s lizala koje istog trena postaje golemo, kao zračni jastuk nakon sudara.

“Evo, probaj ovo, pa ćeš mi reći sviđa li ti se!” kaže Selenija gurajući veliku, ružičastu kuglu pauku u usta.

Pauk na trenutak ostaje nepomičan, kao dijete kojemu su prvi put u usta ugurali dudu. Gledajući u križ, pauk promatra štapić koji mu izviruje iz usta i ne zna što bi.

“Hajde, ima okus maline”, naglašava Selenija.

Pauk na to prestaje oklijevati i počinje cuclati.

Njegove oči crvene kao krv postupno poprimaju svijetloružičastu nijansu, kao malina, i izdužuju se u oblik badema.

Selenija mu se smiješi.

“Dobar dečko!” kaže ona pauku, a zatim se okreće svojoj ovčici koja je još svezana kao pečenka. Iz korica izvlači mač i presijeca niti kojima je Arthur vezan.

“Spasio si mi život, a sad sam ja spasila tvoj. Sad smo kvit”, izusti Selenija kao da prenosi rezultate nekog natječaja.

“Ništa ti nisi spasila!” buni se Arthur. “Od samoga si početka znala da opasnosti nema! Samo si dopustila da se pošteno isprepadam kako bih ti obećao sve i sva!”

“I ti si znao da ništa ne riskiraš! Nakon prvog koraka unatrag, pogledao si preko ramena i vidio paukovu mrežu koja će zaustaviti tvoj pad! Gospodin je htio biti lukav, no uhvatio se u vlastitu zamku!” odgovara Selenija čiji se glas povisio za jedan ton.

“A gospođa glumi čeličnu kraljevnu a plače kao Cvilidreta čim ostane bez svog beskorisnog čovječuljka!” odgovara Arthur koji se već pomalo živcira.

“Vas dvoje stvarno ćete biti odličan par!” šali se Betameche. “Zajamčeno se nećete dosađivati tijekom dugih, zimskih večeri!”

“Ti se ne petljaj!” uglas mu odgovaraju Selenija i Arthur.

“Pretvarao si se da umireš za mene, a zapravo si mi se samo rugao. Ti si običan, prijavi lažljivac!” pridodaje gnjevna kraljevna.

“A hoćeš li da ja tebi nešto kažem? Ti si najobičnija...”

Selenija mu uskoči u riječ. “Zar si već zaboravio obećanje koje si mi upravo dao?”

Arthur iskrivi lice i uvrće se kao crv. Oko njega se zatvara nova klopka.

“Obećanje sam ti dao zbog prijetnje i... pod utjecajem straha!” brani se on.

“Ipak je riječ o obećanju. Da ili ne?” uporna je Selenija.

“Da”, priznaje nevoljko on.

“Da, tko?” pita Selenija u namjeri da ga podsjeti na uvjete pod kojima je obećanje dano.

Arthur duboko uzdiše.

“Da, Vaša Kraljevska Visosti”, odgovara on zureći u vrhove svojih cipela.

“Bilo je krajnje vrijeme!” veselo će ona prije nego što će se uzverati na paukovu nogu i zajahati ga.

“Hajde, idemo!” dovikuje ona dvojici svojih suputnika.

Betameche skakuće s kamena na kamen i hvata dovoljan zalet da bi se uzverao uz životinjinu nogu.

Prilijepio se za leđa svoje sestre, presretan što se napokon može poslužiti udobnim prijevoznim sredstvom. U gustom životinjskom krznu čovjek se može dobro ugnijezditi, kao kalif zavaljen u jastuke od svilenkasta krzna.

“Onda, dolaziš li?” dovikne Betameche Arthuru koji još nepomično stoji zadivljen onim što vidi. U samo pet minuta, bio je prisiljen pomiriti se s činjenicom da će ga proždrijeti divovski pauk, a zatim se istim tim paukom poslužiti kao jednogrnbom devom.

Bila je dovoljna jedna kraljevna laka na pljuskama i lizalo na napuhavanje da bi životinja postala podatna kao puding. Čak bi i

Alisa, premda je živjela u zemlji čudesa, odavno zbog toga već doživjela slom živaca.

“Hajde, požuri se! Već smo izgubili dosta vremena!” podsjeća ga Selenija. “Ili bi možda više volio za njim trčati kao vjerni Miloo.”

Premda nema pojma kako bi uopće mogao izgledati Miloo, lako može zamisliti kakva bi domaća životinja mogla poslušno trčati uz prijevozno sredstvo.

Arthur objema rukama hvata hrabrost, što nipošto nije puka igra riječima, budući da doista objema rukama hvata prednju, dlakavu paukovu nogu. Penje se uz taj stup koji mu se čini beskrajnim, hvata se za dlaku i sjeda iza Betamecha.

“Hajde, lijepi moj!” uzvikne Selenija petama snažno životinji pritišćući bokove.

Pauk se pokreće i hoda uz rub provalije, kao vjerni jak u dolini Himalaje.

Poglavlje 4

Kako nestao?” uzvikne Arthurova majka svaljujući se na kauč. Pokraj nje sjeda Arthurov otac koji joj preko ramena prebaci ruku.

Baka prepliće prste kao školarka koja je kući donijela svjedodžbu s lošim ocjenama.

“Ne znam odakle bih počela”, zamuckuje starica, spremna priznati vlastitu krivnju.

“Od početka”, predlaže otac nimalo šaljivo.

Baka se nakašlje i pročisti grlo, nije joj nimalo ugodno pred ovom malobrojnomo publikom.

“E pa, prvi je dan bio jako lijep. Bilo kako bilo, svaki je dan zapravo lijep. Riječna je voda bila iznimno topla, pa je Arthur odlučio poći na pecanje. Uzeli smo, dakle, štapove za pecanje njegova djeda i pošli smo u avanturu koja zapravo nije išla dalje od ruba vrta.”

Gledateljski par nepomično je sluša, što se može objasniti na samo dva načina: ili ih strašno zanimaju Arthurove avanture na pecanju ili su zgroženi bakinim sramotnim pokušajima da dobije na vremenu.

“Ne možete ni zamisliti koliko je ribica taj čovječuljak uspio uhvatiti u samo sat vremena! Hajde, pokušajte pogoditi!” ushićeno ih potiče baka, no par nije nimalo raspoložen za igru.

Roditelji se pogledavaju. Ne pitaju se koliko je ribica mogao uhvatiti njihov dražesni sin, već koliko će im se još dugo baka rugati u lice.

“Možete li nas poštediti pecanja i ostalih aktivnosti i odmah prijeći na dan kad je naš sin nestao?” upita otac čije strpljenje ima granica.

Starica uzdiše, umorili su je pokušaji da dobije na vremenu koje je, sad osjeća, izgubila.

Njezin unuk je nestao. Prisiljena je prihvatiti tu bolnu stvarnost.

Ona sjedne na rub naslonjača, kao da ne želi smetati, te duboko uzdiše.

“Svake večeri sam mu pričala o Africi, koristeći se pritom knjigama i putnim bilješkama njegova djeda. Te su bilješke prepune podataka, no Archibald je bio i pjesnik, pa su njegove zabilješke prepune priča i legendi poput one o Bogo-Matassalajima i njihovim malenim prijateljima Minimejcima”, objašnjava baka drhtavim glasom.

Još joj je bolno spominjati svog nestalog supruga. Vrijeme tu ništa ne pomaže. Premda je nestao prije četiri godine, njoj se još uvijek čini kao da se to dogodilo jučer.

“Kakve to veze ima s Arthurovim nestankom?” odsječno pita otac u namjeri da baku trgne iz sanjarenja.

“E, pa... i Archibald i Arthur imali su priču koja im je bila osobito draga, priču o Minimejcima i... Arthur je bio uvjeren da oni ne samo da postoje nego da žive u našem vrtu”, zaključuje baka.

Roditelji se pogledaju kao kokoši ispred zrcala.

“U vrtu?” pita otac koji ima potrebu da mu netko potvrdi koliko je glup.

Očajna izraza lica, baka potvrdno kimne glavom.

Otac sređuje misli, za što mu je, s obzirom na nizak kvocijent inteligencije, potrebno malo više vremena.

“Dobro. Zamislimo. U vrtu žive Minimejci. Ako i jest tako, kakve to veze ima s Arthurovim nestankom?” pitao otac malko izgubljen u kratkom pregledu.

“Gospodin Davidó nažalost se pojavio usred rezanja rođendanske torte, a i sami znate koliko Arthur brzo shvaća stvari”, naglašava baka, uvijek spremna komplimentima nagraditi svojeg unuka.

“Tko je taj Davidó? I kakve veze ima s tortom?” zapitkuje otac koji već pomalo počinje gubiti kompas.

“Davidó je vlasnik kuće. Želi je ponovo preuzeti, a u tome ga možemo spriječiti samo ako je od njega otkupimo. Arthur je, dakle, odmah shvatio da imamo malih novčanih problema. Zato si je utuvio u glavu da mora pronaći blago koje je njegov djed sakrio u vrtu”, objašnjava starica.

“Kakvo blago?” pita otac kojeg priča iznenada zanima.

“Mislim da je riječ o rubinima koje su mu darovali Bogo-Matassalajima, a koje je Archibald sakrio negdje u vrtu.”

“U vrtu?” pita otac koji, čini se, pamti samo ono što ga izravno zanima.

“Da, ali vrt je velik, pa je Arthur htio pronaći Minimejce da bi ga oni odveli do blaga”, zaključio baka kojoj sve to zvuči posve logično.

Otac se ukočio kao lovački pas ispred zečinjaka.

“Imate li lopatu?” pita on krvoločno se smiješeći i trepćući očima.

Noć se već gotovo posve spustila. Predivne pruge, modre kao more isprugale su nebo kao na nekoj od Magritteovih slika.

Motor parkiranog automobila Arthurovih roditelja prede, a njegova upaljena prednja svjetla iscrtavaju dvije pruge žutoga svjetla koje osvjetljavaju vrt.

S vremena na vrijeme, iz jedne rupe izviruje lopata koja iz rupe izbacuje njezin sadržaj.

Naizmjenično se pojavljuje i druga, manje brza i manje puna lopata.

Baka uzdiše i sjeda na stube koje vode do trijema i promatra vrt koji više ni na što ne nalikuje. Posvuda su rupe koje kao da je iskopala divovska krtica koju je obuzelo ludilo. Krtica, osim toga, iznenada proviruje iz rupe i urla. Slomila je lopatu.

Zapravo je riječ o ocu čije je lice do neprepoznavanja umrljano zemljom.

“Nikad nećemo ništa napraviti s ovako trulim materijalom!” uzvikuje on, bijesno odbacujući držak lopate.

Iz susjedne rupe proviruje njegova supruga kao savršena ženka krtice.

“Smiri se, dragi. Nikakve koristi od živciranja!” posreduje majka koja se pretjerano trudi oko vlastita jezika, premda bi više pozornosti trebala posvetiti izgledu. Haljina joj je posve izgužvana, a jedna joj je naramenica pokidana.

“Dodaj mi svoju lopatu!” živcira se otac. Iz ruku joj gotovo čupa alatku, ponovo uskače u svoju rupu i još gorljivije nastavlja s radom.

Baka je očajna, baš kao i njezin vrt.

I baka se osjeća opustošeno, prekopano, ružno i beskorisno, a usprkos sebi svojstvenom uvijek dobrom raspoloženju, osjeća se kako kod nje na površinu izbija depresija koja uvijek vreba iz sjene i iščekuje svaku, pa i najmanju slabost ili zlu sreću, poput vražićka koji iščekuje crne oblake.

“Čemu blago ako nema Arthura da u njemu uživa?” pita baka crpeći snagu koja joj je preostala.

Otac proviruje iz rupe i glumi očinski instinkt.

“Ne brinite se, bakice. Sigurno se samo malo zagubio, ništa više. Poznajem ja svojega sina, snalažljiv je on. Uvjeren sam da će pronaći put. A proždrljiv kakav jest, sigurno će se vratiti do večere”, pridoda otac trudeći se zvučati uvjerljivo.

“Ipak, već je deset sati navečer”, naglasi baka pogledavajući svoj ručni sat.

Otac podiže nos i zaključio kako se noć već posve spustila.

“Vidi, stvarno!” izusti on zadivljen činjenicom koliko vrijeme brzo prolazi čovjeku koji traga za blagom.

“Nema veze, onda će ići odmah na počinak, pa ćemo tako uštedjeti na jednom obroku!” šali se on. Napola.

“François!” užasnuta je majka.

“Oh! Daj, samo sam se šalio!” brani se otac. “Ne kaže li izreka: Ne spava se prazna želuca?”

Njegova žena još malo brunda, iz pukog principa.

“Osim toga, kad je već o tome riječ... a budući da mi se još ne spava, želudac mi se pomalo buni”, kaže otac loše aludirajući.

“Ostala mi je samo rođendanska torta”, predloži baka.

“Savršeno!” raduje se čovjek. “A budući da na rođendanu nismo bili, sad ćemo to moći nadoknaditi!”

“François!” ponovo prosvjeduje majka čiji se rječnik čini se svodi na to ime koje uvijek izgovara kao prijekor.

Poglavlje 5

U mirem od gladi!” uzvikne Betameche.

Pravilno njihanje paukova tijela probudilo je, čini se, želudac mladoga kraljevića.

“Izvjesti nas samo kad ne budeš gladan, Betameche, to će nam biti korisnije!” odgovara mu njegova, po običaju, zajedljiva sestra.

“Koliko znam, nije zločin biti gladan, zar ne? Nismo jeli već nekoliko selenijala!” gundā kraljević držeći se za trbuh kao da trbuh ima namjeru pobjeći od njega i preseliti se u neko drugo tijelo koje će pokazati više razumijevanja.

“Osim toga, ja još uvijek rastem, što znači da moram mnogo jesti, zar ne?”

“Poslije ćeš rasti, stigli smo!” kaže Selenija prekidajući daljnji razgovor.

Ispred njih, usred stjenovita tunela nalazi se divovski otvor, pukotina koju je oblikovao grom. Kamenje je ondje prelomljeno kao da ga je u bijesu zagrizlo neko drevno čudovište. Pukotina vodi u bezdan, hladan i ljepljiv. Kapi vode u njega padaju bez glasa, tako je dubok.

Selenija se spusti niz paukovu nogu i stane ispred drvene ploče na kojoj piše: “Zabranjen prolaz”. Kako bi natpis razumjeli čak i oni koji ne raspolažu čitavim rječnikom, iznad njega je nacrtana mrtvačka glava.

“Stigli smo!” kaže kraljevna zadovoljno kao da je pronašla prenoćište.

Betameche proguta slinu kao da se želi osloboditi straha.

I Arthur siđe sa životinje i priđe rupi kako bi bacio oko.

Nema se tu što baciti. Čak ni oko.

“Ne postoji li neki drugi, pristupačniji ulaz?” upita Betameche nimalo samouvjeren.

“Ovo je glavni ulaz!” odgovori kraljevna na koju golemi otvor nije ostavio nikakav dojam. A s obzirom na grozan izgled glavnog ulaza, možemo samo zamisliti kako izgleda ulaz za osoblje.

Arthur je bez riječi. Potpuno je odsutan duhom.

U posljednja dvadeset četiri sata proživio je toliko nevjerojatnih avantura da ova nova uopće ne čini razliku.

Definitivno je odlučio da više neće postavljati pitanja. Osim toga, ono što ga je plašilo više od ičega na svijetu bilo je priznati kraljevni da je voli. Sada kad je i to učinio, više ga nikoga i ničega nije strah. Ne zato što mu je priznanje podarilo krila, već zato što će sve što će se ubuduće događati imati manje težine i okusa.

Kraljevna uhvati pauka za bradicu i dovuče ga prema razvalini.

“Hajde, veliki moj! Načini nam veliku i lijepu nit kojom ćemo se spustiti do dna”, kraljevna umiljato moli pauka kojem zatim počinje gladiti podbradak. Pauk napola sklapa svoje velike oči koje poprimaju oblik badema. Samo što ne prede. Bilo kako bilo, pauk počinje sliniti od zadovoljstva i niz donju mu čeljust izlazi duga nit koja se zatim spušta niz otvor.

Betameche nije oduševljen priručnim dizalom.

“Ako su napisali ‘Zabranjen prolaz’ i potrudili se natpis začiniti mrtvačkom glavom, jamačno su to učinili kako bi nas na nešto upozorili, zar ne?”

“I to je jedna vrsta dočeka!” zlorado odgovori kraljevna.

“Kakvog li dočeka! Zsigurno nemaju velik broj klijenata!” uzvratu Betameche.

Selenija se živcira. Pun joj je kufer tog unjkavoga glasića koji neprestano nešto komentira.

“Zar bi ti se više sviđalo nešto u stilu: ‘Dobro došli u Necropolis, u njegovu palaču, vojne postrojbe i privatni zatvor?’”

Njezin odgovor mladome je kraljeviću začepio usta.

“Ovaj natpis znači ‘Dobro došli u Pakao’ i neka me slijede samo oni koji su dovoljno srčani za borbu”, zaključu Selenija prije nego što će rukama i nogama obuhvatiti nit i spustiti se u mrak.

Vrlo brzo, zvuk trljanja njezinih bedara o nit se udaljava, a naposljetku i iščezava.

Betameche se blago saginje iznad rupe, no obrisi njegove sestre više se ne mogu vidjeti.

“Možda ću ostati čuvati pauka, strah me je da bi mogao otići!” kaže Betameche kojega ne krasi prevelika smionost.

“Kako te volja”, odgovara mu Arthur skačući na nit. Kako je naučio u školi, noge je prekrižio preko niti i spreman je za spuštanje.

“I tako ćemo, kad se vratite, moći putovati na njegovim leđima, pa ćemo se brže vratiti kući!” Betameche se osjeća dužnim pridodati da bi prikrivio vlastiti kukavičluk.

“Ako se ikada vratimo!” naglašava Arthur krajnje lucidno.

“Da, naravno! Ako se ikada vratite!” dovikuje mu Betameche kiselo se smiješeći.

Sama pomisao na to da bi se mogao vraćati sam nimalo ga ne raduje.

Arthur blago razmiče noge i počinje kliziti niz nit koju je istkao pauk. U samo nekoliko sekundi i njegov obris iščezava u najdubljoj tami.

Betamecha obuzima jeza. Ni za što na svijetu ne bi se spustio niz tu nit. Uspravlja se i uzdiše, uvjeren kako je izbjegao najgore.

Ni krajolik koji ga okružuje ne pruža, međutim, preveliku utjehu.

Vlaga se cijedi niz stijenke. O njih se odbija jeka dalekih krikova koje je udaljenost izobličila. Bolni su to krikovi kojima kao da nema kraja.

Betameche se okreće oko sebe, pazi na leđa. Čini mu se da nešto nazire na zidu daleko u pozadini.

Usprkos strahu koji mu prevrće utrobu, on načini nekoliko koraka da bi vidio o čemu je riječ. Riječ je o crtežima urezanim u zid koji se ljeskaju od vode koja se cijedi niz zidove. Crteži predstavljaju isključivo mrtvačke glave uz koje su gdjegdje nacrtani i kosturi.

Betameche iskrivljava lice. Sve to ne sluti na dobro. Ispod tih crteža gomila je malenih glodavaca koji, u svrhu što bolje ilustracije, grickaju meso jednog od kostura.

Betameche načini nekoliko koraka unatrag te staje na jednu kost koja glasno puca. Mladi kraljević poskoči i uoči kako je okružen stotinama kostiju, kao da se nalazi na groblju pod otvorenim nebom.

Betameche ispusti krik užasa koji se miješa s krikovima koji se odbijaju o stijenku špilje.

Betameche zastaje ispred pauka.

“Uistinu si mi drag, no bolje je ne ostavljati ih same! Bez mene će samo činiti gluposti!” objasni Betameche životinji koja ga gleda ne shvaćajući.

I ne potrudivši se obujmiti je nogama, Betameche se baca na nit. Važno je što prije pobjeći s tog nesretnog mjesta.

“Bolje pakao nego užas!” kaže on sebi samome da bi se ohrabrio prije nego što će iščeznuti u crnoj rupi koja guta svu svjetlost. Premda, mora se priznati da Betameche i nije neko svjetlo, no rupa nije sitničava.

Arthurov otac još uvijek je u svojoj rupi.

Umor ga je toliko dotukao da je zaspao naslonjen na lopatu. Pokreti lopate više nemaju ništa zajedničko s ritmom kojim je radila na samome početku. Čovjek sada gotovo da mora ugovoriti sastanak kako bi vidio napola punu lopatu koja proviruje iz rupe i nespretno se pokraj nje prazni. Otac više nije spreman pronaći blago, osobito zato što na drugom kraju vrta pas Alfred, kao dobar vojnik, redom zatrpava sve rupe.

Pas to ne čini iz puke solidarnosti, već kako bi ih spriječio da pronađu njegovo blago, desetak šupljih kostiju koje je strpljivo, kao dobar ekonom, spremao za loše dane.

Majka, kao dobra supruga, iz kuće izlazi s pladnjem u ruci.

Nosi kristalni vrč prepun kockica leda i tanjurić s brižljivo oguljenim kriškama naranče.

“Dragi!” pjevuši ona trudeći se hodati preko miniranog terena.

Koliko god se mjesec trudio obasjati joj put, jadnica ne vidi bogzna što. Trebala je staviti naočale, no njoj urođena samodopadnost često joj ne dopušta nositi ih u javnosti.

Samodopadnost će je skupo stajati, jer ne vidi pseći rep i ne sluti katastrofu koja će uslijediti.

Potpeticom staje na Alfredov rep, pa pas jaukne iz petnih žila.

I majka sad vrišti, kao da želi odgovoriti na Alfredov jauk. Vrisak joj je tako prodoran da gubi ravnotežu. Korak naprijed, korak unatrag, prateći podrhtavanje pladnja, naposljetku zakoračuje u rupu. To ju je približilo suprugu.

Vrč klizi niz pladanj, no žena ga nevjerojatnim, refleksnim pokretom uspijeva uhvatiti za držak. Spasila je vrč, ali ne i njegov sadržaj.

Njezina supruga ledena voda zapljusne posred lica. Sad i on ispušta neljudski urlik i bori se s kockicama leda koje mu se zavlače posvuda, osobito ispod košulje.

Alfred prigodno naginje njušku. Ni on ne voli vodu, osobito ne ledenu.

Otac svoju suprugu isprva obasipa nerazgovijetnim uvredama. Hladnoća ga vjerojatno onemogućava da pravilno artikulira riječi.

“Zar ne možeš paziti?” viče naposljetku on.

Jadnica više ne zna kako bi se ispričala. U znak dobre volje, kupi kockice leda umrljane zemljom i vraća ih u vrč.

Na vratima se pojavljuje baka s drugim pladnjem u rukama.

“Jeste li raspoloženi za vruću kavu?” pita ona trudbenike.

Otac ispruži ruke. Sama pomisao na to da bi mu nakon ledene vode lice mogla zaliti vrela kava, nimalo ga ne oduševljava.

“Ni makac!” dovikuje on baki kao da je krenula prema zmiji. “Odložite pladanj na tlo, pit ću poslije!” dodaje ozbiljno on.

Baka ne zna što bi mislila. Znala je da joj se kći udala za ekscentrika, no sad joj se sve zbrkalo u glavi.

Jadnica je preslaba da bi proturječila bilo kome. Bez komentara, dakle, ostavi pladanj na trijemu i vrati se u kuću.

Majka supruga pokušava obrisati rupčićem od najfinije svile. No to je kao isprazniti kadu s pomoću kapaljke. Otac gundajući od sebe odguruje svoju ženu, izlazi iz rupe i kreće prema kući. Njegova žena ga u stopu prati, baš kao i Alfred. Ovo dvoje stvarno su smiješni, misli pas koji ih slijedi kao što djeca slijede cirkuske karavane.

Otac stiže na trijem i duboko uzdiše, kao da iz sebe želi izbaciti sav bijes. Košulja mu se već polako suši. Naposljetku, bila je to tek voda. Usiljeno se smiješi i promatra svoju suprugu koja je onako bez naočala i dalje pomalo nespretna. Tako je dirljiva.

“Oprosti, draga, ružno sam ti govorio zato što sam bio iznenađen. Žao mi je, vjeruj mi”, kaže on iskreno.

Brižnost njezina supruga silno ju je ganula, pa dotjeruje haljinu kako bi bila na razini njegovih komplimenata.

“Nije to ništa, ja sam pogriješila. Ponekad sam tako nespretna!” priznaje ona.

“Ma ne, nisi!” reče joj suprug koji uistinu tako i misli. “Hoćeš li kavicu?”

“Bit će mi zadovoljstvo!” odgovori ona zadivljena kratkom intimnošću.

Otac uzima šalicu, ubacuje u nju dvije kocke šećera i kap mlijeka. Za to vrijeme, njegova supruga u potrazi za naočalama pretražuje mnogobrojne džepove na svojoj haljini. Zato i ne zamjećuje pauka koji se niz svoju nit spušta samo nekoliko centimetara od njezina lica.

Otac se okreće prema svojoj supruzi. U jednoj ruci drži šalicu, a u drugoj kavenik, te počinje pažljivo kavu izljevati u šalicu.

“Dobra kava će nas razbuditi!” komentira on.

Nije ni znao koliko je istine u njegovim riječima. Njegova supruga konačno je pronašla naočale i stavlja ih na nos.

Prva i jedina stvar koju ispred sebe vidi jest čudovišan pauk koji svoje dlakave nožice pokreće samo centimetar od njezina lica.

Iznenada ispusti grozan vrisak. Zvuči kao pavijan kojemu je netko iščupao nokat. Njezin suprug, zaprepašten, skoči unatrag, spotakne se o pladanj i padne na tlo koliko je dug i širok. Kavenik leti kroz zrak, a njegov se sadržaj izlije suprugom na prsa. Njegov vrisak više je nalik na urlik mamuta kojemu je netko iščupao zub. I premda dva vrisaka nemaju ništa zajedničko, bračni je par skladan čak i u patnji.

Poglavlje 6

Grozan vrisak u dva različita tonaliteta odzvanja sve do krajnjih granica Sedam Zemalja, pa čak i dalje, sve do Necropolis.

Selenija se osvrće kao da može vidjeti vrisak koji je pokraj njih prošao izobličen jekom. Arthur se upravo spustio niz paukovu nit i stao iza Selenije. I on zabrinut promatra taj vrisak kojemu kao da nema kraja.

Daleko je i od same pomisli da bi taj vrisak mogao potjecati od njegovih roditelja.

“Dobro došli u Necropolis”, izusti kraljevna blago se smiješeći.

“Ovo i nije neki srdačan doček!” zaključa Arthur kojega već oblijeva hladan znoj.

“Riječ doček se ovdje rimuje s riječi mrtvački kovčeg!” naglasi Selenija ozbiljno. “Morat ćemo se držati zajedno”, pridoda ona u trenutku kad Betameche padne na njih kao razigrani psić na čunjeve. Skupina bučno pada na tlo.

“Ti stvarno ne propuštaš ni najmanju priliku!” gundža Selenija pridižući se.

“Žao mi je”, odgovori Betameche smiješeći se, presretan što je ponovno s njima.

Arthur ustane i očisti se od prašine. Zaprepašteno uoči kako se paukova nit povlači prema gore. I Selenija je to uočila, no čini se kako se pomirila sa sudbinom.

“Kako ćemo se vratiti ako pauk više ne bude ondje?” pomalo zabrinuto zapita Arthur.

“Tko je spominjao povratak?” cinično odgovori kraljevna. “Pred nama je misija koju moramo izvršiti, a kad je privedemo kraju, imat ćemo dovoljno vremena za razmišljanje o povratku”, zaključa ona glasom koji ne ostavlja mjesta sumnji u njezinu odlučnost.

Podignute brade, odlučna koraka, bez ikakva straha, ona sad kroči u novi tunel. Ovo osnaženo zanimanje za misiju ipak je pomalo

sumnjivo. Nije li za nju to dobar način da izbjegne prevelika razmišljanja? O svojim osjećajima, primjerice?

Kako bi izbjegla svako iskušenje, Selenija si je nataknula naočnjake nalik na one koji se natiču konjima na glave kako ne bi skrenuli sa staze.

Selenija je poput cvijetka koji okolo tumara odjeven u oklop kako slučajno ne bi susreo sunčevu zraku koja bi ga potakla da procvjeta i rastvori se, a zatim uvene kad se spusti noć. Arthur je, međutim, još premlad da sve to shvati. Uvjeren je kako je misija najvažnija stvar u Selenijinu srcu. On je samo čovječuljak koji ju je uspio raznježiti u trenutku njezine smušenosti.

Put kojim kroče vodi do nekog drugog puta, širokog kao glavna ulica.

Naših troje junaka sad je diskretno i tiho, jer ulica isklesana u stijeni nipošto nije pusta. Ondje susrećemo seljake pristigle iz svih dijelova Sedam Zemalja koji donose svoja bogatstva, gamule natovarene brižljivo izrezanim metalnim pločama, trgovce selinelom koji dolaze na brzinu prodati svoju robu.

Selenija se miješa s gomilom koja je odvodi sve do velike tržnice Necropolisa.

Arthur je zadivljen tolikim svijetom i bojama. Nije ni slutio koliko se života nalazi samo nekoliko metara ispod zemlje.

Sve to nema ništa zajedničko sa seocetom i njegovim supermarketom u koji voli zalaziti.

Ovdje se prostire najvažnije trgovište, prometno i trgovačko središte. Nije ovo mjesto na koje je mudro doći nenaoružan, pa Selenija čvrsto stišće jabuku na balčaku svoga mača. Plaćenici svih boja dlake krstare tržnicom u želji da prodaju svoje usluge. Trgovci u žurbi jedan drugome pred nosom otimaju i posljednja slobodna mjesta.

Nekoliko lukavaca nasred glavnog je prolaza postavilo igraće stolove na kojima su prihvaćeni svi ulози. Od ogrozda do gamula. Nemoguće je znati što se može osvojiti, no zasigurno se može izgubiti zdravlje. Maleni kafići smješteni su iznad štandova, u pukotinama u stijeni. Uglavnom je riječ o kafićima sa samo dva sjedeća mjesta, dok tek oni veći imaju i po tri.

Čini se da je ovdje Plameni Jack nacionalno piće.

Arthura sve to zbunjuje. Najviše ga se dojmila mješavina veselih trgovina i saluna na zlu glasu.

Nevjerojatan suživot koji ipak dobro funkcionira. Razlog tomu je jednostavan: fanatici.

Na razumnoj visini, na svakome uglu nalazi se stražarska kućica iz koje po jedan fanatik nadgleda veselu zbrku. Nadzor je potpun i neprestan. Mir vlada zato što je ovdje M Prokletnik uveo vladavinu terora.

Tržnica u Necropolisu prvo je što je Maltazard razvio nakon što je preuzeo vlast.

Knez tame obogatio se krstareći područjima Sedam Zemalja s hordama svojih fanatika koje je uspostavio kako bi u njegovo ime pljačkali i krali. Pljačke i krađe nisu, međutim, bile dovoljne. Znao je on da je velik dio bogatstava skriven, zakopan, pa čak i progutan. Čim bi do njih došle glasine da će doći do napada, seljani bi bogatstva skrivali. Ne sva, naravno.

Gospodar bi se uživirao kad baš ništa ne bi pronašao. Maltazard je rijetko ubijao, ali ne zato što je human. Njegovo milosrđe bilo je sasvim trgovačke prirode.

“Mrtvac je klijent kojeg smo izgubili, radnik manje na gradnji moje palače”, volio je izjavljivati.

Najbolji način da od svojeg naroda izmami bogatstva koja nije uspio pokrasti bilo je nagnati ljude da troše. Željan zarade, bogatstva, imetka... Maltazard je u stijeni prokopao stotine galerija u kojima je ponudio štandove po niskim cijenama. Sudeći po svemu, Maltazard je imao naglašen osjećaj za trgovinu. I tako je svjetlo dana ugledala tržnica u Necropolisu. Ona je sad bila golema i donosila je veliku zaradu Maltazardu koji je od svakog prodanog ili kupljenog predmeta, koliko god majušan on bio, dobivao proviziju.

Naši prijatelji, radoznalo i obzirno prolaze kroz taj veseli sajam. Obzirno zato što im na svakome raskrižju iznad glava bdiju fanatici. Znatiželjno zato što oko sebe vide svakojaka stvorenja za koja Arthur nije ni mislio da postoje, poput skupine čudnih životinja kugličastih očiju, kojima su uši tako dugačke da ih nose u rukama kako ne bi nagazili na njih.

“Tko su ovi?” pita Arthur znatiželjno. “Balong-Botosi. Dolaze iz Treće Zemlje. Dolaze na striženje”, objašnjava mu Betameche.

“Kako to misliš?” pita Arthur sve znatiželjniji.

“Njihovo krzno vrlo je cijenjeno, zato ga dolaze prodati na tržnicu. Dlaka im raste dva puta godišnje. Tako zarađuju za život. Veći dio vremena provode spavajući”, kazuje Betameche.

“A zašto imaju tako velike uši?” zabrinuto će Arthur.

“Balong-Botosi ne ubijaju druge životinje, pa nemaju krznenih prostirki koje bi ih zaštitile od oštih zima koje vladaju na njihovu području. Zato roditelji svoju djecu od najranijeg djetinjstva vuku za uši kako bi im narasle, kako bi se njima jednoga dana mogli omotati tijekom zime. Takva je tradicija otkako je svijeta i vijeka.”

Arthur je zaprepašten. On koji se, kao i svako dijete njegove dobi, plaši da bi mu netko mogao nategnuti uši, nije ni pomišljao da bi to nekome drugome moglo pomoći da se zagrije.

Posve zaokupljen, promatrajući kako jednu bebu Balonga povlače za uši, Arthur naposljetku glavom udari u stup. Točnije, u dva stupa. Podižući glavu, Arthur otkriva kako su dva stupa zapravo noge vrlo visokog bića. Stvor je izgledao kao skakavac nasađen na noge plamenca.

“To je Aspargeto”, tiho ga upućuje Betameche. “Oni su veliki i strašno uvredljivi!”

“Samose, molim vas, nemojte ispričavati, mladiću!” kaže životinja sagibajući se prema Arthuru.

Zelene pločice nalik na bombone kojima mu je lice prekriveno podsjećaju na masku. Jedva se mogu uočiti sitne, plave oči koje je Aspargeto zaštitio jeftinim sunčanim naočalama.

“Oprostite, nisam vas vidio!” pristojno uzvraća Arthur visoko podignute glave.

“Pa, nisam proziran!” odgovara Aspargeto smirenim i oholim glasom. “Ne samo da se cijeli dan moram saginjati kako bih hodao kroz ovaj prostor nimalo prilagođen stvorenjima kao što sam ja nego i moram trpjeti i neprestane uvrede koje mi nanose.”

“Potpuno vas razumijem!” kaže Arthur pristojno. “I ja sam nekoć bio velik! Znam kako je to!”

Aspargeto ga promatra u nevjerici.

“Nije vam dovoljno što ste me gurnuli, sad mi se još i rugate?” pita uistinu uvredljiva životinja.

“Ne, ne, uopće vam se ne rugam! Samo sam htio reći kako sam nekoć bio visok sto trideset centimetara, a sad nisam viši od dva milimetra”, prekida ga Arthur. “Htio sam reći... nije lako biti velik u svijetu malih, ali... nije lako ni biti malen u svijetu velikih.” Životinja više ne zna ni što misliti ni kako odgovoriti.

“Ispričali ste se!” kaže naposljetku on kako bi prekinuo raspravu, a zatim prekorači nekoliko štandova i zaputi se drugim prolazom. “Upozorio sam te”, kaže Betameche. “Jako su uvredljivi!” Arthur promatra Aspargeta koji u samo nekoliko koraka nestane iz njegova vidokruga.

Tek što se oporavio od prethodnoga šoka, Arthur nailazi na novu, jednako luckastu skupinu. Riječ je o debelim, krznenim životinjama, oblim poput balona, malene glave nalik na glavu kune i s desetak šapa koje su neprestano u pokretu.

“To su Bulagirisi. Žive u prašumi Pete Zemlje”, naglašava Betameche prije nego što će ponuditi opširnija objašnjenja. “Njihova specijalnost je laštenje bisera. Doneseš im biser u lošem stanju, oni ga progutaju i šest mjeseci poslije vrate ti ga u boljem stanju nego što je ikad bio.”

Tek što je Betameche dovršio izviješće, jedan Bulagiris počinje zorno dočaravati njegove riječi. Životinja prilazi malome štandu isklesanom u kamenu. Ondje ga dočekuje jedan Kešflot. U Necropolisu, oni se jedini imaju pravo baviti trgovinom. Bilo da se prodaje ili kupuje, svaki trgovački posao mora ići preko njih. Maltazard je osobno tu povlasticu dodijelio ovome plemenu koje je došlo iz daleke, Šeste Zemlje. Legenda kaže kako je njihov poglavica, po imenu Cacarante, spasio život M Prokletniku tako što mu je posudio novac kako bi si M mogao načiniti novo lice. Vladao se pokazao zahvalnim te ga je nagradio u skladu s pruženom uslugom. Kešfloti se dakle već dugo bogate u Necropolisu.

Bulagiris prodavaču pruža jednu od svojih šapa koju prodavač prihvaća bez pretjeranog oduševljenja. Baš kao i bilo gdje drugdje, pristojnost je u središtu svake trgovine.

Nakon što su izmijenili nekoliko riječi koje ni Arthur ni Betameche nisu razumjeli, Bulagiris se počinje grčiti kao da su ga obuzeli

strahoviti bolovi u trbuhu.

Pri samom pogledu, Arthur suosjeća s njim i grimasom pokazuje kao da mu želi pružiti potporu.

Bulagirisovo lice prvo nekoliko puta mijenja boju, a zatim poprima krajnje gadljivu, svijetlozelenu nijansu. Zatim glasno podriguje i iz usta mu izlazi predivan biser. Biser pada u kutiju od crnoga pamuka koju mu pruža Kešflot. Trgovac biser podiže ručno izrađenom pincetom, dok životinja ponovo poprima nijanse koje joj bolje pristaju. Kešflot promatra biser. Predivan je i jarko blista. Kimajući, trgovac prihvaća ponuđenu robu. Bulagiris mu se široko smiješi, što je prigoda da uočimo kako uopće nema zube. Zatim se ponovo počinje grčiti i uvrtati kako bi isporučio još jedan biser.

Arthur je zadivljen činjenicom da je svjedočio jednom takvom obliku tržišne razmjene koja je, pak, posve uobičajena u galerijama koje vode do Necropolisa. Radostan vrisak budi ga međutim iz sanjarenja. Betameche je upravo ugledao trgovca lijeporozima. Dječarac od sreće topće nogama o tlo i počinje plesati kako bi nebu zahvalio na udijeljenoj mu radosti.

“Što ti se dogodilo?” zabrinuto će Arthur kojemu je ples, zbog posve neorganiziranih pokreta, više nalik na bolno skakutanje nekog tko je upravo stao na čavao. Već slineći od zadovoljstva, Betameche svoga prijatelja hvata za ramena.

“To su lijeporozi prelivevi sirupom! U Sedam Zemalja nema ničeg boljeg od lijeporoga sa sirupom!” objašnjava mu Betameche unaprijed se oblizujući.

“A što su to lijeporozi?” pita Arthur koji nema odveć povjerenja kad su u pitanju kulinarski ukusi njegova prijatelja.

“To je tijesto od selinele koje se namakalo u gamulovu mlijeku, u koje su umiješana jaja. Tijesto se pospe drobljenim lješnjacima i prelije fantastičnim sirupom od ružina cvijeta”, naslađuje se unaprijed Betameche koji napamet zna recept.

Arthuru to zvuči primamljivo. Kolačić se doima bezopasnim. Pomalo nalikuje na gazeline roščiće koje s vremena na vrijeme spravlja njegova baka prema receptu što ga je donijela iz Afrike.

Betameche iz džepa vadi novčić i baca ga Kešflotu koji ga hvata u zraku.

“Poslužite se, gospodine”, izjavljuje on kao trgovac bez mane.

Betameche uzme jedan lijeporog i u zalogaju ga proguta. Ispusti zvuk koji nalikuje na zadovoljno kvocanje, a zatim počinje polako žvakati, u želji da zadovoljstvo potraje što dulje.

Suočen s tolikom radošću, Arthur se više ne može suzdržati. Posegne za lijeporogom i zagriže vršak koji se cakli od sirupa. Nekoliko sekundi iščekuje hoće li biti sekundarnih posljedica kao kad je u pitanju bio Plameni Jack, no ništa se ne događa.

Sirup mu se topi u ustima, dok je blago zaslađeno tijesto pomalo nalik na marcipan.

Arthur se prepušta užitku i nastavlja žvakati.

“Onda, nije li ovo nešto najbolje što si ikada jeo?” pita ga Betameche, gurajući u usta već četvrti lijeporog.

Arthur mora priznati da je poprilično ukusno te sa zadovoljstvom zagriža i drugi kolačić.

“Nisu li svježi, moji lijeporozi?” pita trgovac smiješeći se kao netko tko unaprijed zna odgovor.

Dva ortaka energično tresu glavama, usta prepunih sirupa.

“Ruže su nabrane za jutrošnje rose, a jaja sam osobno pobrao prije manje od sat vremena!” govori on kao slastičar ponosan na svojih ruku djelo.

Arthur zastane kao ukopan, obješene čeljusti. Smeta mu jedan detalj. U njegovu svijetu svi dobro znaju da se jaja nesu, kupe, pronalaze, pa čak, u krajnju ruku i krađu, ali ih se nikada ne pobire.

“Čija su to jaja?” upita pristojno Arthur koji, iščekujući najgore, već lice iskrivljava u grimasu.

Prodavač se smije naivnosti svojega klijenta.

“Samo je jedna vrsta jaja prikladna za spravljanje istinskih lijeporoga dostojnih svojega imena. Jaja gusjenice koja se pobiru izravno ispod majke”, potvrđuje prodavač, gotovo uvrijeđen što ga se smatra samo najobičnijim trgovcem.

Ponosan je što kažiprst može uprijeti u službenu ploču s natpisom koji ga proglašava proizvođačem lijeporoga godine.

Umjesto odgovora, Arthur mu u lice pljune čitav zalogaj.

Prodavač nakratko stoji nepomičan, šokiran uvredom koju mu je ne htijući nanio mladi Arthur.

“Oprostite, ne podnosim ni gusjeničja ni vretenčeva jaja!” objašnjava Arthur kojemu je neugodno.

Stvari će poći po zlu, Betameche to osjeća, pa koristi posljednje sekunde šoka i guta desetak kolačića brzinom koja nije daleko od svjetskoga rekorda.

Kešflot dolazi k sebi. Duboko udiše i počinje vikati:

“Straža, upomoć!”

Na te riječi u ulici nastane panika. Svi se uskomešaju i viču na svim mogućim jezicima. To podsjeća na dječju vrisku zatočenu unutar fantomskoga vlaka.

Poglavlje 7

Arthura iznenada jedna ruka uhvati za rame i povuče ga unatrag. “Ovuda!” prošapće Selenija povlačeći Arthura za sobom. Betameche grabi još nekoliko lijeporoga i pridružuje se prijateljima gubeći kolačiće svuda uokolo.

Naša tri junaka probijaju se kroz sveopću paniku i uskaču u jednu od trgovina da bi izbjegli ophodnju fanatika koji trčećim korakom prolaze ulicom.

Arthur vraća dah.

“Rekli smo da ćemo se držati zajedno, zar ne?” drži prodiku kraljevna koju beskrajno živcira što neprestano mora nadzirati ovu dvojicu neodgovornih.

“Oprosti, ali oko nas se iznenada stvorila strahovita gužva!” objašnjava Arthur.

“Što je gužva veća, to su veće i šanse da nas netko uočī. Moramo biti diskretni!” uporna je Selenija.

Još jedan Kešflot, nasmijaniji od ostalih, saginje se nad njima.

“Može li čovjek biti diskretan, a istodobno i elegantan?” pita on krajnje medenim glasom. “Bacite pogled na moju najnoviju kolekciju. Priuštite si zadovoljstvo!”

Trgovac zna što čini, jer nijedna kraljevna ne može odbiti takav poziv.

Istodobno, tek nešto dalje, trgovac lijeporozima gestikulirajući, nimalo laskavo opisuje dvojicu profesionalnih lopova koji su ga napali.

Zapovjednik fanatika pozorno ga sluša. Ne treba mu dugo da bi shvatio kako je riječ o bjeguncima koji su Darcosu kliznuli iz ruku u klubu Jaimabar.

Takve se vijesti Necropolisom brzo šire, jer se rijetko stanovnici Prve Zemlje usuđuju zaći u zabranjena područja, a još se rjeđe događa da Darcosa netko onako osramoti.

Zapovjednik fanatika okreće se prema svojim ljudima.

“Pretražite sve trgovine, jamačno nisu daleko!” naređuje on.

Srećom za naše junake, postrojbe odlaze u pogrešnome smjeru.

Zapovjednik zadnjeg vojnika hvata za ovratnik.

“A ti, idi izvijesti dvor.”

Vojnik na mjestu staje u savršenom stavu “mirno”, a zatim se udaljava trčeći kao zec.

Selenija ga uočava kako ispred trgovine protrčava brže od rakete.

“Sad smo barem doznali u kojem je smjeru palača!” komentira kraljevna koja nikad ne gubi orijentir. Dobacuje novčić trgovcu i zaklanja lice kapuljačom svojega novog kaputa od Baloug-botosova krzna.

Betameche i Arthur čine isto. Nalik su na tri pingvina koji su se prerušili u Eskime.

“Neka vam je sa srećom!” dovikuje im nasmiješeni trgovac gledajući ih kako odlaze.

Kamuflaža je, čini se, učinkovita, jer u gustome krznu nitko i ne zamjećuje naših troje junaka.

“Ipak si mogla odabrati nešto tanje, već umirem od vrućine!” žali se Betameche koji se guši u prevelikom kaputu.

“Trebali bismo zastati da nešto popijemo!” predlaže on.

“Vruće ti je, gladan si, žedan! Kad ćeš već jednom prestati svako malo jadikovati?” pita ga nakratko izživcirana kraljevna.

Mjesto odgovora, Betameche gundđa.

Selenija ubrza korak da svojem fanatiku ne bi izgubila trag.

Ulica se uvelike širi, a zatim izbija na divovski trg smješten u špilji kojoj se strop uopće ne nazire.

Selenija zastaje na rubu monumentalnog amfiteatra koji vrvi tisućama besposličara.

“Tržnica Necropolisa”, šapće Selenija pod dojmom veličine mjesta. Nekoliko su joj puta već opisivali tržnicu, no ono što je zamišljala bilo je daleko od stvarnosti. Trg je prepun svijeta, a gomila koja se ovdje kreće nalik je na uzburkano more. Ovo izgleda kao Meka na dan molitve.

Ovdje se prodaje, kupuje, razmjenjuje, raspravlja, viče, trči, krade...

U usporedbi s ovim, Wall Street više je nalik na umirovljeničku čajanku. Pred tim prizorom u neprestanom pokretu, Arthur je širom

otvorenih usta. Samo jedan par očiju nije dostatan da se potpuno sagleda ovaj neopisivi ples. Sve to neodoljivo ga podsjeća na golemo vjedro u kojemu je njegov djed nekoć držao stotine crva za pecanje.

Prizor kojemu danas može svjedočiti znatno je šareniji i iznad svega bučniji. Jedva da se mogu čuti, pa je Selenija prisiljena vikati.

“Izgubila sam ga iz vida!” priznaje ona pomalo zlovoljno, govoreći o fanatiku.

Nije nimalo čudno što mu je izgubila svaki trag u toj neopisivoj gužvi.

“Zašto nekog jednostavno ne bismo pitali za put do palače? Ovdašnji ljudi jamačno to moraju znati, zar ne?” naivno pita Arthur.

“Ovdje je sve na prodaju. A ono što se najbolje prodaje su podaci. Pitaj za palaču i netko će te samo minutu poslije prokazati!” objašnjava dobro upućena Selenija.

Arthur se osvrne oko sebe i zaključi da u blizini doista nema nikoga tko bi mu ulio povjerenje. Svi imaju kugličaste oči, čeljusti prepune zuba, predugo krzno i previše nogu. Da ne govorimo o svakojakom oružju koje svi ovdje nose za pojasom. Istinski divlji zapad.

Naših troje junaka, sada stisnuti jedno uz drugo, promatraju tu gustu gomilu u potrazi za znakom koji bi im pokazao put do palače.

Na suprotnoj se strani trga uzdiže monumentalno pročelje urešeno svakojakim isklesanim glavama. Čovjek bi rekao kako je riječ o ulazu u muzej užasa, a ne u predsjedničku palaču, no poznavajući osobnost M Prokletnika, Selenija ima osjećaj kako su na pravome putu.

Za probijanje kroz gomilu gustu kao puding, bilo im je potrebno dvadeset minuta, no napokon su stigli do podnožja pročelja.

“Misliš li da je to to?” šapće Betameche. “Odveć je odvratno da bi bilo palača!”

“S obzirom na broj stražara ispred ulaza, čudila bih se da je riječ o ulazu u jaslice!” odgovori Selenija, oštromnija od svojega brata.

I doista, ispred monumentalnih, trostruko zaključanih vrata, nalaze se dva reda gusto poređanih fanatika koji su spremni probosti svakoga tko im se približi.

“Bit će nam pametnije ući na ulaz za umjetnike!” predlaže Selenija. “Dobra zamisao!” u zboru odgovaraju njezina dva suputnika ne

odveć spremna napasti dvored fanatika.

Gomila se iznenada razmiče da bi propustila povorku.

“Mjesta! Mjesta!” viče trbušasti fanatik na čelu povorke koju čini desetak kola prepunih voća, prženih kukaca i mnoštva drugih, ukusnih jela. Kola vuku gamuli pomalo izivcirani gomilom. Selenija se primiče da bi izbliza promatrala povorku.

“Što je to?” pita ona nehajno stranca kugličastih očiju. “Gospodarev obrok. Danas već peti!” naglašava stranac mršaviji od suhe grančice.

“A koliko ih ukupno ima?” pita zavidno Betameche.

“Osam, koliko mu je i prstiju na rukama”, odgovara starac izglednjela izgleda koji promatra povorku.

“I sve će to pojesti?” zabrinuto će Arthur.

“Zar ste ljudi! Ona samo ponešto gricne. Možda nekoliko prženih insekata i to je sve. Ostatak se baca u žrtvene bunare. Kad samo pomislim da bi jedan ovakav obrok moj narod hranio tijekom deset mjesečevih mijena!” prizna starac, odveć slab da bi se nastavio žaliti.

Ispušta očajan uzdah i udaljava se prepun gađenja prema tolikom obilju.

“Zašto ne podijeli hranu koja mu pretekne umjesto da je baca u bunare?” zgraža se Arthur.

“M Prokletnik je utjelovljenje zla. Zadovoljstvo mu je drugima nanositi bol. Ništa mu ne predstavlja toliko zadovoljstvo koliko izglednjeli narod koji preklinje da ga se ostavi na životu”, objašnjava Selenija stisnutih zuba.

“Pa ipak, nekoć je bio jedan od vas, zar ne?” pita Arthur.

“Tko ti je to rekao?” pita kraljevna koju pitanje vidno uznemirava.

“Betameche mi je rekao da ste ga prije mnogo vremena protjerali s vaše zemlje”, odgovara dječak.

Selenija mrko pogledava brata koji pak izbjegava njezin pogled.

“Ludo je koliko samo detalja ima na pročelju ove palače!” kaže on da bi promijenio tijek razgovora. Selenija se i ne trudi odgovoriti mu.

“Što se dogodilo? Zašto je protjeran?” pita Arthur bez pretjerane znatiželje. Samo želi doznati nešto više o Minimejcima.

“Duga je to priča koju ću ti ispričati poslije. Možda! U međuvremenu imamo pametija posla. Za mnom!” Selenija se probija kroz izglednjelu gomilu i hoda uz povorku.

Sa svojih osam, širom otvorenih očiju, jedan maleni Sylo promatra hranu koja ispred njega prolazi. Pritisnut glađu, on nedužno pruža ruku prema voću. Po prstima dobiva silovit udarac bičem koji ga opominje. Njegovi ga roditelji istog trena skrivaju u svojem gustom krznu. S bičem ispruženim u rukama, jedan fanatik istog trena staje ispred tate Syloa.

“Nitko ne smije dirati gospodarevu hranu”, podsjeća fanatik, ljubazan kao užareni žarač.

Sylo pokazuje zube, četrdeset osam oštrica oštrijih od britve. Još jedna gesta protiv njegova djeteta jamačno ne bi bila dobrodošla.

Fanatik guta knedlu pri pogledu na tu pilu ugrađenu u čeljusti.

“Ovaj put opraštam”, popušta fanatik koji nije dovoljno glup da bi dalje riskirao.

Pokraj palače nalazi se špilja isklesana u živoj stijeni. Jamačno djelo stotina kukaca. U dnu udubine teška su vrata s nešto umjerenijim dekoracijama. Dok im se povorka približava, vrata se automatski otvaraju. Kola po kola, povorka polako zalazi u srce stijene.

Narod se drži podalje od tog skrivenog ulaza, nitko se ne usuđuje prijeći točno određenu granicu.

Nitko, osim naših troje junaka koji su uvijek spremni za avanturu. Selenija se sakrila iza velikog kamena i promatra vrata koja se polako zatvaraju iza zadnjih kola.

Ona odbaci svoj krzneni kaput i spremi se na skok.

“Ovdje se naši putovi razilaze, Arthure!” kaže kraljevna prije nego što će skočiti prema vratima.

“Ne dolazi u obzir!” izjavi odvažno Arthur i pohita pridružiti se kraljevni.

No ondje ga čeka oštrica uperena u njegovo grlo. Selenija je, brža od munje, iz korica potegnula mač i svojega kraljevića drži podalje od sebe.

“Ovaj problem moram sama riješiti”, kaže Selenija krajnje ozbiljno. “A ja, što ću ja?” pita dječak obuzet osjećajima od kojih mu se steže grlo.

“Ti ćeš pronaći blago i spasiti svoju kuću. Ja ću pronaći M Prokletnika i pokušati spasiti svoju.” Selenijin je glas ozbiljan kao glas ljudi koji točno znaju što žele i koje ništa ne može zaustaviti.

“Uspijem li, za točno sat vremena susrest ćemo se ovdje”, naglašava Selenija.

“A što ako ne uspiješ?” pita Arthur kojega žalosti već sama pomisao na takvu mogućnost.

Selenija ispušta dug uzdah. Često je i njoj na pamet padala upravo ta mogućnost. Svjesna je kako su joj šanse gotovo ništavne pred M Prokletnikom i njegovim beskrajnim moćima. Možda ima tek jednu šansu naprema tisuću, no ona je istinska kraljevna, kći vladara Sifrata Matradoya, petnaestoga po redu, i upravo će ona biti šesnaesta koja će ponijeti to ime. Ne dolazi dakle u obzir da ništa ne pokuša.

Dugo Arthuru gleda ravno u oči te mu, ne spuštajući mač koji mu je uperen u grlo, ležerno prilazi.

“Ako ne uspijem... budi dobar kralj”, kaže ona jednostavno, smirenim, njoj nimalo svojstvenim glasom, kao da su se na njezinu vojničkome srcu otvorila neka vratašca.

Položi ruku na mladićev zatiljak, a na njegove usne nježan poljubac. Vrijeme se zaustavi. Pčele medenim nitima oslikavaju srca na nebu s kojeg pljušte margarete. Držeći se za ruke, oblaci se oko njih okupljaju, baš kao i tisuće ptica koje se okupljaju u divovskome orkestru koji nebo preplavljuje najslađom glazbom.

Nikada se Arthur još nije osjećao ovako dobro. Osjeća se kao da klizi niz svileni tobogan koji se ljuljuška na blagom povjetarcu i ništa mu više nije važno.

Selenijin je dah topliji od ljeta, a koža mekša od proljeća. Nekoliko bi stoljeća ostali tako, prilijepljenih usana, samo kad bi im bogovi ljubavi to dopustili, no Selenija uzmakne i prekine čaroliju.

Poljubac je trajao tek jednu sekundu.

Arthur je još posve omamljen. Nikada mu se još jedna sekunda nije činila tako kratkom. Nikada mu još jedna sekunda nije toliko mirisala na vječnost.

Arthur je istodobno i iznenađen i zaprepašten. Ne zna što bi rekao.

“Sada kad imaš sve moje moći... dobro ih iskoristi”, kaže ona prije nego što će se provući kroz nekoliko centimetara prostora koji još dijeli dva krila vrata.

“Ali... čekaj... moram”, zamuckuje Arthur trčeći prema vratima koja se zatvaraju. I premda je visok tek dva milimetra, Arthur je prevelik

da bi prošao kroz prazan prostor koji se posve suzio.

Arthur je shrvan. Tek što je shvatio što mu se događa, a već se mora pomiriti s činjenicom da mu se to više neće dogoditi.

Dječak si dodirne usne, kao da samoga sebe želi uvjeriti da ne sanja, no miris kraljevine još je tu, posvuda oko njegova lica.

Betameche izlazi iz svoga skrovišta i plješće mladome kraljeviću.

“Bravo! Bilo je fantastično!”

Betameche uhvati Arthura za ruke i silovito ih protrese.

“Moje čestitke! To je najljepše vjenčanje kojem sam ikad nazočio!”

“O čemu govoriš?” pita Arthur pomalo izgubljeno.

“Pa, o tvome vjenčanju, budalo! Poljubila te. U braku si dakle, u dobru i zlu, sve do stupanja sljedeće dinastije na vlast. Tako ti je to kod nas!” objašnjava Betameche krajnje pojednostavnjeno.

“Hoćeš reći da je poljubac... bio vjenčanje?” pita Arthur zaprepašten protokolom.

“Naravno!” potvrđuje Betameche. “Vrlo dirljivo vjenčanje! Jasno! Sažeto! Veličanstveno!” komentira Betameche kao veliki poznavatelj.

“Nije li to bilo malo presažeto?” žali se Arthur pomalo dezorijentiran kratkim trajanjem obreda.

“Ma ne! Dobio si najvažnije: njezinu ruku i srce. Što bi više htio?” odgovara Betameche logikom kakvu mogu imati samo Minimejci.

“Kod mene je odraslima potrebno malo više vremena. Treba im vremena da se dobro upoznaju, izlaze, provode vrijeme zajedno. Zatim o tome razgovaraju, a naposljetku je muškarac taj koji zaprosi ženu. Poljubac na red dolazi tek na samome kraju, kad jedno drugome kažu ‘da’ pred gospodinom župnikom”, objašnjava Arthur koji se vjerojatno sjeća vjenčanja svojih roditelja.

“Oh! Kakvog li gubitka vremena! Vi stvarno imate vremena napretek, čim ga trošite na takve ništavnosti! Ukrasi su potrebni glavi. Srce poznaje tek jednu riječ, a najbolji način da je se izgovori jest poljubac”, objasni Betameche.

Arthur pokušava shvatiti, no sve se za njega događa prevelikom brzinom.

Nakon poljupca kao što je ovaj, bit će mu potreban dobar noćni san i nekoliko aspirina.

“Što bi više htio?” pita ga prijatelj, gledajući tup izraz njegova lica.

“Pa, ne znam... malu proslavu, možda?” odgovara Arthur koji se

pokušava osvijestiti.

“To mi zvuči kao odlična zamisao!” dobaci glas, odveć dubok da bi bio Betamecheov.

Naša dvojica suputnika se okreću i ispred sebe zatječu dvadesetak fanatika okupljenih iza svojeg zapovjednika, užasnog Darcosa, sina jedinca jednako tako užasnog M Prokletnika.

Kad god se Darcos nasmiješi, čovjek ima dojam da će nekoga ubiti, toliko mu je osmijeh neljubazan. Ništa mu ne bi pomoglo. Čak ni kad bi petnaestak puta dnevno zube prao četkicom.

Darcos Arthuru prilazi polaganim korakom osvajača.

“Ako mi dopustite, osobno ću se pobrinuti da vam organiziramo proslavu!” kaže on bez okolišanja. Poruka je tako jasna da su je shvatili čak i fanatici koji se glupavo cerekaju.

I Arthur je shvatio. Danas će biti nekakve proslave.

Arthurova majka sjedi za kuhinjskim stolom. U rukama premeće deset svjećica koje su ostale i bez Arthura i bez torte.

Deset svjećica predstavlja deset godina tijekom kojih je Arthur rastao kao malena životinja, luckast i umiljat. Jadna mama ne može a da se ne prisjeti tih deset rođendanskih proslava od kojih se svaka razlikovala od prethodne. Prva, kad je Arthura hipnotizirala sićušna svjetlost koja je ispred njega plesala. Druga, kad je uzalud pokušavao ščepati plamičke koji su mu neprestano izmicali iz ruku. Treći rođendan, kad je svojim još slabašnim dahom uspio gasiti svjećice tek iz trećeg pokušaja. Na četvrtoj rođendanskoj torti u jednom jedinom dahu pogasio je sve svjećice. Prvi put.

Peto obiteljsko okupljanje, kad je prvi put sam rezao tortu pod budnim okom svojega oca koji je gledao kako u svojim ručicama drži za njega još preveliki nož. Šesti, za Arthura najvažniji rođendan... jer mu je tad djed darovao nož kojim je ponosno rezao svoju tortu. Bio je to i posljednji rođendan na kojemu je djed bio prisutan.

Jadna žena ne može obuzdati suzu koja joj klizi niz obraz.

Toliko sreće, toliko nesreće u samo deset godina. U usporedbi s tih deset godina koje su proletjele kao zvijezda repatica, deset sati otkako je Arthur nestao čine se poput vječnosti.

Mama pogledom traži malo utjehe, nešto što bio joj dalo barem tračak nade. Pogled joj padne na supruga koji se ispružio preko

kauča, ošamućen umorom. Nema snage ni hrkati, pa čak ni zatvoriti usta koja su širom otvorena.

U drukčijim okolnostima, taj bi joj prizor izmamio osmijeh, no sad joj se samo još više plače.

Baka pokraj nje sjeda s kutijom papirnatih rupčića.

“Ovo mi je posljednja kutija!” kaže ona s natruhom humora u glasu kako bi atmosfera bila opuštenija.

Kći promatra majku i usta širi u blagi osmijeh. U teškim je trenucima stara gospođa uvijek znala sačuvati osjećaj za humor. To je na nju prenio njezin suprug, Archibald, koji je humor i poeziju uzdizao na razinu temeljnih vrijednosti.

“Humor je životu isto što i katedrale vjeri... to je najbolje što je čovjek ikad izumio!” volio je govoriti u šali.

Kad bi barem Archibald bio ovdje. Unio bi malo svjetla u njihove sada tako tmurne živote.

On bi im podario onu trunku optimizma koja ga nikad nije napuštala, koja mu je dopustila da Veliki rat proživi kao matador koji je izbjegao bikove robove.

Starica hvata kćerkine ruke i nježno ih stišće.

“Znaš, kćeri... ovo što ću ti reći zasigurno nema nikakva smisla, ali... tvoj sin je izniman dječak”, kaže ona nježnim i samouvjerenim glasom. “I ne znam zašto, ali ma gdje bio, u koliko se god lošem položaju našao... uvjeren sam da će se snaći!”

Mamu su ove riječi, čini se, malo smirile i dvije si žene još čvršće stišću ruke, kao da tako žele pružiti potporu svojim molitvama.

Bit će nužno još se usrdnije moliti, jer Arthur se trenutačno nalazi u zatvoru. Ručicama se drži za metalne pritke i promatra trg s tržnicom prepunom svijeta, na kojoj nema nijedne plemenite duše koja bi mu priskočila u pomoć.

“Zaboravi! Nitko se neće usuditi priskočiti u pomoć zatvoreniku M Prokletnika!” dobaci mu Betameche skvrčen u kutu zatvora.

“Pazi što govoriš, Beta! Selenija je rekla da moramo biti diskretni!” podsjeća ga Arthur.

“Diskretni? Pa, svi već znaju da smo u zatvoru!” uzdiše maleni kraljević, potpuno ojađen. “Pali smo u ruke tog čudovišta. Već znamo što nas čeka! Samo nam Selenija može spasiti život... i to ako uspije

spasiti vlastiti!”Arthur ga promatra i prisiljen je suočiti se s očiglednim. Selenija im je doista jedina nada.

Poglavlje 8

Malena kraljevna svjesna je vlastite misije, pa u rukama čvrsto stežući mač napreduje kroz labirint nimalo gostoljubivih hodnika kraljevske palače. Iz vida je izgubila povorku s hranom, no prati joj trag zahvaljujući tragovima koje su iza sebe ostavili drveni kotači.

Selenija polako napreduje, od skrovišta do skrovišta, redovito propuštajući pokraj sebe ophodnje fanatika koji su ovdje brojni kao žabe u bari.

Hodnici isklesani u stijeni ubrzo se prekrivaju ukrasima i crnim mramorom. Plamenovi baklji zrcale se na uglačanoj površini i sad se čine golemima. Nalikuju na dugo krzno nekog zlog demona koji riga vatru. Selenija hrabro napreduje, no ruke su joj pomalo vlažne. Ovaj ledeni pakao nije ono što ljubi. Više ona voli šume visokih trava, jesenje lišće na kojem se spušta niz brežuljke koji okružuju njezino selo, polja makova na kojima je ugodno usnuti. Teško joj je pri pomisli na sve to. Često tek kad nas pogodi nesreća shvatimo koliko su vrijedne male, svakodnevne stvari. Nježno buđenje kad se protežemo, zraka sunca koja nam miluje obraz, drago biće koje nam se smiješi.

Kao da nesreća služi kako bismo shvatili razmjere vlastite sreće. Ophodnja fanatika budi Seleniju iz sanjarenja i opominje ju. Još uvijek je u toj palači smrti, u katedrali od crnoga mramora, ledenoj kao led. I pod je od mramora, a toliko je taman da se čovjeku čini kao da će u njega propasti. Tragovi kola više nisu vidljivi, jer kamen je pretvrd da bi kotači na njemu ostavili trag.

Selenija stiže do raskrižja i prisiljena je odabrati smjer.

Na trenutak zastaje ondje, nadajući se da će joj vlastiti instinkt pokazati put. Iščekuje neki znak. Možda postoji neki bog koji bdije nad Sedam Zemalja, a koji će joj možda malo pomoći. Ili će novo iskušenje uistinu morati proći sasvim sama?

Selenija još kratko iščekuje, no nema nikakva božanskog znaka. Nema čak ni blagog povjetarca koji bi joj ukazao na pravi put.

Selenija uzdahne i pomno promotri dva tunela ispred sebe. U desnome se tunelu nazire nejasna svjetlost, gotovo da se čuje neka neodređena glazba. Svaka bi normalna osoba istoga trena ondje nanjušila zamku i pobjegla u suprotnome smjeru. No Selenija nije normalna osoba. Ona je kraljevna koja je, predana povjerenosti joj misiji, spremna prihvatiti sve rizike. Još čvršće u rukama stisne mač i uđe u prolaz koji se proteže s njezine desne strane.

Iznenada, samo korak dalje ulijeće u golemu prostoriju. Tlo prekrivaju blistave mramorne ploče, dok sa stropa vise tisuće stalaktita, okamenjenih kapljica vode. Nekom lokalnom umjetniku zadatak je bio isklesati vrhove stalaktita, svaki posebno. Jamačno je umro radeći to, toliko se posao doima kolosalnim.

Selenija načini nekoliko koraka preko tog mramora, glatkog kao jezero, koji kao da upija sve zvukove.

U dnu prostorije uoči najmanja kola koja su ondje ostavili robovi. Voće svih vrsta prelazi preko rubova kola, jedine mrlje boje u tom sivom i crnom svijetu.

Ispred kola stoji duguljasta, Seleniji leđima okrenuta silueta. Dugi plašt, otrcan na rubovima, prekriva njezina asimetrična ramena. S tolike je udaljenosti teško reći nosi li čovjek šešir ili mu je pak glava do te mjere neproporcionalna u odnosu na tijelo. Bilo kako bilo, ta se mršava silueta doima čudovišnom kao da je izašla iz naših najstrašnijih noćnih mora.

Taj leđima okrenut čovjek koji bez ikakve želje gricka voće što ga pridržava vrhovima svojih dugih i kukastih prstiju, ne može biti nitko drugi doli M Prokletnik.

Selenija proguta slinu, još čvršće stegne mač da bi se ohrabrila te polaganim i prigušenim koracima krene prema njemu.

Osveta joj je na dohvat ruke.

Njezina osobna osveta, ali i osveta njezina naroda, pa čak i osveta svih naroda koji krstare područjima Sedam Zemalja, koji su propatili zbog ratničke ruke tog vladara — osvajača.

Selenijina će ruka ispraviti sve to, oprat će uspomenu na pretke uprljanu godinama ropstva i sramote. Pogleda uprta u neprijatelja,

ona mu se polako prikrada, kratko dišući dok joj srce tuče kao da je poludjelo. Ruka joj se polako podiže u zrak. Visoko u zrak, kao da želi biti na razini osvete, na razini kazne.

Mač se podigao sve do vrška stalaktita znatno nižeg od ostalih. U dodiru s kamenom, oštrica mača proizvodi škripav zvuk. Nije to uistinu ništa posebno, no dovoljno je glasno da poremeti zloslutnu tišinu koja, čini se, na ruku ide tek ledenome vjetru.

Silueta zastane kao gromom pogođena, s voćem u ruci. Selenija čini isto. Nepomična je kao skulpture koje vise sa stropa.

Čovjek nježno odloži voće i ispusti dug i smiren uzdah.

I dalje je, međutim, leđima okrenut Seleniji. Samo glavu sagiba prema naprijed, kao da ga je dotukla ova prisutnost koju je, čini se, iščekivao.

“Cijele sam dane provodio lašteći taj mač kako bi mu oštrica bila savršena. Između tisuću bih prepoznao zvuk što ga proizvodi.”

Čovjekov glas je potmuo. Stijenke njegova grla jamačno su grdno oštećene, jer glas mu, prolazeći kroz grlo, čudnovato pišti, kao u dodiru s trenicom za sir. Bilo bi mu bolje da popravi cjevovode, misli Selenija, no dobro zna da ne bi poslušao njezine savjete.

“A tko bi drugi, osim tebe, Selenija, mogao iz stijene iščupati taj mač?” izusti čovjek prije nego što će se polako okrenuti prema njoj.

Maltazard napokon pokaže svoje lice i već nam je zbog toga žao. To je hodajući užas. Izobličeno, napola izjedeno, od vremena oštećeno, njegovo je lice nalik na opustošeno polje. Oko još vlažnih rana mjestimično su se stvorile kraste. Bol je jamačno neprekidna i vidljiva je u pogledu toga čovjeka kojeg je istrošilo vrijeme. Čovjek bi očekivao kako će mu se u očima vidjeti tek plamen i mržnja. No nije tako.

U njegovim se očima zrcali tuga svojstvena životinjama pred istrebljenjem, tugaljivost svrgnutih knezova i poniznost preživjelih.

No Selenija svoj pogled ne uranja predugo u Maltazardov, jer dobro zna da je upravo pogled njegova najstrašnije oružje. Koliki li su samo pali u zamku njegova ljubazna pogleda i završili sprženi kao bademi?

Selenija ispred sebe postavi mač, spremna dočekati podmukao udarac.

Ona promatra Maltazarda i ostatak njegova tijela. Ni na što ne nalikuje.

Napola Minimejac, napola kukac, izgleda kao da je usred procesa raspadanja.

Nekoliko grubo izvedenih zakrpa na okupu drže dijelove njegova tijela, dok djelomično providan plašt ostatak zaklanja kako zna i umije.

Njegove se čeljusti lagano otvore. Jamačno je riječ o osmijehu, no čovjeku je od toga muka.

“Drago mi je vidjeti vas, kraljevno”, kaže on glasom koji se upinje biti nježan. “Nedostajali ste mi”, pridoda on očito iskreno.

Selenija se uspravi i bradu podigne kao hrabra djevojčica.

“Meni nije!” dobacuje mu ona. “A došla sam vas ubiti!”

Clint Eastwood to ne bi bolje rekao. Spremna na mogući dvoboj, ona pogled zabode ravno u Maltazardove oči, nimalo se ne obazirući na dojmljivu veličinu svojega protivnika. To je kao David protiv Golijata, Mowgli protiv Shere Khana.

“Čemu tolika mržnja?” pita je Maltazard kojega boli već sama pomisao na borbu.

“Izdao si svoj narod, a poubijao sve ostale, osim onih koje si porobio! Ti si čudovište!”

“Ne govori o čudovištu!” nervozno će Maltazard čije lice iznenada poprimi zelenu nijansu. “Ne govori o onome o čemu ništa ne znaš!” pridoda prije nego što će se malo smiriti. “Kad bi samo znala koliko je bolno živjeti u unakaženu tijelu, drukčije bi mi se obraćala.”

“Tvoje je tijelo bilo u savršenu stanju kad si izdao svoj narod! Bogovi su ti koji su ti udijelili takvu kaznu!” uzvratu mu kraljevna, odlučna da ne popusti.

Maltazard ispusti mastan i gromoglasan smijeh nalik na top koji ispaljuje tane.

“Jadno moje dijete... kad bi priča samo mogla biti tako jednostavna ili kad bih je barem mogao zaboraviti...” priznaje Maltazard uzdišući. “Bila si tek dijete kad sam napustio tvoje selo. Tad su me još nazivali Dobrim Maltazardom, Maltazardom Ratnikom! Bio sam onaj koji štiti i bdije!” pridoda on sa suzama u glasu.

Istina je da je Maltazard nekoć bio lijep kraljević, snažan i nasmijan. Bio je za tri glave viši od svih ostalih, zbog čega su se

prijatelji često šalili na njegov račun.

“Roditelji su mu se zasigurno prevarili, pa su mu dali previše gamulova mlijeka!” šalili su se dobrohotno. To ga je nasmijavalo. Nije imao previše smisla za humor, no dobro je znao kako su te šale samo preruseni komplimenti. Svi su se divili njegovoj snazi i hrabrosti.

Nakon smrti njegovih roditelja koji su pojedeni tijekom Rata protiv Skakavaca, a dva su naroda ratovala tijekom više mjesečevih mijena, nitko se više nije usuđivao šaliti se na njegov račun, koliko god to dobrohotno bilo.

Maltazard je odrastao, no bol koju mu je nanio gubitak nikada nije iščezla iz njegove utrobe.

Vjeran načelima koje su mu prenijeli roditelji, bio je hrabar i uvijek na usluzi. Imao je snažno razvijen osjećaj domoljublja i časti.

Čitavo mu je selo postalo jedina obitelj pa je bio spreman boriti se do smrti da bi ga obranio.

Kad je zavladala strahovita suša koja je potrajala gotovo tisuću godina, bilo je nužno ekspediciju poslati u potragu za vodom. Premda se Minimejci ne vole pretjerano kupati u tekućini, voda im je bila nužna za zemljoradnju, a samim tim i za opstanak.

Posve prirodno, upravo je Maltazard zatražio dopuštenje da predvodi ekspediciju. Vladar Sifrat de Matradoy, tada još iznimno mlad, s najvećim mu je zadovoljstvom povjerio zapovjedništvo. Za njega je on bio sin kakvoga je htio imati, a kakav će Betameche jednoga dana postati. No malenome je kraljeviću tad bilo tek nekoliko tjedana, pa je vladar sve svoje nade polagao upravo u Maltazarda. Selenija se borila kao tigrica, jer je smatrala kako upravo njoj treba pripasti tako važna misija. Premda tada još nije bila veća od koštice ogrozda, smatrala je da isključivo kraljevni kraljevske krvi može biti dodijeljena takva misija. Vladaru je bilo vrlo teško umiriti njezinu gorljivost pa joj je morao obećati da će upravo ona jednoga dana služiti svojem narodu.

Maltazard je dakle otišao jednoga lijepog jutra, ponosan kao osvajač, dok su mu grudi napinjali žar i hrabrost. Iz sela je ispraćen odobravanjem i zvižducima potpore. Nekoliko djevojaka nije se moglo obuzdati pa su pustile suzu za tim nacionalnim junakom koji se zaputio putem slave.

Nekoliko dana poslije, putovanje je krenulo posve drugim smjerom. Suša je pogodila sve zemlje. Preživjeli su se organizirali u skupine i gorljivo su branili svoja dobra. Maltazard i njegovi ljudi nekoliko su puta pretrpjeli napade pljačkaša koji su napadali kako noću, tako i danju, skakali sa stabala, iskakali iz blata ili pak padali iz zraka nošeni čudljivim vjetrovima. Nakon samo mjesec dana, povorka se topila naočigled, a od nje je preostala tek polovica kola i trećina ljudi koji su njima upravljali.

Što su više zalazili u unutrašnjost zemalja, predjeli su postajali sve negostoljubiviji, nastanjeni divljim zvijerima za koje nisu ni slutili da postoje. Šumama su krstarile krvoločne horde kojima su na umu bili tek piće i krađa, najčešće istodobno. Koji su osim toga bili i uzajamno povezani...

Svaki potok i prirodni bunar na koje bi naišli bili su očajno suhi. Bilo je nužno nastaviti dalje.

Ekspedicija koja je ostala bez još polovice ljudi, prošla je kroz mesožderne šume, jezera od osušena blata, halucinogena isparavanja, a zatim i preko pustih i kontaminiranih visoravni koje je, činilo se, čak i čovjek napustio.

Maltazard je i ne trepnuvši pretrpio sve patnje i sva poniženja. Ni u jednome trenutku nije odustao od svoje misije te je odahnuo od olakšanja kad je u srcu gotovo neprohodne planine napokon pronašao tanak mlaz svježe vode.

Nažalost, preostala su mu bila tek jedna kola i četiri vojnika da ih štite. Maltazard i njegovi ljudi cisternu su napunili do vrha i zaputili se natrag kući.

Vrijednost njihove robe udeseterostručila je pohlepu okolnih plemena, pa je povratak bio istinski užas.

Principima, pravilima i viteštvu bio je došao kraj. Maltazard je svoje dobro branio kao izgledniji pas svoju kost. Iz dana u dan pretvarao se u sve veće čudovište, nije oklijevao sasjeci svakog tko bi predstavljao i najmanju prijetnju, te je s umijeća obrane prešao na umijeće napada.

Rekao je kako je to bilo najbolji način da se problemi preduhitre.

Dobar, brz i krvav napad poštedio bi ga kasnijih rasprava i mukotrpnih obrana.

I ne uviđajući, Maltazard se pretvarao u bijesnu zvijer bez ikakvih ograničenja, zaslijepljenu vlastitom misijom.

I posljednji su mu vojnici poginuli u krvavim borbama pa je putovanje kraju priveo sam, golim rukama za sobom vukući cisternu punu vrijedne tekućine.

U selo je stigao u zoru. Dočekalo ga je nevjerojatno odobravanje. Bio je to doček kakav se priređuje isključivo istinskim junacima, onima koji su hodali po Mjesecu ili su cjepivom spasili čitave narode.

Poput spasitelja, Maltazarda su na rukama selom pronosili najdičniji predstavnici Minimejaca.

Stigavši pred vladara, imao je snage samo reći kako je misija izvršena, a zatim se nepomičan, posve iscrpljen sručio na tlo.

Selenija promatra Maltazarda dok joj prepričava svoju verziju priče. Priča je uistinu zanima, no ipak ne dopušta da joj se na licu očituju ikakvi osjećaji. Poznate su joj moći ovog čarobnjaka koji vjerojatno riječima jednako dobro rukuje kao i oružjem.

“Nekoliko mjeseci poslije, bolesti i uroci koje sam tijekom putovanja pokupio, počeli su... mi mijenjati tijelo”, nastavlja Maltazard glasom punim emocija. Čini se kako je nastavak priče krajnje tragičan i iznimno bolan za prepričavanje.

“Malo-pomalo, selom je zavladao strah. Strah da bi i ostali mogli biti zaraženi. Kad bih se pojavio, seljani su se od mene udaljavali, veoma su malo ili nimalo sa mnom razgovarali. I dalje su mi se prijateljski, ali usiljeno smiješili. Što je moje tijelo više propadalo, to su od mene više bježali. Naposljetku sam ostao sam u svojoj kolibi, odsječen od ostatka svijeta, sam u svojoj boli koju nitko sa mnom nije htio podijeliti. Ja, Maltazard junak, spasitelj sela, u samo nekoliko mjeseci postao sam Maltazard Prokletnik! Sve do dana kad su napokon odlučili ni ime mi više ne izgovarati, nego me zvati prvim slovom mojega imena: M Prokletnik!”

Čini se kako je buđenje bolnih uspomena posve poremetilo gospodara tame.

Nekoliko je sekundi Selenija s njim suosjećala. Nije u njezinu stilu rugati se tuđim patnjama, no namjera joj je, krajnje smireno, ponovo uspostaviti istinu.

“Verzija koja se nalazi u povijesnim knjigama malo je drukčija!” dopusti si ona pridodati.

Maltazard se pridiže, zaintrigiran njezinim riječima. Očito nije ni znao da se njegova priča nalazi u knjizi Velike Povijesti.

“I... što veli službena verzija?” upita on s truhom znatiželje.

A kraljevna što je moguće neutralnijim glasom iznosi ono što je savjesno učila u školskim klupama. Profesor povijesti tad je bio Miro, krtica. Tko bi Veliku Povijest mogao prepričati bolje od njega koji je proživio petnaest tisuća godina? Selenija je obožavala predavanja kad bi se Miro zanio oživljavajući velike bitke, kad bi pustio suzu prisjećajući se vjenčanja i krunidbi koje je osobno organizirao. Osim toga, kad god bi govorio o velikim osvajanjima, nije se mogao obuzdati pa bi skakao na stolove prateći priče o potpunim okruženjima i borbama protiv osvajača. Predavanja bi završavao obliven znojem, te bi odmah zatim odlazio na poslijepodnevi počinak.

Priču o Maltazardu poznavao je napamet, a bila je to vjerojatno jedina priča koju je smireno iznosio. S mnogo poštovanja.

Maltazard je uistinu otišao kao junak, uz vladarev blagoslov. Ekspedicija je potrajala nekoliko mjeseci i uistinu je bila strahotna.

Maltazard koji je rat naučio voditi prema metodama koje su se temeljile na časti i poštovanju, ubrzo je bio prisiljen promijeniti pristup.

Oslabljen sušom, izvanjski je svijet postao pakao u kojem je čovjek, da bi preživio, morao postati vrag.

Brojne su priče iz dalekih krajeva pristizale prenošene putujućim trgovcima ili izgubljenim putnicima, te je narod Minimejaca izdaleka mogao pratiti srozavanje svoga junaka koji je umoran od neprestanih napada i sam počeo pljačkati. Borio se za plemeniti cilj i opstanak svojega naroda, no istodobno je pljačkao i ubijao da bi zadovoljio vlastite ciljeve.

Ta proturječnost sve je odreda dovodila u nelagodu. Kralo se i klalo u ime opstanka, u ime Minimejaca.

Narod je bio pomalo izgubljen. Okupilo se veliko Vijeće koje je raspravljalo deset dana. Nakon svršetka rasprave svi su bili premoreni, no napisan je novi tekst koji su prozvali: “Velika knjiga misli”.

Tekst je poslužio kao temelj velikoj reorganizaciji koju je pokrenuo kralj. Cilj je bilo pravednije društvo, utemeljeno na poštivanju ljudi i stvari. U samo nekoliko tjedana selo je doživjelo potpunu preobrazbu.

Ništa se više nije sjeklo ni čupalo bez prethodna promišljanja o posljedicama do kojih bi to moglo dovesti. Ništa se više nije bacalo. Organizirali su se sastanci na kojima se odlučivalo kako nešto ponovno iskoristiti, upotrijebiti. Bila je to treća zapovijed, nadahnuta rečenicom koju je nekoliko godina prije bio izgovorio Archibald Dobročinitelj, a koja je na njih ostavila dubok dojam.

“Ništa se ne gubi, ništa ne nastaje, sve se preobražava.” Nije bilo nimalo važno što je priznao da nije osobno smislio rečenicu.

Druga zapovijed preuzeta je iz knjige o kojoj je Archibald, ponovno on, često govorio, no kojoj su svi zaboravili naslov. “Ljubi i poštuji svojeg bližnjeg kao samoga sebe.” Ova je zapovijed bila vrlo cijenjena i svi su je se pridržavali s nevjerojatnom revnošću. Ljudi su se smiješili više nego prije, međusobno pozdravljali, jedni druge pozivali na objed, premda je suša ozbiljno smanjila količine hrane.

Prva je zapovijed bila kudikamo važnija od svih ostalih, a nadahnula ju je upravo Maltazardova zla kob.

“Ništa nije vrijedno smrti nevinih.” Vijeće je rečenicu prihvatilo bez rasprave i jednoglasno odlučilo da upravo ona bude prva zapovijed. Zapovijedi je bilo tristo šezdeset pet. Jedna zapovijed po vrsti cvijeća. I svakoga se dana svaki Minimejac dostojan svojega imena morao posvetiti jednoj od zapovijedi.

Maltazard se doista strahovito promijenio tijekom putovanja, no i minimejsko je društvo u međuvremenu prešlo dug put pa kad je u selo napokon stigao s kolima koja je vuklo desetak robova koje je putem prikupio, Maltazardu je upriličen prilično mlak doček.

Kralj mu je naravno zahvalio na spasonosnoj vodi koja je brže-bolje uskladištena, no u njegovu čast nije organizirano slavlje kojemu se Maltazard nadao.

Prvo su oslobođeni robovi kojima je podijeljena količina hrane dostatna za nekoliko dana, a zatim su se svi molili za Minimejce koji se s ekspedicije nisu vratili. Maltazard je bio jedini preživjeli. Samim tim i jedini koji je mogao ispričati kako su desetakovane njegove

trupe, a mnogobrojni su Minimejci iskreno sumnjali u okolnosti pod kojima je do toga došlo.

Maltazard se, međutim, nije obazirao na njihove insinuacije te je s velikim zadovoljstvom prepričavao vlastite podvige, u zanosu iznoseći detalje, ističući vlastitu srčanost i junaštvo koji su svakim novim prepričavanjem bivali sve veći i veći.

Ljudi su ga pristojno slušali, poštujući osmu zapovijed koja nalaže kako svatko ima pravo iznijeti vlastito mišljenje, kao i onu koja naglašava kako je nepristojno nekome upadati u riječ.

Ubrzo, međutim, više nikoga nisu zanimali podvizi Maltazarda Veličanstvenog. Da nisu svi odreda izginuli u nerasvijetljenim okolnostima, mogao je uspomene razmjenjivati sa svojim ljudima.

Maltazard je uistinu ostao sam. Suočen sam sa sobom. S vlastitom prošlošću.

Miro mu je savjetovao da prelista "Veliku knjigu misli", no Maltazard nije htio ni čuti, još manje čitati. Kako su uopće, ne tražeći njegovo mišljenje, mogli početi pisati takvu knjigu?

Prokrstario je područjima Sedam Zemalja, uzduž, poprijeko, dijagonalno. Borio se protiv najstrašnijih naroda, preživio neopisive oluje, pobijedio zvijeri koje je izmisliti mogao samo najmahnitiji um. Sva ta iskustva nitko nije uzimao u obzir i Maltazard je bio duboko uvrijeđen.

"Nismo pokušavali napisati upute za vođenje rata, već upute za dobro ponašanje!" odgovorio mu je Miro. Zbog njegova je odgovora Maltazarda obuzeo najcrnji bijes. Napustio je selo i otrčao se opijati po okolnim barovima, gdje je svoje ratne podvige prepričavao svakome tko ga je htio slušati.

Iz dana u dan sve je više tonuo u alkohol i razvrat, a počeo se družiti i s najgorim, često otrovnim kukcima, među kojima je bila i jedna mlada, vrlo zgodna tvrdokrilka koja...

"Ušuti!" iznenada poviče Maltazard. Slušanje službene verzije za njega je postalo neizdrživo.

Selenija mu se nasmiješi. Uzmu li se u obzir kapljice znoja koje su izbile na Maltazardovu čelu, velika je vjerojatnost da je upravo ova verzija priče istini bliža od Maltazardove.

“Tu sam djevojku tek nakratko susreo!” brani se on kao krivac koji je upravo raskrinkan.

“Dao si joj svoje moći, a ona je tebi podarila svoje!” uzvratila kraljevna odsječno kao i uvijek.

“Dosta!” poviče Maltazard, lud od bijesa.

A bijes mu nimalo ne pristaje, jer kad god se izivcira, rane na njegovu licu blago se otvaraju i ispuštaju gnusan smrad. Kao da pritisak koji u njemu vlada pošto-poto želi izbiti na površinu.

Na Seleniju to ne ostavlja nikakav dojam, samo je dira bol koju čita na Maltazardovu licu.

Ako ne podnosi da mu se proturječi, onda još manje podnosi da mu netko gleda ravno u oči, a ponajmanje podnosi suosjećajnost.

Njegovo ponašanje naglo se promijeni i on počne šetati amo-tamo po svojem divovskome dnevnome boravku od mramora da bi prikrio nervozu.

“U nekoliko obližnjih barova doista sam slavio svoje pobjede! Ljude su moje priče toliko privukle da bi bio zločin ne ispričati ih!”

“Kako da ne!” prošapće Selenija kroz zube.

“Sjećam se jedne nezaboravne večeri kad sam upoznao jednu osobitu mještanku iz jako dobre obitelji”, branio se Maltazard pričajući ono što mu ide na ruku.

“Otrovnu tvrdokrilku, oku ugodnu, no koju je pogubno dirati!” naglašava Selenija.

“Bio sam pijan!” uzvikne Maltazard koji počinje pokazivati svoje pravo lice.

“Onaj tko ne podnosi alkohol, ne bi ga trebao ni piti!” uzvraća kraljevna.

“Znam! Znam!” odgovori Maltazard izivciran Selenijinim zdravim razumom.

“Malo sam se opustio, ponijele su me uspomene, alkohol. Vrtjela se oko mene. Gutala je moje riječi...”

“A ti si gutao Plamene Jackove”, pridodaje Selenija koja nikad ne propušta priliku.

“Da!” prizna on, posve izivciran. “I pod okriljem noći, raznobojne polutame, možda mi je ukrala poljubac...” protisne naposljetku žalosnim glasom. “Zanosan i... otrovan poljubac. Nekoliko dana poslije, počeo sam se raspadati pod utjecajem otrova koji mi je

nagrizao tijelo. Eto kako mi je jedan jedini poljubac upropastio cijeli život.”

“Jedan je poljubac dovoljan i da doživotno poveže. Kao Minimejac, toga si se trebao sjetiti”, podsjeti ga Selenija, no Maltazard je ne sluša. Preplavile su ga nostalgija i tuga.

“Selo sam napustio u potrazi za iscjeliteljima koji će biti u stanju zaustaviti ovo prokletstvo. Poslužio sam kao pokusni kunić za svakojake ljekovite napitke, jeo sam najodvratnija jela prelivena najogavnijim kremama. Pristao sam čak jesti i gliste dresirane da jedu taj otrov. Sve su uginule i prije nego što su došle do mog želuca. U Petoj Zemlji upoznao sam vračeve koji su od mene tražili i dobili mnogo novca za neke smiješne talismane. Pušio sam sve sušeno korijenje koje sam mogao pronaći u kraljevstvu, no ništa nije ublažilo moju bol. Cijeli život upropašten zbog samo jednog poljupca.

Maltazard uzdiše shrvan žalosnom istinom koju ne može smetnuti s uma.

“Sljedeći put pomnije biraj partnericu”, reče mu Selenija koja bode tamo gdje najviše boli.

Maltazardu zbog toga nije nimalo drago pa je mrko gleda.

“U pravu si, Selenija”, odgovori on pridižući se. “Sljedeći ću put odabrati najljepšu partnericu nalik na čaroban cvijet koji je rastao pred mojim očima i za koji sam oduvijek sanjao da ću ga ubrati.”

Maltazard se ponovo nasmiješi, a Selenija je zabrinuta.

“Jedno stablo-iscjelitelj bilo je toliko dobro da mi povjeri tajnu koja će izliječiti zlo koje me izjeda.”

“Stabla uvijek daju dobre savjete”, dometne Selenija koja se instinktivno povlači korak unatrag.

Dobro je učinila, jer Maltazard je, posve nesvjesno, koraknuo prema njoj.

“Samo moći kraljevskoga cvijeta, slobodnog i čistog, mogu me osloboditi uroka koji je na mene bačen i podariti mi malo ljudskiji izgled. Samo jedan poljubac toga predivnoga cvijeta i bit ću spašen!”

Maltazard polako prilazi, kao da želi iskušati otpor svoje žrtve.

“Poljubac kraljevne ima moć samo ako je jedinstven!” uzvratila Selenija koja je u to dobro upućena.

“Znam! No ako su informacije kojima raspolažem točne... još se nisi udala, zar ne?” kaže on samouvjereno, prezadovoljan što vidi da

se zamka zatvara.

“Informacije kojima raspolažeš malo su zastarjele”, kaže ona jednostavno.

Maltazard se iznenada ukoči. Ako je to što govori istina, na pomolu je katastrofa, jer to znači da će ostatak života provesti u ovom bijednom tijelu.

Darcos se nakašlje i uđe u prostoriju.

Jamačno je u pitanju nešto žurno, jer je narušio protokol koji nalaže da se prvo najavi, a zatim čeka trenutak kad će se njegov otac udostojiti primiti ga.

Osjećajući kako je razlog njegova posjeta od iznimne važnosti, Maltazard mu kimanjem daje znak da mu pristupi.

Darcos ocu oprezno priđe (nikad se ne zna što je u stanju učiniti) i nešto mu prošapće u uho.

Saslušavši novosti, Maltazardove se oči udvostručuju.

Kraljevna se udala bez najave, prethodno nije poslala ni pozivnice.

Maltazard prihvaća šok. Srušile su se sve nade da će jednoga dana ponovo živjeti normalnim životom, i to samo tako, jednom jedinom malenom viješću. I tako, ljudski život ovisi i o najmanjoj vijesti, o poljupcu, visi o niti.

Nekoliko trenutaka stoji omamljen, kao boksač koji je primio izravan udarac.

Nekoliko trenutaka klecaju mu noge, no ipak dolazi k sebi. Upravo to već mjesecima i čini, dolazi k sebi, opstaje, trudi se biti strpljiv. U životu je primio više udaraca od vreće za udaranje.

Uzdiše prihvaćajući novi poraz, gorak i neopoziv.

“Lukavo!” kaže on kraljevni koja već očekuje protuudar.

“Inteligentnija si nego što sam mislio. Srce si darovala prvome na kojeg si naišla da slučajno ne bi podlegla mojem šarmu.”

“U ovome je slučaju riječ o posljednjem koji se pojavio”, odgovara ona s prizvukom humora.

Maltazard joj okrene leđa i polaganim korakom priđe kolima s voćem.

“Tome mladome dječaku podarila si neprocjenjiv dar čiju vrijednost on i ne poznaje i s kojim neće znati što činiti. Bila si u mogućnosti spasiti mi život, no ti to nisi učinila. Ne računaj na to da ću poštediti tvoj”, kaže on posežući za divovskim ribizlom. “A da bi shvatila kakvu

sam kalvariju prošao, i ti ćeš prije smrti malo patiti. Uvjeravam te kako nipošto nije riječ o fizičkoj patnji. Riječ je o onoj moralnoj”, pridodaje on pomalo sadistički.

Selenija iščekuje najgore.

“Prije smrti, vlastitim ćeš očima vidjeti kako u najstrašnijim patnjama nestaje čitav tvoj narod”, izusti Maltazard promuklim i nimalo dvosmislenim glasom.

Postoje riječi kojima je želja samo zastrašiti, no postoje i one koje uistinu plaše. Upravo od takvih riječi Selenija se skamenila od užasa. Maltazard svoj ribizi promatra kao da je mislima već negdje drugdje.

Ili možda voće promatra kao što promatra svoje žrtve prije nego što će ih proždrijeti.

Niz Selenijin obraz poteče suza. Krv joj počinje klučati, premda se to ne vidi. Val vrućine, mržnje raste u njoj i više ga ništa ne može zaustaviti.

Munjevito poseže za mačem, podiže osvetničku ruku i iz sve ga snage baca prema naprijed. Mač kao munja propara prostor ispred sebe i zabije se u Maltazarda. Nažalost, u dio gdje kraljević prokletnik više nema tijela. Istodobno, mač je ribizi prikovao za kola. Maltazard promatra mač koji mu je prošao kroz tijelo a da ga nije ni okrznuo.

“Napokon neka korist od tog unakaženog tijela!” razmišlja on zadivljen spoznajom koliko se sudbina poigrava njegovim životom.

On koji je, prije samo nekoliko sekundi, proklinjao to zauvijek izmrcvareno tijelo, sad samome sebi zbog toga čestita.

Nakratko promatra kao krv crveni sok koji se cijedi iz voća što ga je probila oštrica, a zatim ispod njega polaže prst da bi prikupio nekoliko kapi.

“Pit ću krv tvoga naroda baš kao što sad pijem krv ovoga voća!” izjavljuje on, više nego ikad nalik na demona.

Na njegove riječi Selenija prestane osluškivati vlastiti strah, sluša samo srce koje udara kao ludo.

Nasrne na Maltazarda, no nažalost, već je prekasno. Fanatici pristižu sa svih strana i okružuju Darcosa koji se bacio ispred oca da bi ga zaštitio.

Stražari grubo uhvate Seleniju i onemogućavaju joj svaki pokret. Nemoguće je pobjeći tim planinama čelika i mišića. Kraljevna je

izgubljena, razoružana, ponižena. Maltazard iščupa mač koji se zabio u drvo i okrene se prema Seleniji. Kratko je promatra, kao da mu zbunjenost ove malene žene priskrbljuje najveći mogući užitak.

“Ni zbog čega ne žali, Selenija”, kaže joj on glasom koji se trudi biti umirujući. “Čak i da si se udala za mene, uvjeravam te... ipak bih istrijebio tvoj narod!”

Selenija osjeća kako je preplavljuje užas. Ona brižne u plač.

“Maltazarde, ti si čudovište!”

Knez tame ne može a da se ne nasmiješi. Toliko je često već čuo tu uvredu.

“Znam, naslijedio sam to od svoje supruge”, odgovara on s trunkom humora koji je jednako crn kao i njegov pogled.

“Odvedite je!” naredi Maltazard prije nego što će ribizi baciti u kola a da ga prethodno nije ni kušao.

Poglavlje 9

Arthur je na koljenima, ispred zatvorskih rešetki. Budući da ih je tresao, sad je posve bez snage.

“Tek sam se oženio, a već se osjećam kao udovac. Udovac i zatvorenik!” zaključio on obeshrabreno.

Sama pomisao na to dovoljna je da mu da još nešto snage. Ponovno ustane i milijunti put protrese rešetke. Nikakve koristi. Zatvorske pritke načinjene su tako da mogu odoljeti svim napadima.

“Moramo izaći odavde, Betameche, moramo nešto smisliti!” viče on iz svega glasa da bi uvjerio svojega prijatelja da se nešto mora učiniti, ali i sebe samoga.

“Trudim se, Arthure, trudim se!” uvjerava ga Betameche udobno zavaljen na majušnome ležaju od trave, više se trudeći zaspati nego nešto smisliti.

“Kako uopće u ovakvom trenutku možeš i pomišljati na spavanje?” užasnut je Arthur.

“Ali ja ne spavam!” odgovori mali kraljević krajnje nevoljko. “Prikupljam svu energiju koju obično trošim na hodanje, govor, hranjenje i okupljam je... u jednu točku... energije... kako bih... bolje mogao..

“Zaspati!” zaključio Arthur dok promatra kako mu prijatelj tone u san.

“Baš tako...” odgovori Betameche koji naposljetku usne.

Arthur mu udjeli udarac nogom u stražnjicu koji je učinkovit kao ledeni tuš. Betameche brže-bolje skoči na noge.

Arthur mu se unese u lice.

“Moći? Moći koje mi je podarila poljubivši me?” upita Arthur.

“Da, jako lijep poljubac koji mnogo obećava”, komentira Betameche.

“Koje su to točno moći?” ne odustaje mladoženja.

“Ah, to... Nemam pojma!” odgovori samouvjereno mlađi brat.

“Kako to da ne znaš?”

“Pa, to su njezine moći! Samo ona zna što ti je podarila!” odgovori Betameche kao da je to nešto što se podrazumijeva. Arthur je shrvan.

“Ovo je glupost godine! Ona mi daruje moći, ali mi ne kazuje koje, kako se u slučaju potrebe nipošto njima ne bih poslužio! Stvarno ste nevjerojatni kad je u pitanju uzajamno povjeravanje!” uzrujano će Arthur kojega ova nesuvislja situacija počinje umarati.

“Nije to kod nas baš tako”, odgovori mu Betameche pomalo lukavo. “Uobičajeno je da dobro poznaješ i cijeniš osobu s kojom ulaziš u brak. Kad je brak sklopljen, ta osoba ti i ne mora reći koje ti je moći podarila. Moraš to sam znati.”

“Ali, poznajem je tek dva dana!” poviče Arthur, posve shrvan. “Da, ali ipak si se njome oženio”, odgovara mlađi brat, naglašavajući ležernost svojega prijatelja.

“Pod grlom mi je bio mač!” brani se Arthur, posve dobronamjerno.

“Ah! Zar hoćeš reći da se nikada njome ne bi oženio da ti pod grlom nije bio mač?”

“Naravno da bih!” odgovara Arthur iživcirano.

“I ispravno bi postupio! Bilo je to jako lijepo vjenčanje!” zaključi Betameche čija logika nikome nije jasna.

Arthur ga gleda kao kokoš koja zuri u daljinski upravljač.

Osjeća se kao stari vitez koji se bez prestanka bori protiv vjetrenjača. Živci će mu uskoro početi pucati.

“Bilo je to lijepo vjenčanje, a ja tebi obećavam lijep pogreb ako mi ne pomogneš pobjeći odavde!” vikne on skačući mu za vrat.

“Stani! Gušiš me!” cvili Betameche.

“Da, znam da te gušim! Drago mi je vidjeti da barem nešto doživljavamo na jednak način!” viče mu Arthur u uši.

“Prestanite se prepirati!” dobacuje im glas iz dubine zatvorske ćelije.

Riječ je o mekom, ali i istrošenom glasu. Jamačno su mu to učinile nedaće i godine.

“Nikakve koristi od iživljavanja nad jadnim dječakom, kao ni nad ovim vjernim rešetkama. Nitko još nije pobjegao iz nekog zatvora u Necropolisu”, pridoda nepoznati koji na boku leži u dnu ćelije.

Arthur pogledom pretražuje polumrak iz kojeg dopire umorni glas.

Ondje uočava siluetu. Čovjek leži na boku, a vidi mu se tek krivulja leđa. Vjerojatno kakva jadna luda, misli Arthur, jer čovjek mora biti lud da bi ostao na ovom mjestu i ništa ne pokuši kako bi pobjegao, a zatim ponovo nasrne na rešetke.

“Nemojte se nepotrebno umarati! Čuvajte snagu za objed.” ponovno se javlja starac.

Arthur je prisiljen priznati kako u pogledu rešetki nije ništa postigao. Zaintrigiran starčevim savjetom, prilazi mu.

“Kako to? Pa nije tako komplicirano jesti. Zašto bih trebao čuvati snagu?” pita Arthur kako bi počeo razgovor.

“Želiš li jesti,” objašnjava starac koji i dalje leži na boku, “svakoga ih dana moraš poučiti nečemu novom. U protivnom, nema hrane. A nemoguće je varati! Pokušao sam im podvaliti stare izume, no čak ni godinu dana poslije, to mi nije pošlo za rukom! Ti divljaci stvarno imaju dobro pamćenje! A možda je to i jedino dobro što imaju! Takvo je, međutim, pravilo. Sjedne ti strane napune mješinu, a s druge ti isprazne mozak. Znanje je ovdje jedino bogatstvo, a san je jedini luksuz”, pridodaje on prije nego što će potražiti udobniji položaj za nastavak poslijepodnevnog odmora.

Sve to, naravno, intrigira našeg čovječuljka koji se češka po glavi. Osim toga, glas ga ovoga starca, premda mu je nepoznat, podsjeća na nešto ili bolje rečeno na nekog.

“A što žele znati?” pita Arthur koji istodobno želi doznati odgovor, ali i ponovno čuti glas koji će mu ga dati.

“Bah! Nisu sitničavi, sve prihvaćaju”, objašnjava starac. “Prihvaćaju sve, od zakona fizike i matematike do najboljih recepata za pripremanje graška, na primjer. Od teorema do čaja od metvice”, pridoda on šaljivo.

Upravo taj humor iznenađuje Arthura. Poznaje samo jednu osobu koja je sposobna sačuvati barem malo prisebnosti u situaciji kao što je ova. Ta mu je osoba iznimno draga, a nestala je prije mnogo vremena.

“Poučio sam ih pisanju, čitanju, crtanju...”

“Slikanju!” dopunjuje Arthur koji se ne usuđuje povjerovati u ono što je upravo pomislio.

Je li ovaj starac njegov djed, Archibald, koji je nestao prije četiri godine? Kako bi ga mogao prepoznati, ako ne po glasu?

Arthur je bio tako malen kad je djed nestao, te premda se sjeća njegova fizičkog izgleda, njegova je slika s vremenom izbljedjela.

A sada kad je visok samo dva milimetra i izgleda kao Minimejac, još ga je teže prepoznati.

Starca su zaintrigirale posljednje riječi što ih je Arthur izrekao. “Što to kažeš, dječčače moj?” upita on pristojno.

“Poučili ste ih crtanju i slikanju. Onih divovskih slika kojima nasamare neprijatelja. Poučili ste ih kako prenositi vodu, kako s pomoću velikih zrcala pripitomiti svjetlost...”

Kako samo, dovraga, ovaj majušni dječčarac može znati sve to? pita se starac. Zato odlučuje licem se okrenuti prema svojem sugovorniku. “Da, doista, ali... kako ti sve to znaš?”

Arthur promatra starčevo lice prekriveno bradom. Dvije vesele jamice na obrazima, još uvijek iskričave oči, sitne bore uz rubove usana koje su nastale od pretjerana smijeha. Nema više mjesta sumnji, ovaj pomalo izgužvani Minimejac njegov je djeci Archibald.

“Zato što sam upravo ja unuk čovjeka koji je sve to izumio”, odgovori Arthur kojeg počinju preplavljivati emocije.

Starac se boji prihvatiti objašnjenje. Obuzdava radost koja u njemu raste.

“Arthur?” pita naposljetku kao da se obraća Mjesecu.

Dječčak se široko nasmiješi i potvrdno kimne glavom.

Archibald ne može vjerovati svojim očima. Život mu je poslao najljepši božićni dar. Ustane i baci se Arthuru u zagrljaj.

“Moj Unuk! Arthur! Kako sam samo sretan što te ponovno vidim!” govori on između dva vala emocija. Toliko se čvrsto stišću jedan uz drugog da im je teško disati.

“Toliko sam se molio da te ponovno mogu vidjeti, samo još jedanput dodirnuti! Kako sam samo sretan što su mi molitve napokon uslišane! Hvala ti, Bože moj!”

Niz obraz mu teče suza koju upijaju bore njegova posve naborana lica. Zatim lagano Arthura odguruje od sebe da bi ga bolje pogledao.

“Daj da te pogledam!”

Guta ga očima, tako ponosan, tako sretan.

“Kako li si samo narastao! To je nevjerojatno!”

“Prije bih rekao da sam se smanjio!” odgovori mu Arthur.

“Da, to je istina!” potvrđuje Archibald i obojica se smiju.

Starac osjeća neodoljivu potrebu da ponovno dodirne svojeg unuka, toliko mu je teško povjerovati. Želi se uvjeriti da nije riječ o još jednoj Maltazardovoj neukusnoj šali, o nekoj njegovoj čaroliji, kako nije riječ o najobičnijem prividu. No Arthurove ručice uistinu su od krvi i mesa. Ručice koje na sebi sad imaju i mišiće. Nije on više djetesce koje je nekoć poznavao.

Danas pred njim stoji zgodan dječak kojega je ova avantura učinila zrelijim nego što bi trebao biti. Archibald je istinski zadivljen svojim unukom.

“Ali kako si uopće dospio ovamo?”

“Pa... pronašao sam tvoju zagonetku!” odgovori jednostavno Arthur.

“Da, stvarno! Potpuno sam zaboravio!”

“A Matassalaji su primili tvoju poruku i došli mi pomoći pri prolasku!” pridoda Arthur.

“Došli su iz Afrike samo da bi me spasili?” dirnut je Archibald. “Pa... da. Mislim da te jako vole. No u posljednjem su trenutku upravo meni povjerali misiju tvojega spašavanja!”

“Ispravno su postupili!” Archibald je oduševljen pa svog unuka pljeska po obrazima. “Tako sam ponosan na tebe!”

Archibald mu ruku prebacuje preko vrata i odvodi ga do svoje slamnjače, kao da ga u dnevnome boravku odvodi do kauča.

“Hajde, pričaj! Što je novo? Želim znati sve o tebi!” kaže djed prisiljavajući ga da sjedne.

Arthur ne zna odakle bi počeo. Priča je tako bogata, tako puna događaja. Odlučuje početi od kraja.

“Pa... oženio sam se.”

“Da?” čudi se Archibald koji nije očekivao takvo što. “Ali... koliko ti je godina?”

“Ovaj... gotovo tisuću!” odgovara Arthur kako bi se opravdao.

“Pa, da! Istina!” kaže Archibald čije kutove usana krase suučesnički osmijeh.

To ga podsjeća na malenoga Arthura koji je već u dobi od četiri godine htio da mu kupe švicarski nožić, uvjeren kako je već dovoljno odrastao da sam reže meso.

Djed mu je odgovorio da je s četiri godine već uistinu vrlo velik, no kako za nožić mora biti dovoljno star.

“A koliko nekomu mora biti godina da bi bio star?” pitao ga je maleni Arthur koji već tad nije htio ni od čega odustati.

“Deset godina!” odgovorio je Archibald kako bi dobio na vremenu.

“Vrijeme ih je sad sustiglo i poigralo se njihovim riječima.

“A tko je sretna odabranica tvoga srca?” upita djed, znatiželjan kao zec.

“Kraljevna Selenija”, povjeri mu Arthur, jedva zatomićući ponos.

“Nisam ni sanjao da ću imati tako divnu snahu!” raduje se Archibald.

“Jesi li već upoznao njezinu obitelj?”

Arthur prstom upire u Betamecha koji drijema pokraj rešetki.

“Dobri Betameche! Nisam ga prepoznao! Mora se reći da je ovo prvi put da ga vidim ovako mirnog! Čini se da je pronašao gospodara!” izjavljuje Archibald pomalo laskavo.

Arthur sliježe ramenima, jer se zbog komplimenta osjeća nelagodno.

“Moj se maleni Arthur oženio kraljevnom!” Archibald ne dolazi k sebi. “Ti si budući kralj, sine moj... Kralj Arthur!” pridodaje on svečano.

Arthur je zbunjen. Nema naviku primati toliko komplimenata.

“Kralj u zatvoru nije uistinu kralj. Hajde, djede! Moramo odavde izaći!”

Arthur se istoga trena vraća svojim rešetkama.

S njegovom energijom i genijalnošću njegova djeda, nemoguće je neuspjeti pobjeći iz ovog vrazjeg zatvora!

No Archibald se nije ni pomaknuo.

“A tvoja baka? Kako je tvoja baka?” pita on ne obazirući se na Arthura i njegov zahtjev.

“Silno joj nedostaješ. Hajdemo!” odgovara dječak.

“Naravno, naravno... A kuća? Kako je kuća? I vrt? Nadam se da se dobro brine o njemu?” ispituje Archibald.

“Vrt je u savršenom stanju! No ako se prije podneva ne vratimo s blagom, neće ostati bogzna što ni od kuće, a ni od vrta!” uporan je Arthur koji ga vuče za rukav.

“Naravno, sine, naravno... a garaža? Nadam se da nisi sve ispremeštao? Već si kao sasvim maleni dječak volio glumiti velikog majstora!” prisjeća se nostalgичno Archibald.

Kao ukopan, Arthur ispred njega staje, hvata ga za ramena i protresa ga kao mjesečara.

“Djede! Čuješ li što ti govorim?”

Archibald se malo odmiče od njega i uzdiše.

“Naravno da te čujem, Arthure, ali... nitko ne bježi iz zatvora u Necropolisu! Nikada!” kaže žalosno on.

“To ćemo još vidjeti! U međuvremenu, znaš li barem gdje je skriveno blago?”

Archibald njiše glavom kao plišani psić na stražnjem sjedalu automobila.

“Blago se nalazi u dvorani s prijestoljem i M Prokletnik na njemu sjedi.”

“Ne zadugo!” obećava Arthur koji je vratio prvotnu gorljivost. “Selenija je otišla pobrinuti se za njega, a poznavajući je, neće ostati bogzna što od tog prokletog Maltazarda!”

Betameche u skoku ustaje na sam spomen tog zlokobnog imena, te riječi koja donosi zlu kob. Kad god plane, Arthur bez iznimke počini neku glupu pogrešku.

Archibald se prekriži da bi odagnao zlu kob, no već je prekasno. Nesreća nikad ne kasni.

Vrata zatvora se otvaraju i u ćeliju ulijeće Selenija i padne na tlo koliko je duga i široka.

Jedan fanatik zatim brzo zaključa vrata i ophodnja se udalji. Arthur poleti prema Seleniji i nježno je prima u naručje.

Briše joj lice umrljano prašinom i raščupanu joj kosu dovodi u red. Selenija je dirnuta njegovom nježnom pažnjom te mu se prepusti. Ionako je preslaba da bi se opirala.

“Nisam uspjela, Arthure, žao mi je”, kaže ona beskrajno žalosnim glasom.

Nikada još nijedna kraljevna nije bila tako izgubljena, zbunjena. Njezino srdašće dakle nije od kamena, a njezin oklop samo je skrivao njezin nedostatak povjerenja i osjećajnost.

“Sve je izgubljeno”, pridoda ona prije nego što će suzama dopustiti da teku kako ih volja.

Arthur ih nježno otare vrhovima prstiju.

“Dokle god smo živi i barem se malo volimo... ništa nije izgubljeno!” uvjerava je on nježnim i umirujućim glasom.

Selenija mu se smiješi, dirnuta njegovim optimizmom koji odolijeva svim iskušenjima.

Očito je dobro izabrala. Osim toga, u Arthurovim se očima ogleda toliko lijepih stvari. Vidi se ondje dobrota, plemenitost, ali i hrabrost i ustrajnost. Sve lijepe osobine koje čovjeka čine kraljevićem. Selenija mu uputi osmijeh i pogled joj se otopi u njegovu.

No tu je problem: kad vas Selenija tako gleda, više ništa na svijetu nije važno. Njezin je pogled kao žeravica usred ledene tundre, suncobran u pustinji, dvostruka češkalica nasred leđa koja vas svrbe.

Arthur je promatra i topi se kao gruda snijega bačena u žeravicu njezina pogleda. Posve nesvjestan onoga što čini, saginje se prema naprijed, privučen tim predivnim očima nalik na biserje ljubavi i usnama blistavim kao ruža u zoru. Njihova se usta polako i lijeno približavaju jedna drugima, dok im se vjeđe istodobno blago spuštaju. Opasno.

Upravo zato, baš u trenutku kad su im se usta trebala susresti, Betameche postavlja ruku između njih.

“Ne bih vas htio uznemiravati, ali... mislim da bi se, bez obzira na situaciju, ipak trebao poštovati protokol”, kaže Betameche kojemu je iskreno žao što je morao intervenirati.

Tih je nekoliko riječi probudilo našu kraljevnju koja istoga trena izlazi iz mekog sna u koji je tonula.

Ona se nakašlje da bi pročistila grlo, pridigne se i dotjera svoju posve zgužvanu odjeću.

“Tisuću je puta u pravu! Gdje mi je bila pamet?”

Istinska, službena kraljevna upravo se probudila. Arthur se osjeća prikraćeno, kao psić koji je izgubio svoju lopticu.

“Ali ovaj... o kakvoj je tradiciji riječ?” pita on pomalo izgubljeno.

“Riječ je o pradjedovskoj tradiciji, temeljnome pravilu kojega se svaki brak mora u slovo pridržavati!” objašnjava kraljevna.

“Dobro, ali o čemu je zapravo riječ?” pita Arthur kojemu ovo objašnjenje nije nimalo pomoglo.

“Nakon prvog poljupca kojemu su zauvijek zapečaćene usne mladenaca, za drugi je poljubac potrebno čekati još tisuću godina!” navodi kraljevna koja protokol poznaje bolje od bilo koga drugoga.

Mora se reći da je dobra upućenost u takve stvari dio obaveza nametnutih osobama njezina ranga.

“Žudnja se mora obuzdavati, a suzdržavanje iskušati. Drugi će poljubac tako imati više snage, užitka i punine. Jer vrijedno je samo ono što je rijetko”, nastavlja ona kao da želi dotući Arthura kojega je novost već shrvala.

“Ovaj... da... naravno”, zamuckuje on baš kao netko tko pristaje strpjeti se tisuću godina.

Vrata zatvora iznenada se otvaraju tako silovito da svi poskakuju u mjestu. Darcosu su osobito dragi takvi teatralni ulasci. Obožava glumiti negativce koji na scenu stupaju uvijek u najgorem trenutku da bi povećali napetost.

“Onda, nije vam prevruće?” upita on otkidajući komadić leda koji visi sa stropa i gurnuvši si ga u usta. Arthur bi volio gurnuti mu ga na jedno drugo mjesto.

“Temperatura je savršena”, odgovara Selenija koja, usprkos hladnoći, iznutra ključa.

“Moj otac je pripremio malenu svečanost vama u čast. Vi ste počasni uzvanici!” pompozno ih izvjesti Darcos.

Kao i obično, nekoliko se fanatika cereka. Svima je jasno da je riječ o zamci, a uzvanici dobro znaju što ih očekuje.

Arthur se blago saginje prema Seleniji.

“Moramo izazvati tuču. U općoj pomutnji, neki bi od nas možda mogli pobjeći”, prošapće on Seleniji u uho.

“Imaš li komentara, mladiću?” istog se trena umiješa Darcos koji se pridržava očevih naputaka koji mu je savjetovao da bude na oprezu.

“Ništa! Arthur je sa mnom samo podijelio jedno umjesno razmišljanje”, odgovori Selenija.

Bilo je to kao da je crvića bacila pred ribu koja samo čeka da ga pojede. Darcos bez odgađanja zagrizi udicu.

“Mogu li znati na što se odnosi to umjesno razmišljanje?” upita on glumeći da ga zanima.

“Odnosi se, naravno, na tebe”, odgovori kraljevna ironično.

Darcos se uspravi. Premda toga nije ni svjestan, njegova se prsa napinju od ponosa.

“Sada kada znam o kome se radi, mogli bi doznati i o čemu se radi?” upita on u pjesničkome zanosu.

“Zanimanje. Eto, o tome se radi. Arthura zanima kako je vaš otac, koji je već sam po sebi ružan, na svijet mogao donijeti sina koji je još ogavniji od njega. Arthur je dakle sročio sljedeću rečenicu: “Zanima me Darcosova ružnoća? Eto, o kome, o čemu, sve zajedno”, iznosi mu kraljevna kao neki stručnjak za gramatiku.

Darcos se kao ukopan, zaleđen zaustavi u mjestu. Onaj komadić leda ispao mu je iz usta.

Njegovo stado nimalo obzirnih fanatika počinje se cerekati, što je za njih i uobičajeno.

Darcosovo se ponašanje naglo promijeni i on pogledom odmjeri svoje ljude. Pogled mu je oštrije od britve, pa ruganje ubrzo prestane.

Darcos se svim silama trudi obuzdati bijes koji samo čeka priliku da izbije na površinu kao boca mineralne vode koju netko otvara.

Prokleti sin polako diše i tako smanjuje unutarnji tlak.

Okreće se prema Seleniji i nasmiješi joj se, ponosan što se uspio obuzdati i ne reagirati na ovu uvredu.

“Bol koja te očekuje na razini je zadovoljstva kojem se nadam”, obeća joj Darcos. “A sada, hoće li se Njezino Veličanstvo udostojiti slijediti me”, pridoda on klanjajući se.

Tučnjave ni na vidiku...

“Dobar pokušaj”, šapće Arthur Seleniji koja je malo razočarana što ponovno nije uspjela u svojoj nakani.

Malena skupina se okuplja i izlazi iz ćelije.

“Ovaj improvizirani obred ne sluti na dobro!” komentira Archibald kojega broj čuvara zabrinjava i impresionira.

“Barem smo izašli iz ćelije, nije to ni tako loše”, odgovori Arthur uvijek jednako optimističan.

“Moramo biti pozorni i vrebati svaku, pa i najmanju pogrešku, i najmanju pukotinu. To nam je jedina prilika!” pridoda maleni kraljević.

“Nije ovo mjesto gdje se stvari rade polovično i ostavlja mjesta pogreškama!” podsjeti Betameche koji je zabrinut kao i Archibald.

“Greška se može svakome potkrasti, pa čak je i Ahil imao petu!” odgovara Arthur, siguran u sebe.

Arthur, Alfred, Archibald, a sad još i Ahil. Betameche se pita tko je taj novi član obitelji kojeg još nije imao čast upoznati.

“Je li ti to neki bratić?” upita Betameche, pomalo izgubljen u rodoslovnom stablu.

Archibald se osjeća pozvanim iznijeti povijesnu istinu.

“Ahil je bio hrabri antički junak”, objašnjava Archibald dobrohotno. “Bio je poznat po svojoj snazi i hrabrosti. Bio je neranjiv, odnosno gotovo neranjiv. Samo jedan dio njegova tijela bio je ranjiv i zbog njega je mogao izgubiti život: njegova peta. Svaki čovjek ima neku slabost: Ahil, pa čak i Maltazard”, šapće djed u uho Betamechu koji ne može a da se ne naježi na spomen tog imena, čak i kad je prošaptano.

Poglavlje 10

Potrebno je najmanje deset fanatika da bi se otvorila oba krila vrata koja vode u veliku kraljevsku dvoranu.

Mala skupina posjetitelja drži se na okupu i sa zanimanjem promatra dvije divovske metalne ploče koje zlokobno cvile i otvaraju prolaz.

Dvorana je golema, dojmljiva. Nalik je na katedralu.

Za strop su pričvršćene dvije velike cisterne nalik na dva velika oblaka zaglavljena između planinskih vrhova. Zapravo je riječ o dvama, u zemlju ukopanim rezervoarima s vodom iz kojih se vjerojatno napaja kuća koja je, gledano iz ovog kuta, sad izvan svih mjerila.

Rezervoari su prošarani desecima rupa u koje su zabodene Arthuru ukradene slamke. Prugaste se cijevi nadovezuju jedna na drugu i u središtu se spajaju kao kanalizacijski sustav.

Maltazardova nakana sada je očitija: slamkama će se poslužiti da bi vodu usmjerio prema kanalizaciji koja se proteže sve do sela Minimejaca te će ih tako potopiti.

Poplava će se pretvoriti u istrebljenje, jer kao što već svi dobro znaju, Minimejci ne znaju plivati.

“Kad samo pomislim da sam ih upravo ja poučio kako prenositi vodu te kako će se oni sad tim znanjem poslužiti protiv vas”, zaključuje Archibald prolazeći pokraj konstrukcije.

“Kad samo pomislim da sam im upravo ja priskrbio slamke!” dopunjuje Arthur koji se osjeća jednako odgovornim.

Mala skupina prolazi esplanadom koja se doima beskrajnom. Sa svake strane proteže se moćna vojska fanatika koji ukočeno stoje u stavu mirno. Na suprotnome kraju esplanade nalazi se piramida, gotovo prozirna, crveno obojena. Pogleda li se izbliza, vidi se da je riječ o gomili prozirnih kamenčića naslaganih jedan na drugog.

U podnožju tog staklenog spomenika-nalazi se zlokobno prijestolje, odveć obijesno da bi pripadalo nekom dobrom kralju.

Maltazard je ruke položio na naslone za laktove na čijim su krajevima isklesane velike mrtvačke glave. Sjedi uspravan kao motka, ali ne da bi naglasio vlastitu aroganciju, već zato što je to jedini položaj koji mu dopušta njegovo bolesno tijelo.

“Tražio si blago! Eno ga!” šapće Archibald svojem unuku u uho.

Arthur ne shvaća najbolje. Osvrće se oko sebe, a zatim pogled zaustavlja na onoj čudnovatoj piramidi. Tad zaključuje da je riječ o gomili dragog kamenja, o stotinjak rubina savršena oblika koji su znalački naslagani jedni na druge kako bi oblikovali savršenu piramidu.

Arthuru su usta širom otvorena. Divi se spomeniku neprocjenjive vrijednosti, blagu za koje se nije ni nadao da će ga uspjeti pronaći.

“Pronašao sam ga!” uzvikne on ponesen osjećajem ponosa.

“Dobro je to što si ga pronašao. No prenijeti ga, to će već biti druga priča!” zaključi Betameche kojemu se, čini se, vratio zdrav razum.

I doista, blago je poslagano na kupoli, a svaki kamen jamačno teži nekoliko tona.

Arthur razmišlja. Kad bi barem bio normalne veličine. Tad bi prenijeti tanjurić prepun rubina bilo dječja igra. Idealno bi bilo zapamtiti mjesto na kojemu se blago nalazi, a zatim po njega doći kad se vrati u svoju normalnu veličinu.

Nažalost, u svijetu Minimejaca sve je prekomjerno, a znakovi koji bi mu ukazali na mjesto gdje se točno nalazi posve su neprepoznatljivi. Ni na što ga ne podsjeća ono što oko sebe vidi.

Silovito ga gurajući u leđa, Darcos ga budi iz razmišljanja.

“Naprijed! Gospodar ne može čekati!” reži Darcos kao dobar pas čuvar.

“Polako! Dobri moj i vjerni Darcos”, uskoči Maltazard kao gospodar pun razumijevanja.

“Imajte razumijevanja prema njemu. Trenutačno je malo nervozan. Misija mu je bila istrijebiti vaš narod, no on je, po dobrom starom običaju, nije uspio ostvariti. Zato je njegovo ponašanje pomalo... odurno. No sve će sad biti u redu. Tata je tu.” Maltazard je savršeno

svjestan svoje poražavajuće superiornosti pa u trenutačnoj situaciji uživa kao netko tko s torte liže šlag.

“A sada... neka počne slavlje!” uzvikne on, uzbuđen kao buha koja je osvojila dobitnu kombinaciju na lotu.

Pucne prstima i zaori se glazba. Gromoglasna. Kraljevska. Nepodnošljiva. Archibald gura prste u uši.

“Ako me ikada ponovno vrate u zatvor, obećavam da ću im davati satove *solfeggia!*” kaže starac koji je prisiljen vikati da bi ga čuli.

Maltazard rukom daje znak. Vjerojatno znak da nešto treba početi.

Pokraj piramide rubina nalazi se pult i upravljački pult s desecima velikih, drvenih ručica. Ispred pulta, spremna pokrenuti ručice, stoji malena, žalosna krtica.

“Mino!” uzvikuje Betameche koji je prepoznao svojeg malog prijatelja. “To je Mino, Mirov sin za kojega smo bili uvjereni da je zauvijek nestao! Živ je!”

Ova vest istog trena razveseli čitavu skupinu, osobito Seleniju i njezina brata koji su, kao mali, dane i dane provodili s njim u igri. Beskrajne igre skrivača u kojima je Mino naravno uvijek pobjeđivao zahvaljujući činjenici da je nevjerojatnom lakoćom kopao tunele. Mnoge su noći proveli ležeći na laticama selinele, okupljajući zvijezde u raznovrsne oblike. Njih troje bili su nerazdvojni sve dok Mino nije upao u Darcosovu klopku.

Betameche mu upućuje diskretan znak, no malena krtica, baš kao i ostatak njegove obitelji nema pretjerano dobar vid.

Mino samo uočava nejasan oblik koji mu, čini se, upućuje znakove, očito prijateljske. Ako mu vid i nije ponajbolji, onda mu je njuh savršen i do nosnica mu sad dopire ugodan, Selenijin miris.

Lišće mu se ozari i uljepša ga osmijeh. Prijatelji su mu ovdje, i došli su ga spasiti. Istoga trena srce mu počinje brže kucati i dašak slobode ispuni mu pluća.

“Hej! Mino? Hoćeš li se probuditi? Već ti sat vremena dajem znak!” više Maltazard iz svega glasa, nestrpljiv kao izgladnjeli morski j pas.

Mino je usplahiren.

“Uf, da! Dobro, gospodaru! Odmah, gospodaru!” odgovara on povijajući se u struku.

Darcos se naginje prema ocu.

“Ne vidi dobro izdaleka, u njegovoj su obitelji svi takvi”, objašnjava on ocu koji ga strijelja pogledom.

Maltazardu nitko ništa ne mora objašnjavati. Darcos je to na trenutak zaboravio. Uzmakne za jedan korak i spusti glavu umjesto isprike.

“Ne postoji to što Maltazard ne zna. Ja sam znanje, a za razliku od tvojega, moje je pamćenje bezgranično i bez pogreške!” dobacuje mu otac u napadaju autoritativnosti.

“Oprostite mi, oče, zbog ovog trenutka smušenosti”, odgovara mu sin kojega je obuzeo stid.

“Idemo!” dovikne Maltazard Minu.

Malena krtica poskakuje, oklijeva koju ručicu povući, ali naposljetku povlači onu koju je prethodno pripremio. U tom se trenutku pokreće jedan mehanizam, komplicirani sustav koji funkcionira zahvaljujući zupčanicima, koloturima i konopcima.

“Tako sam sretan što je živ!” šapće Betameclie razdragano.

“Kad radiš za Maltazarda, onda nisi živ, već ti je samo odgođena smrtna kazna!” odgovara Archibald koji zna o čemu govori. Mehanizam naposljetku otvara vratašca na stropu okna.

Otvor je okrenut izravno prema vanjskome svijetu. Kroz njem ga se istoga trena probija zraka sunca koja tvori zdenac svjetlosti. i Obasjava vrh piramide koji čine rubini od koji ti je jedan veći od , drugog. Mudro okrenute plohe sada crvenu svjetlost prenose na susjedne rubine koji zraku svjetla prenose i na ostale. Piramida se tako malo-pomalo predivnom svjetlošću osvjetljava od vrha pa sve do temelja. Blistava tamnocrvena boja koja kao prozirna krv teče krvnim žilama kristala.

Prizor je predivan i naši prijatelji u njemu uživaju, usprkos nesigurnoj situaciji u kojoj se nalaze.

Zraka svoj put okončava osvjetljavajući i posljednji rubin, onaj u kojemu je Maltazard isklesao svoje prijestolje.

Čitavo mu se tijelo osvjetljava kao božansko ukazanje.

Iznad vojske uzdiže se graja. Pojedini vojnici čak padaju na koljena. To je vrsta čarolije koja uvijek ostavlja jak dojam na najslabije duše, a Maltazard je, kao svaki dobar diktator, upućen u takva lukavstva.

Samo na Archibalda, tog starog znanstvenika, to nije ostavilo nikakav dojam.

To ga samo zabavlja, ništa više.

“Onda, Archibalde! Ponosite li se načinom na koji primjenjujemo vaša znanja?” upita Maltazard koji očekuje samo jedan odgovor.

“Vrlo zgodno! Samo što nije od bogzna kakve koristi, osim što vam je malo zarumenilo obraze, no vrlo je lijepo”, odgovara djed.

Knez tame se ukoči, no odluči da se ipak neće uvrijediti.

“Jamačno vam je draži naš novi sustav navodnjavanja?” upita ironično on.

“Doista lukavo i dobro izvedeno”, prizna Archibald. “Šteta što ste mu promijenili prvotnu namjenu!”

“Kako to? Nije li mu svrha prenositi vodu?” pita Maltazard glumeći naivnost.

“Doista, namjena mu je bila prenositi vodu, no da bi se napajale biljke i njome osvježili ljudi, ali ne da bi se njome nešto poplavilo!” naglašava znanstvenik.

“Nećemo ih samo poplaviti, dragi moj Archibalde, već ćemo ih potopiti, uništiti, rastopiti, podaviti, zauvijek ih uništiti”, naglašava Maltazard na vrhuncu uzbuđenja.

“Maltazarde, vi ste najobičnije čudovište.” kaže mu starac smireno.

“Znam, vaša mi je snaha već to rekla! A vi, tko ste vi? Kojim pravom prirodu skrećete s putova koje si je sarma zacrtala? Tko ste vi da možete tvrditi kako su prirodi potrebni vaši izumi da bi bila bolja?”

Archibald je bez riječi. Maltazard je osvojio bod u svoju korist. “Vidite, upravo je to problem s vama znanstvenicima, osmišljavate i otkrivete stvari a da prethodno uopće ne provjerite kakve će biti njihove posljedice!” nastavlja Maltazard. “Prirodi su potrebne godine da bi donijela odluku. Priroda stvori cvijet, a zatim ga testira milijun godina kako bi vidjela ima li on svoje mjesto u velikom kotaču života. A vi, vi samo stvarate izume i odmah se proglašavate ‘genijalcima’, urezujete svoja imena u kamen velikog hrama znanosti!” Maltazard se podrugljivo smije.

Kako bi oponašao oca, i Darcos čini isto, premda uopće nije shvatio rečenicu.

“To je tako umišljeno!” pridodaje prezirno diktator. “Umišljenost je opasna, ali ne ubija, dragi moj Maltazarde. Na svu sreću, jer u protivnome, vi biste umirali tisuću puta dnevno”, dobaci mu Archibald.

Vladar prima novi udarac. No te prikrivene uvrede počinju mu ići na živce.

“Prihvaćam to kao kompliment, jer umišljencst je nužna svakom velikom vladaru!” ispravi ga Maltazard.

“Biti vladar samo je titula, nužno je i ponašali se kao vladar, biti dobar, pravedan i plemenit”, navodi Archibald.

“Kakav portret! Pljunuti ja!” šali se Maltazarc Darcos se cereka, jer je napokon shvatio šalu.

“Osim toga, sada ću vam i dokazati da sam dobar i plemenit... Slobodni ste!” izjavljuje on prateći svoje riječi velikom i teatralnom gestom.

Nekoliko fanatika podiže rešetku koja je prijetila ulaz u središnju kanalizaciju. Onu koja vodi izravno do sela Minimjaca i prema kojoj su usmjerene sve slamke.

Archibald je prije svih ostalih shvatio da je riječ o klopki.

“Nudite nam slobodu i smrt koja uz nju ide?” svjestan opasnosti upita Archibald.

“Nije li plemenito istodobno ponuditi dvije stvari?” odgovori Maltazard, uvijek raspoložen za mučenje drugih ljudi.

“Bit ćemo možda tek na pola puta, a ti ćeš na nas izliti tone vode!” uzvikne kraljevna koja je upravo sve shvatila.

“Trebala bi manje razmišljati, a više trčati, Selenija!” odgovori joj tamošnji gospodar.

“Čemu trčati ako su nam šanse da ćemo izaći jedan prema milijun?” upita kraljevna.

“Jedan prema milijun? Smatram da je to pomalo optimistički. Rekao bih: jedan prema sto milijuna!” naglašava on šaleći se. “No, bolje i to nego ništa, zar ne? Hajde! Sretan put!” Maltazard ruke podiže onoliko visoko koliko mu to tijelo dopušta i fanaticima daje znak da ih poguraju u cijev.

I dok Betameche drhti kao suhi list, Arthur napokon pronalazi ideju za kojom je tragao.

“Mogu li Vašu Preuzvišenu Mudrost zamoliti da mi udijeli posljednju milost prije smrti? Posve malu uslugu koja će samo dodatno naglasiti beskrajnu dobrotu Vaše Visosti!” izgovara on pompozno se klanjajući kao rob.

“Baš mi se sviđa ovaj mali!” priznaje Maltazard, uvijek osjetljiv na laskanje. “Kakvu, dakle, uslugu tražiš?”

“Htio bih svojem prijatelju, ovdje nazočnom Minu, darovati svoje blago, ovu narukvicu.”

Malena krtica posve je iznenađena zanimanjem što mu ga svi prisutni očituju, osobito zanimanjem mladića kojega uopće ne poznaje.

Maltazard promatra maleni ručni sat što mu ga Arthur gura pod nos.

Kolikogod se trudio, gospodar ne njuši zamku koja se iza toga krije.

“Pristajem!” izusti on naposljetku.

Fanatici pljeskom prate napokon vidljivu plemenitost njihova gospodara.

I dok se Maltazard opija pljeskom i laskanjem onih koji ga okružuju, Arthur trči do Mina.

“Šalje me tvoj otac!” prošapće mu u uho.

S ruke skine ručni sat i navlači ga na ručni zglob malene krtice.

“Kad budem vani, morat ćeš dati sve od sebe da bi mi poslao znak, kako bih znao gdje se točno nalazi blago! Znak ćeš poslati točno u podne! Jasno?” pita ga Arthur koji nema vremena za duga objašnjavanja.

Mino je izbezumljen.

“Ali kako ću to izvesti?”

“S pomoću zrcala, Mino! S pomoću svojih zrcala!” uporan je dječak koji na stol baca svoju posljednju kartu. “Jesi li shvatio?”

Posve izgubljen, Mino potvrdno kimne, prije svega da bi udovoljio Arthuru.

“Dosta s tim, moja milost ima granica! Odvedite ga!” uzvikuje Maltazard.

Zasitio se komplimentima koje je primio od svojih dvorana. Sada mu je potrebna akcija. Fanatici hvataju Arthura i bacaju ga među njegove koji se nalaze ispred ulaza u divovsku cijev.

Ne znajući što mu je činiti, Mino promatra svojeg novog prijatelja.

“U podne!” prošapće Arthur pretjerano naglašavajući svako slovo.

Stražari skupinu guraju u unutrašnjost cijevi. Iza njih se istog trena spušta rešetka koja ih sad dijeli od trga, ali im ostavlja samo jedan izlaz.

Ispred njih je duga cijev koja vodi u slobodu, slobodu do koje nikada neće stići. Ta cijev će im biti i grobnica.

Već pri samoj pomisli na tu neizbježnu smrt, malena je skupina potpuno utučena. Nitko nema volje trčati. Zašto bi? Da za samo nekoliko sekundi odgode patnju koja ih čeka? Bolje je sve okončati odmah, pa malena skupina ostaje ondje, shrvana ispred rešetke.

Prizor nije pretjerano veseo i Maltazard uzdiše.

“Dajem vam minutu prednosti. Tako će se sve malo zakuhati!” kaže on, spreman promijeniti pravila da bi malo popravio opći ugođaj.

Darcosa je ta vijest posve uzбудila.

“Donesite vremensku ploču!” poviče Darcos iz svega glasa.

Dva fanatika donesu divovsku ploču. U samom njezinu središtu, čavlom je pribijen snop suhoga lišća. Na prvom listu ispisano je “šezdeset”.

Rukama se držeći za rešetke, Selenija promatra Maltazarda. U njezinu je pogledu mnogo otrova i ona se nada da će barem jedna kap doprijeti do njega.

“Skončat ćeš u paklu!” pomrmlja ona kroz stisnute zube.

“Već je ondje!” odgovori Arthur hvatajući je za ruku. “Požurimo se sada!”

“Kakve li koristi od trčanja?” buni se kraljevna oslobađajući se njegova stiska. “Pa da umremo kasnije? Draže mi je ostati ovdje i umrijeti dostojanstveno, gledajući smrti u oči!”

Arthur je silovito uhvati za ruku.

“Bolje i jedna minuta nego ništa! To nam ostavlja vremena da nešto smislimo!” viče on pun pouzdanja.

Ovo je prvi put da prema Seleniji pokazuje autoritativnost i ona je zaprepaštena. Je li njezin maleni, pomalo nespretni kraljević iznenada sazrio, postao maleni čovjek?

Arthur je hvata za ruku i prisiljava je da trči. Fascinirana odlučnošću i hrabrošću svojeg mladog prijatelja, Selenija mu dopušta da je povuče za sobom.

Maltazard razdragano promatra kako se udaljavaju u trku.

“Napokon malo sporta! Počnite s odbrojavanjem!” zadovoljno naređuje.

Fanatik uklanja prvi list na kojem piše “šezdeset”, a ispod njega se pojavljuje novi na kojem piše predivnih “pedeset devet”.

Sat je toliko zastario da bi jedan Švicarac pao u nesvijest, no Maltazard se uvelike zabavlja. Čak njiše glavom u ritmu kojim fanatik otkida listove.

“Pripremite zapore!” zatraži on između dva njihanja.

Trepereći kao riba, Darcos odlazi sve pripremiti, dok fanatik urar otkriva novi list na kojem piše “pedeset dva”.

Poglavlje 11

Kroz otpatke i slojeve prljavštine koja se u cijevi s vremenom nataložila, skupina bjegunaca trči kako zna i umije. Archibald se, međutim, brzo umori i počinje usporavati. Starac je bez ikakve tjelovježbe u gospodarevu zatvoru proveo četiri godine, pa su mišići njegovih jadnih nogu posve obamrli.

“Žao mi je, Arthure, neću uspjeti!” zaključio starac sasvim se zaustavljajući.

Sjeda na obli predmet koji je pričvršćen za znatno krupniji predmet. Arthur se vraća i staje njemu sučelice.

“Samo vi idite! Ja ću ostati ovdje i dostojanstveno dočekati kraj”, uzdiše djed.

“To je nemoguće! Ne mogu te ostaviti ovdje! Hajde, djedice, još se samo malo potruđi!” kaže mu Arthur uvjerljivo.

Nježno ga hvata za ruku, no starac se otima.

“Čemu, Arthure? Moramo prihvatiti očito, sine moj, izgubljeni smo!”

Na njegove riječi čitava skupina potone. Zašto se boriti ako jedan znanstvenik smatra da su im šanse da prežive ravne nuli? Matematika je neumoljiva, a vrijeme se nikada ne zaustavlja.

Jedan po jedan, članovi skupine sjedaju na tlo, shrvani tugom.

Arthur uzdiše, ne zna što bi više učinio.

Maltazardu je, međutim, raspoloženje na najvišoj mogućoj razini dok skuplja suho lišće. Onaj na kojemu je zapisana brojka “dvadeset” iznimno mu se sviđa. Već gotovo pjevuši.

“Ogladnio sam od svega ovoga! Imamo li što za grickanje? Volim grickati tijekom predstave!” kaže on zabavljajući se kao kralj.

Istoga trena jedan fanatik donosi veliki tanjur prepun sitnih prženih žohara, omiljeni obrok Njegova Veličanstva. Upravo zato u svakoj odaji palače stoji tanjur prepun tih ukusnih grickalica.

Bilo bi znatno jednostavnije kad bi ga cijeli dan pratio netko tko bi nosio te poslastice, no Maltazard je tu mogućnost uvijek odbijao. U

jednakoj ga mjeri zabavlja grickati žohare i gledati kako se svi oko njega usplahire kad god zatraži hranu. Velik dio njegova zadovoljstva leži u spoznaji da će se ti jadni glupani pošteno oznojiti kako bi mu što je moguće prije donijeli pladanj te da su zbog njega spremni žrtvovati i vlastite živote. Ono što mu je još draže od malenih, prženih kukaca jest patnja onih koji ga okružuju.

On i ne zna da mu Darcos iza leđa, gotovo posvuda, skriva tanjure kako bi izbjegao da otac predugo čeka, ali i da bi kuharima olakšao posao.

“Dobro zapečeno!” čestita Maltazard grickajući hruskavog žohara.

Darcos to doživljava kao kompliment upućen upravo njemu. Urar otkriva novi list. Predivnu “desetku”.

“Usporite malo!” zatraži tad Maltazard. “Dajte mi vremena da sažvačem!”

Arthur ne prihvaća poraz. Želi umrijeti kao junak, boriti se do kraja, do posljednje sekunde. Zato se u potrazi za i najmanjom idejom vrti u krug.

“Mora postojati neko rješenje! Rješenje uvijek postoji!” neprestano si ponavlja.

“Ne treba nama sad nikakva ideja, Arthure... treba nam čudo”, odgovara Archibald kojega je napustila svaka nada.

Arthur duboko uzdahne. Malo mu nedostaje da i on odustane. Podigne pogled prema gore, kao da doziva pomoć, kao da išće čudo, koliko god majušno ono bilo. Nešto ga tad zaprepasti. Kako to da s mjesta gdje se nalazi može vidjeti nebo? Tad zaključuje da se nalazi točno ispod odvoda koji izbija na površinu. Nažalost, odvod je previsok, a stijenke su mu odveć vlažne da bi se uz njih mogao uzverati.

Kad bi mu barem kakav dobar pauk mogao posuditi svoju nit. Ipak, sitne vlasi trave koje nazire sasvim gore, oko otvora, na nešto ga podsjećaju. To je zasigurno odvod za vodu u vrtu njegove bake.

Arthur prekapa po sjećanjima, no ništa ondje ne pronalazi. Jamačno je na lošem tragu.

Spusti pogled i promatra predmet na kojemu sjedi njegov djed.

Predmet je obasjan svjetlom. Vjerojatno je, dakle, pao sa samoga vrha. Iz vrta. Arthurov mozak je u stanju ključanja. Vrt. Cijev. Pad.

I tad mu se upali žarulja. Silovitom kretnjom djeda podiže iz njegova naslonjača.

Archibald je sjedio na kotaču automobila polegnutog na bok. A nije riječ o bilo kakvom automobilu. To je predivna crvena Corvette koju je Arthur dobio za rođendan, a koja je nesretno pala u cijev.

“Djede! Ti si to čudo!” urliče Arthur od sreće.

“Objasni mi, Arthure. Ništa nam nije jasno,” gundđa Selenija.

“Ovo je automobil! Moj automobil! Bakica mi ga je darovala! Spašeni smo!” objašnjava on u zanosu.

Archibald se mršti.

“Tvoja je baka izgubila osjećaj za stvarnost. Nisi li premlad da bi vozio ovakvo vozilo?”

“Kad mi ga je darovala, automobil je bio znatno manji, budi bez brige!” odgovara Arthur nasmijan do ušiju.

“Pomozite mi!” dovikuje on svojim suputnicima.

Selenija i Betameche mu se pridružuju s druge strane automobila koji uspravno stoji kao zid i iz sve snage zajedno guraju. Nakon što su uložili nadljudski napor, automobil se zaljulja i pada na kotače. Tunelom odzvanjaju radosni povici.

Maltazard je zaprepašten. Kako se samo mogu radovati, kad su im preostale još samo tri sekunde? Zabrinjava ga ta zagonetka koju ne može riješiti, pa odlučuje da neće riskirati. Preblizu je pobjedi.

“Otvorite zasune!” iznenada naređuje.

“Ali... brojač još nije na nuli! Preostala su još tri lista!” naglasi Darcos koji je uvijek spor na okidanju.

“Još znam brojiti do tri!” poviče Maltazard.

Darcos trčeći odlazi do zasuna da bi svoju misiju izvršio prije nego što ga otac odluči pogubiti.

Fanatik urar brži je od Darcosa pa istoga trena čupa i zadnje listove.

“Nula!” uzvikuje on široko se smiješeći.

Arthur okreće nekoć maleni, a sada golemi ključ na bočnoj strani automobila i tako navija mehanizam.

Opruga je tako čvrsta da mu se niz čelo cijedi znoj. Selenija stane pokraj njega kako bi mu pomogla okretati ključ.

“Jesi li siguran da znaš upravljati ovakvim strojem?” pita Betameche kojemu javni prijevoz nikada nije ulijevao previše povjerenja.

“To mi je uža specijalnost!” odgovori Arthur da bi izbjegao svaku raspravu.

Betameche nije baš uvjeren u to.

Darcos zastane ispod fanatika koji su se uzverali na cisternu i postrojili se duž nje.

“Idemo!” naredi on.

Fanatici se koriste batovima da bi izbili klinove koji privremeno začepuju rupe na cisterni.

Čim su klinovi uklonjeni, Darcos uzme malj i njime iz sve snage udari po ventilu koji odmah popušta.

Voda istog trena slamke napne kao debele žile i obruši se prema središnjem kanalu koji je i prokopan u tu svrhu.

Maltazard se naslađuje. Njegov se užasni plan napokon počeo ostvarivati. Ništa više neće moći zaustaviti tu bučnu vodu koja teče niz kanal i silovito, kao bujica, provaljuje u cijev kojom su se zaputili naši bjegunci.

Arthur još uvijek pokušava okrenuti ključ. Selenija puše u ruke koje su sad odveć crvene da bi nastavila pomagati. Ruke jedne kraljevine previše su krhke i nježne.

Sada se već jasno može čuti huka vode. Selenija je izbezumljena.

“Evo, otvorili su ventile! Arthure! Požuri se!”

“Sjedni na prednje sjedalo, dolazim!” naredi joj Arthur koji kao luđak pritišće ključ.

Betameche i prije nje uskače u automobil i sjeda na stražnje sjedalo pokraj Archibalda.

Djed se okrene i kroz stražnji prozor ugleda vodenu masu koja se izdaleka kotrlja.

“Požuri se, Arthure!” preklinje djed kojega je šokirao divovski val koji nosi sve pred sobom.

“Želimo li stići do cilja, moram oprugu nategnuti do kraja!” odgovori mu Arthur lica iskrivljena od bola.

Prikuplja posljednje atome snage i ispusti herkulski krik da bi se ohrabrio. Praćen zadivljenim Selenijinim pogledom, uspijeva još

trunku oprugu pomaknuti.

Arthur uglavi ključ u udubinu ramena da se ne bi otkočio te pokuša dohvatiti komad drveta koji leži na tlu. Mora zablokirati ključ kako bi imao vremena uskočiti u automobil, no val ne čeka nikoga i opasno se približava automobilu. Betamechu su usta otvorena. Htio bi zazvati upomoć, no iz usta mu ne izlazi nikakav zvuk, toliko su mu čeljusti zgrčene od straha. Arthur uspijeva umetnuti štap i tako privremeno blokirati ključ.

Zatim uskoči u automobil i sjedne za upravljač.

U unutrašnjosti nema nikakve napredne tehnologije pa se Arthur brzo snalazi. Corvette ne može biti kompliciranija od starog Chevroleta njegove bakice. Može se samo nadati da se neće ponovno zabiti u stablo.

“Znaš li da mi je ovo prvi put da u automobilu vozim djevojku?” upita Arthur, zbunjen situacijom.

“Nadam se da nije i posljednji!” odgovori Selenija koju više zaokuplja zaglušujuća huka koja postaje sve glasnija, nego romantični izljevi njezina suputnika.

Arthur poput profesionalca namješta unutrašnji retrovizor i tad uočava vodeni zid koji samo što nije progutao automobil.

“Krećemo!” zapjevuši on uklanjajući štap koji blokira ključ.

Pod utjecajem iznenada oslobođene energije, stražnji se kotači istoga trena počinju okretati u mjestu. Na svu sreću, udar zraka što ga stvara val u pokretu automobil doslovno gura naprijed. Ili je možda strahoviti vrisak što su ga ispustili putnici nagnao automobil da ipak krene.

Kotači napokon prijanjaju uz podlogu i automobil udvostruči brzinu.

Automobil bježi pandžama bujice i kao raketa odleti kroz cijev.

Arthur se objema rukama čvrsto drži za upravljač. Selenija je prilijepljena za svoje sjedalo. Potisak zraka na njezinu licu ocrta nehotičan osmijeh. Betameche mrmlija kako više nikada neće sjesti ni u kakvo prijevozno sredstvo, dok Archibald, opijen brzinom, promatra krajolik.

“Ludo je koliki je napredak automobilska industrija doživjela u samo četiri godine!” zaključuje on zadivljen snagom Corvette.

Brzina se povećava i postaje tako velika da cijev nalikuje na niz krivulja koje se nastavljaju jedna na drugu.

Arthur se dodatno usredotočuje. Ne treba više samo držati volan, već i upravljati njime.

Usprkos brzini koja ga gura unatrag, pridržavajući se rukama za prednja sjedala, Betameche uspijeva pridignuti se i progurati glavu između dva sjedala.

“Na sljedećem raskrižju moramo skrenuti desno!” upućuje Betameche.

Tek što je izgovorio rečenicu, ispred Arthura se pojavljuje račvanje.

Snažno okreće upravljač udesno, što putnike baca na vrata.

U posljednji tren automobil skreće u novu cijev. Arthur uzdahne. “Betameche! Molim te da me sljedeći put upozoriš malo ranije!” i negoduje vozač koji je strahovao da će promašiti skretanje.

“Ulijevo!” poviče Betameche koji se pridržava Arthurovih naputaka.

No pred njima je već novo račvanje. Vozač zaprepašteno viče i refleksno okreće upravljač ulijevo.

Malo je nedostajalo da se automobil zabije u ljevkastu zid koji dijeli dvije cijevi.

Arthur duboko uzdahne od olakšanja.

“Hvala, Beta!” izusti on oznojena čela.

Selenija to uoči i naličjem mu dlana obriše lice.

Ta zaista nježna gesta u potpunoj je suprotnosti sa surovošću situacije. Budući da se ne mogu držati za ruke, dva zaljubljena golupčića razmjenjuju osmijehe.

“Desno!” viče Betameche, a zaljubljeni poskakuju od iznenađenja.

Još zbunjen Selenijinim osmijehom, Arthur više ne zna gdje je lijevo a gdje desno, pa upravljač okreće na sve strane.

Križanje im se približava velikom brzinom. U automobilu nastaje sveopća graja i pravo je čudo što Arthur uspijeva skrenuti u desni tunel.

Njihovi krikovi šire se kanalizacijskom mrežom.

Poglavlje 12

Tisućiti put, Arthurov otac polaže stopalo na lopatu i snažno gura. Bez imalo zanosa počinje kopati svoju šezdeset sedmu rupu.

Njegova žena drži se podalje da ne bi prouzrokovala neku dodatnu katastrofu koja bi situaciju učinila još bolnijom.

Zaintrigirao ju je međutim dječji krik koji je došao niotkuda, a koji odzvanja u zraku. Krik ubrzo utihne. Majka još jedno vrijeme osluškuje, no naposljetku ipak zaključuje kako se to samo njezina mašta poigrava njome. Nastavlja zatim s poslom koji se sastoji od guljenja naranči za supruga.

No u zraku se ponovo čuje huka. Prigušena grmljavina nalik na ključanje. Majka ponovo osluškuje. Ovaj put zvuk je jasniji.

“Dragi, čuješ li taj neobičan zvuk?”

Napola drijemajući na lopati, suprug se pridiže.

“Ha, gdje?” pita on, ošamućen kao medvjed koji se tek probudio iz zimskog sna.

“Tamo, u tlu. Zvuči kao da se širi ispod zemlje.”

Ona se spušta na koljena i saginje prema naprijed da bi bolje lokalizirala zvuk koji se kao kruljenje širi utrobom zemlje.

Otac se cereka, jednako glupo kao što i kopa.

“Sad još čuješ i glasove, kao Ivana Orleanska?” šali se on, laktom oslonjen o držak lopate. “Uskoro ćeš možda posvuda vidjeti duhove i anđelčice!”

Ni ne zna koliko je blizu istini. Čudne siluete ocrtavaju se iza oca koji umire od smijeha. Majka ih uoči. Osmijeh joj se na licu leđi kao da je ugledala anđele apokalipse.

“Duhove i malena čudovišta, nalik na one iz starih knjiga tvojega oca!” pridoda on grcajući od smijeha. “Sasvim male, strašno ružne dlakavce u pratnji njihove braće, velikih, crnih vračeva!”

Počinje se glupo ceriti, a zatim i oponašati afrički ples. Lica izobličena od straha, njegova ga žena promatra. Nakratko desnu

ruku pruža prema svojem suprugu, a zatim pada u nesvijest. Odnosno, među naranče.

Suprug je iznenađen i pita se što li ju je samo sad spopalo.

Ne shvaćajući, osvrće se oko sebe te se naposljetku odlučuje okrenuti i pogledati iza sebe. Zatječe se licem u lice ili prije licem u pupak s pet Bogo-Matassalaija. Još uvijek na sebi imaju tek jednostavnu urođeničku pregaču, a u ruci su im oštra koplja.

Otac se istoga trena ukoči od straha. Zubima cvokoće kao pisaći stroj, kao da piše vlastitu oporuku. Poglavica Matassalaija polako se saginje prema njemu, a za to je potrebno prilično vremena, budući da je razlika u visini između dvojice ljudi gotovo jedan metar.

“Možete li mi reći koliko je sati?” pristojno pita afrički div. Otac potvrdno kima glavom kao marioneta obješena o niti.

Promatra svoj ručni zglob. Toliko je uplašen da i ne vidi kazaljke na satu. Što je posve normalno, budući da nema ni sat.

“Sati je... Sati je...”

Uzalud se udara po ruci, jer to mu ne pomaže da dozna koliko je sati.

“U kuhinji imam sat koji znatno bolje radi”, zamuckuje on zureći u vršak koplja.

Matassalai samo šuti i smiješi se.

Otac zaključuje da je time dobio dopuštenje da se udalji i ode u kuhinju.

“Ja... odmah se vraćam”, promuca on prije nego što će otrčati kao zec u zečinjak.

Darcos ponosno pogledom prelazi preko ceduljice koju drži u ruci.

“Prema mojim proračunima, voda bi do sela trebala stići za manje od trideset sekundi”, izvijesti on oca kojega novost raduje.

“Savršeno, savršeno! Za manje od jedne minute bit ću, dakle, apsolutni i neosporni vladar Sedam Zemalja, a Minimejci će biti tek daleko sjećanje, jedva spomenuto u povijesnim knjigama!” Maltazard si trlja ruke kao najgori od svih zlobnika.

Vladar Sifrat de Matradoy, pak, svojim selom uznemireno hoda amotamo. Zna da je situacija iznimno ozbiljna, kao i da su šanse da će

očuvati svoje kraljevstvo minimalne. No gubitak kraljevstva i nije bogzna što u usporedbi s gubitkom njegove djece. Selenija i Betameche još uvijek se nisu vratili i upravo je to ono što ga najviše zabrinjava.

“Koliko je sati, dobri moj Miro?” pita on svoju vjernu i pouzdanu krticu.

Jednako potištena kao i on, životinjica iz džepa na prsluku izvlači sat.

“Pet minuta do dvanaest, kralju moj”, odgovara on zureći u sat.

A ovdje je nemoguće zaustaviti vrijeme i postupiti kao Maltazard sa svojim kronometrom od suhoga lišća. U zemlji Minimejaca sekunde tufe pravilno smjenjuju i neminovno nas vode prema kraju koji će, po svemu sudeći, biti tragičan. Kralj uzdiše i lamata rukama.

“Preostalo je još samo pet minuta, a mi još uvijek nemamo nikakvih vijesti!” pomalo izgubljeno zaključuje kralj. Miro mu prilazi i srdačno mu na leđa polaže ruku.

“Imajte povjerenja u njih, dobri moj kralju, vaša kći je iznimno hrabra. A kad je mladi Arthur u pitanju, čini mi se da je prepun ideja i zdravog razuma! Uvjeren sam da će zajedno uspjeti!”

Kralj se blago osmjehuje, ove su mu lijepe riječi donijele olakšanje.

Po ramenu tapša svojega prijatelja da bi mu zahvalio te osobno iskazao prijateljstvo što ga prema njemu osjeća.

“Iz tvojih usta u uši bogova, dobri moj Miro! Iz tvojih usta u uši bogova!”

Usprkos umoru, Arthur i dalje u rukama čvrsto drži upravljač. Priviknuo se na brzinu i pogled mu je uprt u cestu koja promiče. Corvette je uspjela pobjeći valu koji ju je htio preteći.

“Hvala, bakice!” kaže u sebi Arthur koji bez ovog divnog rođendanskog poklona nikada ne bi izvukao živu glavu. Nije baka mogla ni zamisliti da bi neka igračka jednoga dana mogla biti tako korisna, čak i do te mjere da spasi život njoj dragim bićima. Betameche iznenada okreće glavu. Usprkos brzini, čini se da prepoznaje ovo mjesto.

“Mislim da samo što nismo stigli! Bila je to oznaka koja označava ulaz u polje maslačaka.”

Selenija promotri tunel ispred sebe i doista nešto uoči.

“Tamo! Vrata! To su vrata na ulazu u selo!” poviče ona radosno. Ova vijest dočekana je s gomilom emocija i svi si u automobilu čestitaju, ljube se i vrpolje. No sreća je kratkoga vijeka, budući da automobil počinje usporavati.

“O, ne!” prošapće Arthur kako ne bi izbezumio ostale.

Automobil još više usporava i naposljetku se zaustavlja zbog opruge koja se opustila. U automobilu vlada sveopća zaprepaštenost.

“Nećeš mi sad odglumiti kvar na motoru?” zapita Selenija čijoj se šali nitko ne smije.

Pomalo izgubljen, Arthur nema vremena odgovoriti na pitanje, budući da mu Betameche uskače u riječ.

“Brzo! Moramo nategnuti oprugu prije nego što nas sustigne voda!” “Nemoguće! To predugo traje! A i uništava mi ruke!” odgovara Arthur.

“A u kakvom su ti stanju noge?” upita Selenija.

U nekoliko sekundi, skupina napusti automobil i niz tunel potrči prema vratima.

Preostalo je još samo stotinjak metara, no onome tko trči to se čini kao da je na kraju svijeta. Corvette bi tu udaljenost prevalila u samo nekoliko sekundi, baš kao i val čije se hučanje ponovno čuje.

“Požurite se! Voda nas sustiže!” dovikuje Arthur svojem djedu i Betamechu koji shrvani umorom malo vuku noge.

I u unutrašnjosti sela već se može čuti žuborenje vode.

Kralj osluškuje.

“Kakvo je to hučanje?” pita kralj svojeg vjernog Miru.

“Nemam pojma”, iskreno odgovara krtica. “Ali pod nogama osjećam negativne valove, ove vibracije ne slute na dobro!”

Malena skupina mora prijeći još samo dvadesetak metara.

Arthur se malo vratio i djeda uhvatio ispod ruke.

“Još se samo malo potrudi!” moli ga dječak koji mu pomaže hodati.

Maleni Arthur razvio je nevjerojatnu i neočekivanu energiju. On koji je u školi ili kod kuće uvijek izbjegavao kućanske poslove pod izgovorom da ima mnogo zadaće koju nikada nije ni pisao, sada se

do neprepoznavanja pretvorio u dječaka koji se predaju u potpunosti, koji je hrabar kao ratnik, postojan kao svećenik.

Selenija prva stigne do vrata koja štite ulaz u selo i iz sve snage počinje u njih udarati.

“Otvorite vrata!” viče ona umornim glasom.

Kralj bi taj sitan i nježan glas prepoznao među tisuću glasova. To je njegova ljubljena kći, njegova kraljevna, junakinja koja se vraća iz misije. Stražar otvara prozorčić okrenut prema tunelu. Premda val još nije vidljiv, udar zraka koji gura ispred sebe dobro se osjeća, pa stražar u lice prima istinski rafal vjetra.

“Tko ide?” pita on dubokim glasom da bi pokazao kako ga nije strah.

Selenija polaže ruku u otvor, a zatim se propinje na prste da bi mu pokazala svoje lišće. Betameche stiže u trku i odguruje sestru kako bi pokazao i svoje lice.

Čuvar ih kratko, bezizražajno promatra, a zatim im vrata zatvara ispred nosa.

Selenija se ljuti i još jače udara. Pridružuju im se Arthur i Archibald pa svi zajedno počinju u vrata udarati kao u doboš.

Kralj stiže do ulaza u selo i čudi se što čuvar ne čuje toliku buku. “Što radite? Zašto ne otvarate vrata?”

“Ponovno je riječ o klopci!” objašnjava čuvar, siguran u sebe. “No ne mogu mene dvaput prevariti! Ovaj su put nacrtali crtež, animirani, na sliku i priliku Selenije i Betamecha. Crtež kraljevine iznimno je dobro izveden, no onaj s Betamechom ima nekoliko pogreški koje se vide već na prvi pogled!”

Malena skupina i dalje udara iz sve snage, dok udar vjetra pred bujicom postaje sve snažniji. Archibald se okreće da bi procijenio koliko im vremena preostaje. S užasom zaključuje kako je val već vidljiv. Gomila pobješnjele vode prema njima se kotrlja brzinom rakete.

“Otvorite ta vrata, za Boga miloga!” iznenada uzvikuje Archibald kojemu je instinkt za preživljavanjem vratio snagu.

Kralj čuje taj krik u hitnji: ako ga sjećanje dobro služi, to je Archibaldov glas. Vladar prilazi teškim vratima. Želi se osobno uvjeriti.

Malo odškrine malena vrata i ispred sebe iznenada zatječe Selenijino i Betamechovo lice.

“Upomoć!” viču oni u zboru, a lica su im izobličena od straha. Lud od bijesa, kralj se istoga trena okreće prema stražaru. “Odmah otvori ova vrata, ti trostruki gamule!” viče on silovito kao nikad prije.

Stražar hita prema vratima i uz pomoć svojih drugova otključava goleme zasune.

“Požurite se!” nervozno nogama po tlu lupka Betameche koji gleda kako čudovišni val u samo jednoj sekundi guta Corvettu. Udar vjetra sad je tako silovit da je naše junake prikovao za vrata.

Uklonjen je i zadnji zasun pa stražari blago otvaraju vrata, no tad ih iznenadi udar vjetra koji vrata širom otvara.

Naši prijatelji nahrupljuju u unutrašnjost i odmah se sklanjaju iza vrata.

“Brzo! Dolazi val! Moramo zatvoriti!” viče Arthur koji se nije ni potrudio pozdraviti ondje prisutne.

Čuvar je malo razdražen.

“Otvaraj, zatvaraj, ovi ljudi stvarno ne znaju što žele!” prigovara on.

No tad uočava val koji bljuje pjenu i spreman je sve progutati.

Njegovo ponašanje istog se trena promijeni i on se baca na vrata.

“Upomoć!” dovikuje svojim kolegama koji mu odmah priskaču u pomoć.

Njih desetak gura vrata i žali se što su tako teška, a udari vjetra tako siloviti.

Val se, međutim, ne žali, upravo suprotno. Čini se da je oduševljen što napokon stiže do svojeg odredišta i što će progutati sve pred sobom.

Miro daje primjer ostalima te se i sam baca na vrata. Malena krtica spretnija je u kopanju tunela nego u guranju vrata, no u ovakvim situacijama krajnje hitnje svaka je pomoć dobrodošla.

Usprkos svojem položaju, i kralj se odlučuje uključiti u operaciju.

“Hajde, spusti me, dobri moj Patuf!” nalaže kralj svojoj životinjinosaću.

Svojim snažnim rukama, Patuf kralja ugodno smještenog na njegovoj glavi hvata i nježno spušta na tlo.

“Hajte, Patuf, zatvori ta vrata!”

Patuf ga dvije sekunde promatra svojim tupavim, dobrim očima. Uvijek su mu potrebne dvije sekunde da bi shvatio što mu je netko rekao. Jezik Minimejaca nije njegov materinski jezik. Ljudi to često zaboravljaju i skloni su misliti kako je Patuf pomalo priglup, no pokušajte vi govoriti Patufovim jezikom pa ćete ispasti blentavi.

Životinja položi svoje divovske dlanove na vrata i gurne ih svojim mišićavim rukama.

Vrata se uz Patufovu pomoć sad znatno brže zatvaraju, no val više nije daleko. Udaljen je samo nekoliko metara.

Arthur skače na bravu kako bi bio spreman zatvoriti je. Čak je i Patuf prisiljen gurati iz sve snage da bi se odupro silovitom udaru vjetra.

Val stiže do samih vrata, no posljednjim naporima Patuf ih uspijeva zatvoriti. Arthur se baci na zasun i gurne ga kroz prstenove.

Val nevjerojatnom žestinom udari o vrata. Čitava vrata zato podrhte, a naši maleni prijatelji padaju na tlo.

Arthur dosegne drugi zasun i pokuša ga zatvoriti.

S druge je strane voda preplavila čitav tunel u kojem nije preostao nijedan mjehurić zraka. Drugi zasun napokon prolazi kroz prstenove i potpuno zaključava vrata. Svima su ruke i dalje na vratima kojima kao da žele ublažiti silinu pretrpljenih udaraca. A vratima je pomoć uistinu dobrodošla, budući da je pritisak s druge strane golem. Ta je tekućina moćna, ali i podmukla, jer se provlači i kroz najmanju pukotinu i prodire u unutrašnjost. Kralj uviđa kako njegova vrata puštaju na sve strane. "Nadajmo se da će izdržati!" kaže on zabrinuto samome sebi.

Darcos promatra svoje računalo s kuglicama. Posljednja kuglica polako se kotrlja preko dviju vodilica i pridružuje se ostalima, čime označava kraj propisanog ciklusa.

"I eto!" izusti on s velikim zadovoljstvom.

Okreće se prema svojem ocu.

"Od ovog ste trenutka, Vaše Veličanstvo, jedini vladar i kao apsolutni gospodar vladate nad cjelokupnim područjem Sedam Zemalja!"

Darcos izvodi naklon dublji nego inače. Maltazard uživa u uspjehu. Polagano, kao da prvi put diše, napinje prsa i uzdiše od

zadovoljstva.

“Premda nisam osjetljiv na počasti, moram priznati da je ipak velika stvar spoznati da si gospodar svijeta”, skromno priznaje. “No ono što mi čini najveće zadovoljstvo... jest saznanje da su svi mrtvi!” pridodaje Maltazard kojeg pobjeda nije učinila ništa manje demonskim.

*

Premda naši maleni junaci još nisu mrtvi, to ne znači ni da su se izvukli. “Čini se da vrata odolijevaju?” upita kralj koji bi volio da ga netko umiri. “Izdržat će”, odgovara Miro. A budući da je to rekao nadaleko poznati inženjer Miro, odgovor umiruje sve prisutne. Selenija i Betameche polako puštaju vrata i dopuštaju si otrčati ocu u zagrljaj. “Maleni moji, kakve li sreće vidjeti vas žive i zdrave!” uzvikuje kralj preplavljen emocijama. Snažno ih privija uza se, presretan što ih napokon može dodirnuti. A zatim, očiju punih suza, lice podiže prema nebu. “Hvala vam! Hvala vam, bogovi, što ste mi uslišali molitve!” kaže on krajnje ponizno.

Poglavlje 13

Baka bi voljela da netko čuje njezine molitve. Ovo joj je već treća molitva od jutros, no ništa se ne događa.

Tiho uzdiše, stišće svoja malena koljena na klecalu što ga je smjestila u dnevnome boravku, ispod predivnoga raspela koje krasi najveći zid te počinje još jednu Zdravomariju.

Upravo u tom trenutku Arthurov otac kao Marsovac utrčava u dnevnu sobu.

“Tamo! Tamo! Ogromni su! Preveliki! Pet! U vrtu! Crni! Sasvim crni! I ne znaju koliko je sati!” zamuckuje otac, jasan kao brzjav.

Kao da mu ponestaje zraka, okreće se oko samoga sebe.

“Brzo! Inače će se veliki Crni grdno naljutiti! Jako ljut! Ne gubiti vremena!” pridodaje on prije nego što će otrčati do ulaznih vrata.

Nije on došao pogledati koliko je sati, kao što je obećao Matassalaijima, već je došao prikupiti snage da pobjegne i iza sebe ostavi svoju suprugu i dijete. U ovome je slučaju svoje dijete odavno ostavio iza sebe, a kad je u pitanju supruga, već neko vrijeme razmišlja o tome da je napusti.

Otac pogledava kroz kretonske zastore obješene preko prozora i zaključuje kako su posjetitelji još uvijek u vrtu. Pravi je trenutak za bijeg.

“Ja... vratit ću se!” uspijeva reći baki prije no što će pohitati prema glavnom ulazu u kuću.

Otac otvori vrata i ponovo poskakuje od straha. Pred vratima je još jedan posjetitelj. Točnije trojica.

Prvi nije ni tako velik, a ni tako crn.

Čak je prilično elegantan. Otac se malo smiruje, dok Davidó s glave skida šešir. Druga dvojica doista su crni, no nije im crna koža, već odora. Žandarska odora.

“Podne je!” kaže Davidó široko se smiješeći kao netko tko je osvojio zgoditak na lotu.

Otac ga gleda i ništa ne shvaća. Davidó iz džepa izvlači sat, lančićem brižljivo pričvršćen za prsluk.

“Točnije, minuta je do podneva!” pridodaje on razdragano. “Bit će to krajnja granica mojega strpljenja!”

Malena skupina s Betamechom na čelu upadne u dvoranu Prelazaka.

Ponovno uznemiravaju staroga čuvara koji mora napustiti svoju čahuru. A to ga uopće ne raduje.

“Požurite se! Već sam okrenuo prvi prsten!” gundá on. “Preostala vam je još samo jedna minuta!”

Archibald prolazi prvi, staje ispred divovskoga zrcala, iza leće čarobnoga dalekozora. Kralj je jedan od članova odbora za oprostaje. Došao je bez Patufa koji je prevelik za dvoranu Prelazaka. Vladar prilazi Archibaldu. Njih dvojica jedan se drugom suučesnički osmjehuju i rukuju se.

“Tek što si se vratio, a već nas napuštaš!” kaže kralj, dok mu se u glasu naslućuje tuga koju teškom mukom pokušava prikriti.

“To je zakon zvijezda, a zvijezde ne čekaju!” odgovori Archibald žalosno se osmjehujući.

“Znam, no ipak je to prava šteta. Tolikim si nas stvarima još mogao poučiti!” priznaje kralj krajnje ponizno. Archibald mu položi ruku na rame.

“Sada znate koliko i ja, a nije li to i najvažnije? Ti i ja zajedno tvorimo cjelinu, znanja jednog nadopunila su znanja onog drugog. Nije li to tajna svake dobre ekipe? Tajna Minimejaca?” kaže mu djed blago.

“Da, istina je”, kimne kralj potvrdno glavom. “Što nas je više, lakše se smijemo. Peta zapovijed.”

“Vidiš, tomu ste me upravo vi poučili!” odgovori Archibald široko se smiješeći. Kralj je dirnut tim iskazom prijateljstva i poštovanja.

Dva čovjeka, maleni veličinom, no velikih srca, srdačno se rukuju. Prenositelj okreće i drugu krunu, krunu duha kojoj bi dobro došlo podmazivanje.

“Pazi na mojega zeta!” kaže kralj smiješeći se.

“Sa zadovoljstvom. A ti bdij nad mojom snahom!” odgovori Archibald.

Prenositelj okreće i treću, krunu duše.

“Polazak!” viče on kao šef stanice.

Archibald rukom upućuje posljednji pozdrav, a zatim se baca na staklo koje ga istoga trena upija. Starac iščezava kao kriška kruha u pekmezu.

Nošen magijom, Archibald prolazi iz jedne leće u drugu koje se, kako on raste, sve više smanjuju.

Suprotni kraj dalekozora zatim ga ispljune kao da je kakav otpadak koji u dodiru sa zrakom i svjetlom buja i raste.

Nakon trostrukog kotrljanja preko masne trave, Archibald se nađe u svojoj prirodnoj veličini.

Duboko udahne i odlučuje jedno vrijeme ostati sjediti na travi da bi se oporavio od proživljenih emocija. Poglavica Matassalaja ispred njega zastane kao ukopan. Dočekuje ga predivnim osmijehom kojim pokazuje sve svoje lijepe, bijele zube.

“Jesi li dobro putovao, Archibalde?” upita ga poglavica.

“Odlično! Bilo je to podulje... ali i čarobno putovanje!” odgovara djed koji osjeća istinsko olakšanje što ispred sebe vidi svojeg starog prijatelja.

“A Arthur?” zabrinuto će Afrikanac.

“Stiže!”

*

Našim prijateljima Minimejcima se, čini se, ne žuri otpustiti Arthura, a ni on nema preveliku želju uroniti u ljepljivu masu koja će ga progutati kao što kameleon guta muhu prilijepljenu na vrhu njegova jezika. No to je cijena koju mora platiti želi li se vratiti svojim i svoje avanture ispričati baki koja, nadamo se, nije umrla od zabrinutosti.

Vidno dirnut, prilazi mu Betameche.

“Bez tebe ćemo se dosađivati! Brzo nam se vrati!” preklinje maleni kraljević.

“Za deset mjesečevih ciklusa, obećavam!” odgovori Arthur podižući ruku u zrak i pljujući na tlo.

Betameche je malo iznenađen tim običajem, no jako mu se sviđa, pa ga zato odmah i prihvaća.

“Obećano!” kaže Betameche podižući ruku u zrak i obilno pljujući na tlo.

Arthur ne može a da se ne nasmije tom čovječuljku koji nikad ne propušta priliku.

“Žurno!” podsjeća prenositelj. “Prolaz će se zatvoriti za deset sekundi!”

Arthur prilazi divovskoj leći koja izobličava njegov odraz.

Sada mu prilazi i Selenija, pomalo stidljivo. Teško joj je obuzdati osjećaje.

Arthur joj stoji sučelice i meškolji se, nelagodno mu je.

“Bilo mi je potrebno tisuću godina da odaberem supruga, a u njemu sam uživala tek nekoliko sati!” kaže nježno kraljevna susprežući suze.

“Moram se vratiti, moja je obitelj zasigurno umrla od brige, baš kao što je bila i tvoja.”

“Naravno, naravno”, potvrdi Selenija ne pretjerano uvjereno.

“Osim toga, deset mjesečevih ciklusa i nije dugo”, nastavi Arthur koji želi zvučati utješno.

“Deset mjesečevih ciklusa, to su milijuni sekundi koje ću provesti bez tebe”, izusti Selenija koja više ne može obuzdati suze. I Arthuru su se oči ovlažile suzama. Vrhom prsta skuplja suze svoje supruge i ljubi ih.

“Milijuni sekunda, eto čime ćemo iskušati našu žudnju kako zahtijeva tradicija, ali i protokol”, podsjeti je Arthur s gorčinom u glasu.

“Dovraga i protokol!” izusti kraljevna bacajući se na Arthura i polažući svoje usne na njegove.

Dvoje zaljubljenih čvrsto se privija jedno uz drugog i silovito se ljube. Istinski je to ljubavni poljubac. Prvi. Najljepši. Najdivnije zabranjen.

Selenija zatim ruke polaže na Arthurova ramena i silovito ga odguruje unatrag. Poljubac je prekinut, usne im se razdvajaju, a Arthur iščezava dok ga upija staklo koje samo za tim i žudi.

“Selenija!” samo je to uspio povikati prije nego što mu je glas posve utišala staklena tvar.

Struje izvan svakog nadzora Arthura bacaju na sve strane.

Sada bolje shvaća što osjećaju alpinisti uhvaćeni u čudovišne lavine koje oni vole nadugo i naširoko opisivati.

Arthur se koprca i neprestano je u pokretu, slijedi upute iz "Prvog uspona", knjige koja mu je bila omiljena prije nego što je otkrio priče o afričkim avanturama svojega djeda.

Leće kroz koje prolazi sve su manje i sve čvršće.

Posljednja je kao zid i Arthuru je malo bolno proći kroz nju. Tek što je izašao, pluća mu se pune zrakom koji kao da je odveć čist. Čitavo mu se tijelo napinje kao opna, kao zračni jastuk nakon sudara.

Arthur pada na tlo i počinje se kotrljati.

Završava sa sve četiri na travi, nasuprot njuški koja maše repom. Presretan što ponovo vidi svojega gospodara, Alfred mu ne dopušta da se oporavi od silnih emocija, već mu odmah liže lice. Arthur puca od smijeha i brani se od tih slinavih napada kako zna i umije.

"Prekini, Alfrede! Dopusti mi da dišem barem dvije sekunde!" blago prosvjeduje Arthur koji je sretan što pokraj sebe ponovno ima najvjernijeg prijatelja.

U pomoć mu priskače Archibald koji mu pruža ruku.

Tek što je ustao, uočava svoju majku koja još leži u nesvijesti. Maleni Arthur trči u njezinu smjeru i saginje se nad njom.

"Što joj se dogodilo?" pita zabrinuto dječak.

"Ugledala nas je i pala je u naranče", objasni jednostavno poglavica Matassalaija koji u ruci drži spomenuto voće kao neoboriv dokaz.

"Kod nas se kaže da je netko pao u nesvijest!" odgovara mu Archibald koji se obožava igrati riječima. Afrikanac zbunjeno promatra svoju naranču.

Arthur nježno miluje lice svoje majke.

"Probudi se, mamice! Arthur je!" šapće on tako nježno da se majka naposljetku budi, opčinjena lijepom melodijom njegova glasa.

Polako otvara oči i ispred sebe, zadivljena, vidi lice svojega sina. Isprva misli da i dalje sanja, pa se smiješi anđelima i ponovo sklapa vjeđe.

"Mama?" uporan je Arthur koji je lupka po obrazu.

Majka iznenada širom otvara oči.

"Ovo nije san?" pita ona zaprepašteno.

"Ma ne! To sam ja, Arthur! Tvoj sin", kaže on blago joj tresući ramena.

Majka tad shvaća da je pronašla sina i istoga trena brižne u plač.

“Oh! Moj obožavani sinčić!” kaže ona ponovno padajući u nesvijest.

Na suprotnoj strani vrta, baka i ne sluti kakva se drama događa, te Davida prati do trijema. Gnusni vlasnik pozorno motri cesticu koja se na obzoru vijugavo uspinje preko brijega. Ponovno pogledava sat koji ne ispušta iz ruke, a kojim se služi kao službenim kronometrom.

“Točno podne!” izvještava on svoju jedinu gledateljicu, budući da mu dvojica, ondje prisutnih policajaca ništa ne znače. “Točno je podne, a ništa na vidiku!” osjeća se dužnim pridodati. Ili možda iz čistog užitka samo nož okreće u rani.

Davidó duboko uzdiše, a zatim, hineći očaj, pridodaje: “Bojim se da će i ova lijepa nedjelja, dan Božji, proći bez čuda!” Koristi priliku što je baki okrenut leđima i glupo se cereka. Bio bi on dobar fanatik. Baki je to bolno, a policajci se osjećaju nelagodno. Silno bi voljeli pomoći ovoj jadnoj ženi, no zakon je danas na Davidóvoj strani, a oni nažalost dobro obavljaju svoj posao.

Podmukli osmijeh nestaje s Davidóva lica i on ponovno poprima ozbiljan izgled. Nakašljavajući se da bi pročistio grlo, on se okreće prema baki koja više nije sama. Kao nekom čarolijom, pokraj nje sad stoje Arthur i Archibald i drže je za ruke. Kao nekim čudom. Davidó je ostao bez glasa i čeljust mu se objesila.

Da je mađioničar Copperfield učinio da pred njegovim očima iščezne čitav jedan grad, Davidó ne bi bio zaprepašteniji. Ovo je više od mađioničarskoga trika. Ovo je više od čuda. Ovo je katastrofa.

Archibald mu se smiješi, ali ne prijateljski, već samo pristojno.

“Imate pravo, gospodine Davidó, uistinu je predivna nedjelja!” uzvikuje starac uvijek spreman pronaći riječ kojoj će se nasmijati.

Davidó nije u stanju pomaknuti se, toliko ga je iznenađenje paraliziralo.

“Moramo potpisati nekoliko dokumenata, ako se ne varam?” pita ga djed.

Davidu je potrebno nekoliko sekundi da bi napokon pomaknuo glavu.

Šok je vidno oštetio njegove ionako ograničene mentalne sposobnosti.

“Prijeđimo, dakle, u dnevni boravak, ondje je svježije, a bit će nam i udobnije”, predlaže Archibald primjerenom pristojnošću.

I dok idu prema kući, najdiskretnije moguće, on Arthuru u uho došapne nekoliko riječi.

“Upravo će nam sad biti potrebno blago!” šapne mu on u uho. “Ja ću mu odvratiti pozornost kako bismo dobili na vremenu, a ti se pobrini za rubine!”

Arthur nije pretjerano siguran da mu je povjeren najlakši dio misije, no osjeća ponos zbog povjerenja koje mu je ukazano.

“Možeš računati na mene!” odgovori on diskretno, a zatim se u trku udaljava u stražnji dio vrta.

Tek što je pretrčao nekoliko metara, Arthur pada u jednu od rupa koje je iskopao njegov otac. Na njezino dno pada koliko je dug i širok.

Alfred njuši rub rupe da bi utvrdio počinjenu štetu.

“Neće nam biti lako!” kaže mu Arthur usta punih zemlje.

Poglavlje 14

Na velikome trgu u Necropolisu u tijeku su ratne pripreme. Vojska fanatika napokon se postrojila tako da svojim tijelima na tlu tvore divovsko slovo M.

Riječ je o tisućama vojnika koji su, uspravni na leđima svojih komaraca, spremni osvojiti nove zemlje.

Polaganim korakom, Maltazard izlazi na balkon smješten iznad divovskoga trga na kojem se okupila njegova savršena vojska. Za ovu se prigodu zaogrnuo novim, posve crnim plaštem na kojem svjetluca stotinjak zvijezda od kojih je jedna sjajnija od druge.

Vojska glasnim povicima odobravanja dočekuje svojeg moćnog vladara koji prema svojem narodu podiže ruku kao papa.

Knez tame uživa u svojoj blistavoj, ubitačnoj, pa čak i gnusnoj pobjedi, kako smatra Mino koji i dalje stoji pokraj piramide i pita se što bi trebao učiniti. Kako je Arthur mogao preživjeti onaj plimni val?

To je gotovo nemoguće, no nije "nemoguće" ono što mu smeta, već ono "gotovo". Jer čak i ako je šansa jedan prema milijun, ipak postoji majušna šansa, a upravo nju Mino ne želi upropastiti.

Mino pogledava svoj novi sat. Arthur je zaboravio samo jedan, mali detalj. Premda se krtica zna služiti satom, ona nije u stanju vidjeti brojke s tako male udaljenosti.

Mino je izbezumljen. Koliko god se trudio ruku što je moguće više udaljiti od tijela, ništa mu ne pomaže. Slijep je. Kao krtica. Baš kao i njegov otac.

Arthur vrtom korača u svim smjerovima. Nemoguće je išta prepoznati u ovome mjerilu. Osim majušnog potoka niz koji se spustio u svojoj orahovoj ljusci. Hoda uz tok vode, prolazi pokraj zidića sazidanog od tek nekoliko redova opeke i stiže do podnožja golemog rezervoara s vodom.

Ondje negdje mora postojati sićušna rešetka skrivena ispod trave, no koliko god se Arthur trudio, ništa ne pronalazi. Alfred je pak pronašao svoju loptu. Polaze je do nogu svojega gospodara koji, čini se, nešto posvuda traži.

“Nije pravi trenutak, Alfred!” kaže mu dječak, uistinu usredotočen.

Uzima loptu i baca je daleko, što i nije najbolji način da se psu kaže da je igra okončana.

Za to vrijeme, Mino prilazi jednom od čuvara koji nadziru blago. Kašljuca i pristojno mu se obraća. “Oprostite na smetnji. Možete li mi, molim vas, reći koliko je sati? Ne vidim dobro izbliza!” Fanatik izgleda kao divljak. Pravo je čudo što mu je uopće dopustio dovršiti rečenicu. Stražar se saginje i promatra ručni sat. “Ne znam čitati!” zalaje on kao div ljudožder. Divlji i glup. “Ah... Nema veze”, žali malena krtica.

“Hajde, Mino! Požuri se!” potiče ga Arthur, premda njegove molitve ne dopiru do krtice.

Mašući repom, Alfred mu ponovno donosi loptu.

Očito ne shvaća tragediju koja se događa pred njegovim očima. Vidi samo svoju loptu i igru.

Iživciran, Arthur uzima loptu i iz sve je snage baca na suprotni kraj vrta.

Tamo ju je zapravo priželjkivao poslati. Nažalost, njegova umorna ruka i blag povjetarac odlučuju drukčije. Lopta mijenja putanju i proljeće kroz staklo prozora dnevne sobe.

Davidó prestrašeno poskoči i prolje kavu po svojem lijepom odijelu boje bijele kave.

A budući da je odlučio popiti kavu bez mlijeka, pomoći nema, mrlja je vidljiva.

Davidó nerazgovijetno izvikuje nekoliko psovki koje bol pretvara u onomatopeju.

Baka hita s krpom u ruci, dok je djedu na licu grimasa dubokog žaljenja.

“Oh! Stvarno mi je žao! Znate kako je to! Djeca!”

Davidó baki iz ruku trga krpu i sam se briše.

“Ne, Bogu hvala, još nisam imao zadovoljstvo spoznati kako je to!” pijuckajući govori on kroz zube.

“Ah! Djeca!” oduševljeno će Archibald. “Dijete vam je kao maleno janje, ispuni vam život, a u mojem vam ga slučaju čak i spasi!” priznaje on koristeći se samo njemu razumljivim aluzijama.

“A da ostavimo janjad na miru i vratimo se našim ovcama?” predlaže Davidó koji dokumente za potpis ponovno gura djedu pod nos.

“Naravno!” odgovara mu djed koji promatra dokumente.

Mora smisliti nešto novo što će mu omogućiti da dobije na vremenu. “Dopustite da vam prvo skuham kavicu!” izusti on ustajući. “Nema potrebe!” odgovara mu Davidó, no djed se ponaša kao da je gluh i već hita prema kuhinji.

“To je kava koju sam dobio iz središnje Afrike. Reći ćete mi što mislite!”

Maltazard još uvijek podignutih ruku stoji ispred svjetine u zanosu. “Vjerni moji vojnici!”

Tim riječima počinje svoj govor i postupno nastaje tišina. Pobožna tišina za riječi koje prisutni ispijaju kao božanski liker.

“Kucnuo je trenutak slave!” više vladar glasom od kojega vam se ledi kralježnica, a koji jeka ponavlja u beskraj i onima koji ga žele čuti.

Narod fanatika razdragano kliče. Čine to nakon svršetka svake njegove rečenice. Čovjek se pita razumiju li uistinu što im govori ili samo glupavo slijede napatuk s transparenta koji im Darcos u pravilnim razmacima pokazuje, a na kojemu piše “Pljesak” No budući da većina njih uopće ne zna čitati, prisutni uglavnom samo glupo viču.

Maltazard čeka da utihnu pa nastavlja govor.

“Obećavam vam bogatstva i moć, uzvišenost i vječnost!” Fanatici ponovno viču ne shvaćajući što im to obećava njihov gospodar i što im to zapravo nikada neće biti namijenjeno. To su samo riječi koje si gospodar dopušta, a male su šanse da će i sa kim ikada podijeliti bogatstva i moć, uzvišenost i vječnost još manje!

“A sada ćemo osvojiti i porobiti sve nama obećane zemlje!” izjavljuje on, izazivajući posvemašnju histeriju među prisutnima.

Ovo su pak dobro shvatili, pa komarči i fanatici drhte od uzbuđenja, zadivljeni razmjerima misije koja im je povjerena.

Minova je misija znatno manje ambiciozna. On bi na satu što mu ga je darovao Arthur samo trebao pročitati koliko je sati. Prikuplja hrabrost i pokušava i drugi put.

“Oprostite, opet ja!” kaže on fanaticu pristojno. “Darujem vam ga!” pridodaje on veselo mu pružajući sat.

Divljak poput njega teško da uopće zna što znači riječ “darovati”. Budući da bi to moglo potrajati satima, Mino mu ne ostavlja vremena za razmišljanje, već mu oko ruke stavlja sat.

“Evo! Odlično vam pristaje!” izjavljuje on prije nego što će se udaljiti.

Kao što bi ananas zurio u televizor, fanatic kratko promatra sat. “Ovo?” izusti fanatic pomalo zbunjeno.

Mino se već od njega udaljio deset koraka. Zastaje i okreće se.

“Što ću s tim? Ne znam čitati!” gundža fanatic, ljubazan kao mramorna ploča.

“Nema problema! Kad poželite doznati koliko je sati, dovoljno je da ruku podignete prema nekome tko zna čitati. Na primjer, prema meni. Podignite ruku, vidjet ćete kako je to jednostavno.”

Gluplji od ribe koja još nikada nije vidjela udicu, fanatic poslušna Mina i prema njemu podiže obje ruke. Malena krtica napokon može vidjeti koliko je sati sa sata koji se sad nalazi na prihvatljivoj udaljenosti.

“Bože moj! Podne i pet minuta!” viče on izbezumljeno.

Mino trčeći odlazi do svojih ručica, ostavljajući iza sebe fanatika koji ukopan u mjestu stoji kao strašilo.

Arthur na površini i dalje čeka da se malena krtica očituje. Ništa se, međutim, ne događa i Arthur počinje očajavati. No nije trenutak za očajavanje, jer Mino daje sve od sebe.

Životinjska velikom brzinom radi proračune, a nemate pojma koliko brzo može računati jedna krtica.

Povlači nekoliko ručica, čime istog trena mijenja položaje nekoliko rubina. Zraka svjetlosti koja je rubine obasjavala malo-pomalo nestaje, no toga nitko nije ni svjestan. Svi prisutni posve su

zaokupljeni Maltazardovim govorom koji završava ovim riječima: “I neka slavlje počne!”

Vojska veselo kliče, kao nikada prije.

Svi prisutni savršeno usklađeno u zrak bacaju svoje oružje i prizor je nakratko prilično dojmljiv. Svršetak prizora nije, međutim, nimalo dojmljiv. Oružje na tlo pada neorganizirano, na sve strane i na sve moguće i nemoguće načine. Među vojnicima su deseci ranjenika.

Maltazard podiže pogled prema nebu, zgrožen glupošću svoje vojske.

Mino koristi privremeni kaos i povlači zadnju ručicu.

U trenu se svjetlost okuplja u jednoj točki i pretvara u predivnu crvenu zraku koja izbija iz vrha piramide i probija se izravno prema vanjskome svijetu.

Svi okupljeni ispuštaju jedno “Oooohhh!”, uglas i puno divljenja. Svi, naravno, misle da je riječ o igri svjetla koja je sastavni dio spektakla.

“Oh! Lijepo crveno!” čuje se sa svih strana.

Mino povlači još jednu ručicu i svjetlost postaje još intenzivnija. Snaga joj je fenomenalna i kao munja para nebo ponad Necropolisa.

“Pa to je predivno, božanski moćno!” raduje se Darcos, tiho pljeskajući da ne bi nadglasao graju punu divljenja prema njegovu ocu.

Maltazard nipošto nije zaslužan za to, no ne usuđuje se priznati. Usred vrta, iz tla izbija predivna crvena zraka i uspinje se gotovo nebu pod oblake.

Arthur podvikne od sreće i baca se na tlo da bi pogledao u rupu.

Alfred koji je uspio pronaći i pokupiti svoju loptu i sam prilazi rupi, privučen zamamnom svjetlošću koja ga podsjeća na divovsku lizalicu.

Arthur zavlaci ruku u rupu, no ruka mu je nažalost prekratka.

Mino u zraku promatra Arthurovu sjenu koja se ocrta u otvoru rupe.

Maltazard je također uočio sjenke, pa premda još nije posve shvatio što se točno događa, osjeća da mu prijete opasnost.

“Zbog tog kretena će nas uočiti! Smjesta ga zaustavite!” dovikuje on svojim stražarima koji razmješteni stoje oko kupole.

Arthur se češka po glavi. Znoj mu je ponovno orosio čelo. “Moramo nešto smisliti, Alfrede! Sada i odmah!” kaže dječak zureći u psa. Alfred ćuli uši, kao da želi da mu ponovi pitanje. Arthur uzdiše. Nikakve koristi od toga glupog psa koji samo zna sliniti po lopti koja mu proviruje iz njuške. Arthur na trenutak zastaje. Uoči jedan detalj. Sinula mu je ideja. “Lopta! Pa, naravno!” Radosno viče i pruža ruke prema svojem psu. “Spašavaš mi život, Alfrede! Daj mi loptu!” I pas s velikim zadovoljstvom, trčeći odlazi na suprotni kraj vrta, uvjeren kako osmijeh na Arthurovu licu znači nastavak igre. Lud od bijesa, Arthur trči za psom, no sa svoje dvije noge protiv četiri pseće šape, neće ga baš lako uhvatiti.

*

Za to vrijeme, stražari su se okupili i s kopljima izbočenima prema naprijed, koračaju prema Minu.

Mino drhti od straha i očajnički pokušava pronaći neko oružje kojim bi se obranio.

“Stani!” viče Arthur kako još u životu nije vikao. Tako silovito da ga bole pluća. Vikom se ne može ubiti, ali se barem može paralizirati: Alfred zastaje kao ukopan, ukočio se zbog onog što je čini se izašlo iz same utrobe njegova gospodara, onog što je kao čudovište skriveno u njemu čučalo.

Alfred olabavi čeljusti, lopta pada na tlo i Arthur je uzima. “Hvala!” kaže dječak, ponovno blag, gladeći ga po glavi.

Eto prijevare koju Alfred dugo neće zaboraviti.

Poglavlje 15

Ni Mino neće još dugo zaboraviti ovaj dan koji je po svemu dao naslutiti da mu je i posljednji.

Stražari su ispred njega i Mino očajnički zauzima obrambeni položaj. Bruce Lee na krtički način.

“Pažnja!” upozorava Mino ruku ispruženih ispred sebe. “Mogao bih postati opak!”

Opak je riječ koja na Maltazarda uvijek djeluje. Iživcirani, gospodar iz korica izvlači čarobni mač što ga je oteo Seleniji.

Široko zamahujući, podiže mač i iz sve ga snage baca prema Minu.

Premda izbliza strašno loše vidi, izdaleka krtica dobro opaža stvari, pa Mino više nego dobro vidi raketu koja juri prema njemu.

Malena se krtica blago pomiče udesno. Prema njegovim računicama, to bi trebalo biti dovoljno. Oštrica se bučno zabija s desne strane, nekoliko centimetara od Minova užasnutu lica. Eto, čak se i krtica može prevariti u proračunima.

Maltazard je bijesan što je promašio, osobito zato što je promašaju svjedočio i njegov sin.

Draže mu je udaljiti se od teme, nego potražiti logičan razlog svojega neuspjeha.

“Ščepajte ga!” dovikuje on stražarima koji malo oklijevaju.

“Upozoravam vas! Mogao bih se naljutiti!” uporan je Mino koji polako uzmiče.

Fanatici se glupo cerekaju, nimalo mu ne vjeruju. Šteta za njih. Loptica za tenis, dvjesto puta veća od njih, upada u cijev iznad njih. Velik kao meteorit, predmet zaklanja svjetlost koja dopire izvana i fanatici podižu pogled da bi vidjeli sjenu koja se na njih spustila. To ne traje dugo. Tek jednu sekundu. Lopta ih pogađa posred njuške.

Maltazard se saginje preko balkona, posve zaprepašten. Veliki mu finale uistinu nije po ukusu.

“Zaustavite tu loptu!” viče on, ne shvaćajući kako je njegovo naređenje nemoguće izvršiti.

Lopta koja pri svakom skoku gnječi, uništava i čupa sve što joj se nađe na putu, fanatike mete kao da su suho lišće.

Slamke i cijevi plešu na sve strane kao čunjevi, a iz desetaka rupa oslobađa se voda pod pritiskom. Trg je sada okružen gejzirima koji iz dvaju golemih rezervoara neprestanu rigaju vodu. Potok koji se ulijevao u cijev kojom su pobjegli Arthur i njegovi prijatelji ubrzo preplavljuje svoje korito.

Kao čep na odvodu vode u kadi, loptica se, nošena bujicom kotrlja do ulaza u cijev i začepљуje je.

Voda brzo preplavljuje čitav trg i nastaje panika u redovima vojske fanatika.

“Učini nešto!” naređuje Maltazard svojem sinu, no jadni momak ne zna što bi učinio, osim možda da se pomoli za spas.

Mino se uspinje na tanjurić na kojem se nalazi blago i skriva se između dva rubina.

Prizor pred njegovim očima uistinu je apokaliptičan. Voda je preplavila tržnicu i trg Necropolisa i u svim smjerovima odnosi malene štandove trgovaca.

Neki su komarči ostali na tlu i voda im je već dosegla visinu tijela, dok drugi lete u krug po kraljevskoj dvorani iz koje više nema izlaza.

Fanatici koji padaju u vodu tonu kao kamenje zbog svojega preteškog oklopa.

Nagrizeni vodom, ruše se čitavi komadi zidova i padaju na trg, stvarajući tako čudovišne valove. Ti valovi za sobom nose barake koje se razbijaju o zidove palače, ispod Maltazardova balkona. Vladar promatra katastrofu koja se prema njemu uspinje velikom brzinom, a koja će uskoro progutati i njegov balkon. Ne može vjerovati vlastitim očima. Kako li je samo ta mala, nevažna krtica mogla pokrenuti kataklizmu takvih razmjera? Kako li je samo moćno carstvo poput njegova moglo tako brzo pasti?

Ponekad je dovoljno maleno zrnce pijeska da se zaustavi i najmoćniji stroj, malo slabija peta da se na tlo baci div i samo nekoliko hrabrih ljudi da se pokrene revolucija. Trebao je pročitati “Veliku knjigu misli”, što mu je Mino stotinu puta i savjetovao. Dvjesto

trideseta zapovijed podsjetila bi ga kako "što je čavlić manji, to nanosi veću bol kad se zabode u stopalo".

Maltazard sad shvaća lekciju, no za reakciju je prekasno. Izgubljen je, uništen, baš kao i njegovo kraljevstvo.

Voda naposljetku podiže tanjurić i blago na njemu, i maleni se tanjur uspinje u unutrašnjost cijevi koja vodi prema površini.

Mino je još uvijek na njemu, zaglavljen između dva rubina, strah mu grči utrobu.

Plutati na površini vode krticama nije specijalnost i Minu je već muka.

I Maltazardu je muka, jer vidi kako mu se pod nogama rastače čitavo kraljevstvo.

Voda je već doprla do balkona te on više nema previše izbora. Odabire prvi koji mu se ukazuje: skače na komarca.

Fanatik koji njime upravlja ponosan je naravno što je uz njega njegov gospodar, no svaki brod može imati samo jednog kapetana. Maltazard hvata fanatika i nemarno ga baca preko palube.

Jadni pilot nije imao vremena ni viknuti prije nego što će kao kamen potonuti u uzburkanu vodu.

Maltazard za uzde hvata komarca koji je ipak premalen za njega i spreman je udaljiti se.

"Oče!" dovikuje mu Darcos.

Maltazard povlači uzde i zaustavlja komarca.

Njegov sin na balkonu stoji izgubljena pogleda, a voda mu već dopire do nožnih listova.

"Ne napuštajte me, oče!" moli on gotovo dječjim glasom.

Maltazard se ispred njega zaustavlja na komarcu koji lebdi ti mjestu.

"Darcos! Imenujem te zapovjednikom!" izvještava ga njegov otac krajnje svečanim glasom.

Sinčić jedva da je polaskan, jer kako bi od ovog novog imenovanja imao ikakve koristi, bolje bi mu bilo da je na suhom. U nadi da će na stražnjem dijelu komarca biti barem malo mjesta za njega, on pruža ruku prema ocu.

"A zapovjednik nikad ne napušta svoj brod!" pridodaje njegov otac, ljut što ga mora podsjećati na temeljna vojna pravila.

Maltazard povuče uzde, okrene se i iščezne na nadsvođenome nebu Necropolisa.

Razočaran, povrijeđen, napušten, Darcos nemoćno spusti glavu.

Tad uoči kako mu je voda već do pojasa i da mu se lice zrcali na površini. Promatra to umorno i razočarano lice koje se prema njemu velikom brzinom uspinje kao brat koji mu se pridružuje. Ta ga je pomisao nagnala na osmijeh. Istoga trena, njegov odraz usne razvlači u isti osmijeh. Darcos je dirnut.

Ovo je prvi put da netko prema njemu ide s osmijehom na licu.

Bit će to i posljednji put. Njegov mu je odraz prišao još bliže i udjelio mu oproštajni poljubac.

Arthur i dalje leži na travi i osluškuje kлокotanje vode koja teče zemljinom utrobom. Rupa u koju je ubacio loptu i dalje je očajno prazna, pa se Arthur počinje pitati nije li upropastio završnu fazu svoje misije.

Prokrstariti Sedam Zemalja na dva milimetra od tla, suočiti se s fanaticima, ispijati Plamene Jackove, oženiti se kraljevnom, spasiti djeda i pronaći blago te naposljetku doživjeti neuspjeh tako blizu cilja. To je oblik nepravde koji Arthur ne može prihvatiti. Zašto bi Nebo neprestano bilo uz njega, a zatim ga tako iznenada napustilo?

Ta mu posljednja misao popravi raspoloženje i on se još dublje sagne prema rupi. Jasno čuje kлокotanje vode, a sudeći prema hućanju koje postaje sve glasnije, razina vode se diže.

Arthur još pozornije promotri crnu rupu.

Iznenada uoči predmet koji svjetluca na njezinu dnu. Prvi rubin na vrhu piramide pronašao je put do svjetla. Malo-pomalo, nošena vodom, kupola se podiže i piramida se postupno osvjetljava. Arthur je zadivljen. Oči su mu pune suza.

Uspio je u svojoj misiji. U pogibeljnoj misiji tijekom koje je stotinjak puta vlastiti život doveo u opasnost, prkosio svim opasnostima. Tim se putem zaputio kao maleni dječak, a svršetku ga je priveo kao maleni čovjek.

Arthur pruži ruke i nježno uhvati kupolu punu rubina.

Na trenutak je blago promatra kao student koji proučava školsku svjedodžbu.

Arthur prima čestitke odbora čiji predsjednik maše repom, a zatim i lavežom iskazuje pohvale.

Arthur uđe u garažu i odmah pali veliku neonsku svjetiljku koja oklijeva zasvijetliti.

Dječak tanjurić nježno položi na stol i pretražuje ladice s alatom. Napokon pronalazi ono što je tražio. Povećalo.

Polako ga prinosi piramidi od rubina i pogledom sustavno pretražuje njezinu unutrašnjost u potrazi za jednom malenom krticom.

“Mino?” šapće Arthur čiji bi se uobičajeni glas Minimejcu mogao učiniti čudovišnim.

Mino ga je naravno dobro čuo, no ta mu strahovita vika zvuči strašno i ne sluti na dobro. Kako bi mogao prepoznati svojega prijatelja Arthura kojemu je glas sada postao tako dubok?

Mino ipak prikupi svu raspoloživu hrabrost te odluči promoliti glavu. Tad naleti na stakleni zid čije obrise jedva može razaznati. Leća zrcali divovsko oko, oko veće od nekog planeta.

Mino se tad prisjeća stare priče koju mu je otac pričao kad bi ga htio uplašiti. Bila je to priča o ovako čudovišnom oku koje živi u dnu groba i neprestano promatra čovjeka po imenu Kain.

Mino tad ispusti strahovit vrisak i padne u rubine, što je znatno bolje nego pasti u jabuke. Ili naranče.

*

Polovici pripadnika naroda Minimejaca ručice su i dalje prilijepljene za vrata, no pritisak vode počinje popuštati. Odljepljujući uho od vrata, Miro je taj koji im donosi radosnu vijest.

Kralj malo popušta pritisak, no i dalje se ne usuđuje ruke odmaknuti od vrata.

Patofsi ne postavlja pitanja. Uzmakne nekoliko koraka unatrag, položi ruke o bokove i prigiba se unatrag kako bi si izravnao leđa. Mora se priznati kako je upravo on obavio dvije trećine posla. Od toga vas stvarno mogu zaboljeti leđa.

Kralj čije su ruke još jedine prilijepljene za vrata, počinje se osjećati pomalo smiješno.

“Možete pustiti, oče! Mislim da će držati!” kaže mu nježno njegova kći koju ova situacija zabavlja.

Šum vode se udaljava, kao loša misao, kao loše sjećanje.

Miro otvara vratašca smještena u visini svojega lica i gleda van. "Voda je nestala! Uspjeli smo!" viče krtica.

Vijest je dočekanana s radošću bez premca, a u zrak polijeću stotine malenih šešira, čuju se povici, vriska, pjesma i zvižduci. Sve čime ljudi iskazuju sreću što su živi.

Selenija se svojem ocu baca u naručje. Zaboravila je svoju nadaleko poznatu suzdržanost.

Niz obraze joj teku krupne suze, dok se istodobno nekontrolirano smije.

Betamechu laskaju svi ti komplimenti i sve te ruke koje se s njim žele rukovati. Prisiljen je neprestano zahvaljivati i kao pokvarena ploča ponavljati "hvala" da bi svima udovoljio.

Čitav minimejski narod je u zanosu i posve prirodno počinje pjevati nacionalnu pjesmu.

Miro sve to promatra s nježnošću, no srce mu nije na mjestu. Kralj mu prilazi i polaže mu ruke na ramena.

Dobro mu je poznata tuga koja izjeda Mira i koja ga sprečava da se pridruži slavlju.

"Kako bih samo volio da moj maleni Mino može svjedočiti ovome prizoru!"

Kralj suosjeća s njim i još čvršće ga steže u svojem zagrljaju. U ovakvim se situacijama ne može ništa drugo učiniti, još manje reći.

No neobična buka iznenada prekida slavlje. Buka koja postaje sve jača i glasnija od šuma vode.

Zemlja počinje blago podrhtavati i slavlje se istog trena prekida. Na licima je ponovno vidljiva zabrinutost koja je iščeznula tijekom pjesme.

Podrhtavanje tla postaje sve jače i sa stropa se otkida nekoliko zemljanih ploča koje na tlo padaju kao bombe i iza sebe ostavljaju istinske kratere.

Maltazardova je osveta bila brza, misli gomila koja već trči potražiti zaklon.

Tko bi drugi, ako ne taj demon, došao uništiti svod ponad grada? Još jedno podrhtavanje, znatno snažnije od ostalih, sa stropa otkida divovski kamen.

“Pažnja!” viče Miro koji ne može učiniti ništa drugo nego samo upozoriti.

Minimejci se u trku udaljavaju, dok divovski kamen, u oblaku prašine na tlu stvara rupu.

Udarac je tako silovit da kralj pada na stražnjicu.

Podrhtavanja se zaustavljaju, a kroz strop se probija divovska, prugasta cijev koja se spušta sve do tla.

Kralj ne vjeruje vlastitim očima. “Što je pak sad smislio taj demon od Maltazarda?” pita se vladar.

Impresivna cijev se zaustavlja, a kroz njezine se prozirne stijenke jasno vidi kuglica koja klizi niz unutrašnjost.

“Kugla smrti!” uzvikne Betameche.

Nije potrebno ništa više da bi se stvorila sveopća panika. Selenija je jedina koja se panici ne prepušta.

Promatra tu strašnu cijev koja je na nešto podsjeća.

“To je slamka!” neočekivano uzvikne ona s osmijehom od uha do uha. “Arthurova slamka!”

Kuglica se napokon spustila, udarila o tlo i otkotrljala se.

Posve izudaran, Mino se pridigne i ispljuje prašinu koja mu se nakupila u ustima.

U rukama čvrsto stišče Selenijin mač.

“Sine moj!” shrvan emocijama uzvikuje krtica Miro.

“Moj mač!” uzvikuje kraljevna Selenija, luda od sreće.

Miro trči prema sinu i prima ga u zagrljaj.

Narod Minimejaca, prekriven prašinom, ponovno ispušta radosne povike.

Kralj prilazi Miru i njegovu sinu koji su slijepljeni kao dva mul-mula. “Sve je dobro što se dobro svrši!” dovikuje razdragano on, nimalo nesretan što je avantura okončana.

“Ali ne u cijelosti!” odgovara Selenija autoritativno.

Udaljava se od malene skupine i odlazi sve do središta trga gdje se nalazi stijena predaka.

Jednim pokretom podiže mač i zabija ga u kamen.

Kamen se istog trena zatvara i zauvijek zarobljava mač.

Selenija ispusti uzdah olakšanja. Pogledava oca, koji joj kretnjom glave šalje znak odobravanja i zahvalnosti. Selenija to ponizno prihvaća. Ova ju je avantura poučila brojnim stvarima, a najvažnija

od njih jest ta kako je kraljevni da bi postala dobra kraljica, ali i u životu općenito, potrebna mudrost.

Slamka se polako podiže i napušta seoski trg kao nijema raketa.

Poglavlje 16

Arthur je uzme natrag i provjeri je li Mino još unutra.
“Yes!” uzvikuje on, sretan što je slamka prazna.

U rupicu postavlja kamenčić da bi je začepio i uzima tanjurić prepun rubina.

Krajnje je vrijeme da se tanjurić s blagom napokon pojavi, jer Archibald više ne zna što bi smislio kako bi dobio na vremenu.

Ruke su mu prekrivene tintom dok njima prtlja po svojem nalivperu koje je uspio rastaviti na tri dijela.

“Pa ovo je nevjerojatno! Ovo je nalivpero koje me još nikada nije izdalo! A izdalo me je upravo sada, u najgorem mogućem trenutku, kad sam trebao potpisati važne dokumente!” objašnjava djed, brbljaviji nego inače. “Poklonio mi ga je moj prijatelj Švicarac, a kao što znate, Švicarci ne samo da su stručnjaci u proizvodnji satova i čokolade, nego proizvode i zavidljujuća nalivpera!”

Iživciran, Davidó mu pod nos gura svoje, nalivpero marke Mont-Blanc.

“Držite! I ovo dolazi iz Švicarske! A sada potpišite! Dovoljno smo već vremena izgubili!”

Vlasnik više neće trpjeti nikakve ispade. To mu se vidi u pogledu.

“Ah? Ovaj... da, naravno!” zamuckuje Archibald kojemu je ponestalo ideja.

Ipak, diveći se nalivperu, uspijeva uštedjeti još nekoliko sekundi.

“Predivno! A... piše li dobro?” pridoda djed.

“Isprobajte ga sami!” spretno mu odgovori Davidó.

Archibald više nema izbora pa potpisuje posljednji dokument.

Vlasnik mu ga istog trena čupa iz ruku i sprema u dosje.

“Evo! Sad ste vi vlasnik!” dobacuje mu Davidó pomalo zgrčena lica.

“Predivno!” odgovara Archibald koji dobro zna kako nije sve tako jednostavno. Popunio je sve dokumente, no nije obavio najvažnije.

“Novac!” zahtijeva Davidó pružajući ruku.

Zna da mu je to posljednja šansa. Vlasnički list nema nikakve vrijednosti sve dok Archibald ne isplati iznos koji mora isplatiti, odnosno iznos kojim ne raspolaže. Starac dvojici policajaca koji Davida okružuju upućuje poziv u pomoć u obliku smiješka. Nažalost, dvojica predstavnika zakona za njega ne mogu bogzna što učiniti.

Davidó osjeća da se vjetar okreće u njegovu korist. No već je pravo čudo što se starac u posljednji tren pojavio. Neće se dogoditi dva čuda u jednome danu.

Davidó otvara dosje, iz njega vadi dokumente i spreman je potrgati ih.

“Nema novca... nema ni dokumenata!” izjavljuje odurni vlasnik koji vlasnikom namjerava i ostati.

Ulazna se vrata blago otvaraju i svi se okreću u njihovu smjeru.

Kad se netko nada čudu, znatiželja je posve prirodna pojava.

U ovome je slučaju maleno čudo vrlo pristojno. Ulazi na vrata i noge otire o otirač prije nego što će ući.

Arthur kroz dnevni boravak prolazi u pustenim papučama na nogama, prilazi stolu gdje ga okupljeni očekuju kao Mesiju.

Arthur pred Archibalda pažljivo polaže tanjurić s rubinima.

Baka obuzdava emocije, a djed divljenje.

Davidó pak suspreže dah.

Arthur se samo smiješi. Sretan je.

Archibald uživa. Napokon će se moći i malo zabavljati.

“Dakle!” kaže on promatrajući rubine. “Budući da pedeseta zapovijed glasi: čist račun, duga ljubav.” Zatim odabire rubin, i to jedan od najsitnijih. “Sad ste isplaćeni! Rubin kao nokat velik!” pridodaje on polažući maleni rubin ispred skamenjenog Davida.

Dvojica policajaca ispuštaju tihi uzdah olakšanja. Ovakav im je sretan rasplet donio veliko olakšanje.

Baka na stol polaže kutijicu za nakit.

Poseže za tanjurićem i njegov sadržaj istresa u unutrašnjost kutije.

“Ovdje će biti na sigurnom. Osim toga, ovaj sam tanjurić tražila već više od četiri godine!” izjavljuje ona vrcasto, uzimajući tanjurić.

Archibald i Arthur tiho se smijulje. Ali ne i Davidó. Davidó se uopće ne smije.

“Pozdravljam vas, gospodine!” kaže Archibald ustajući i pokazujući mu izlaz.

Davidu su noge kao odsječene. Nije u stanju ustati.

Kako ne bi otežali situaciju, prinoseći ruku šiltovima na svojim kapama, policajci pozdravljaju djeda i baku te kreću prema izlazu, pokazujući tako svojim primjerom put. Shrvan i u škripcu, Davidó osjeća da mu živci popuštaju, jedan za drugim.

Nervozni tik počinje mu potresati kapak i oko mu trepće kao žmigavac automobila koji će početi s pretjecanjem. Kao pijanac kojega je za upravljačem uhvatilo ludilo.

Put koji od mržnje vodi do ludila nije dug, a Davidó je čini se spreman zaputiti se njime.

Rastvara svoju jaknu i vadi pištolj iz Drugog svjetskog rata. S obzirom na činjenicu da živimo u razdoblju mira, nitko ni na trenutak nije posumnjao koji je smisao njegove geste.

“Da se nitko nije ni pomaknuo!” uzvikne on.

Policajci pokušavaju posegnuti za svojim oružjem, no Davida je ludilo učinilo žustrim.

“Nitko, rekao sam!” viče on ponovno, uvjerljivije nego prije.

Svi prisutni su bez glasa. Nitko nije ni pomišljao da je ovaj podlac spreman ići tako daleko.

Davidó koristi sveopće zaprepaštenje i pod mišku gura kutijicu s blagom.

“Zato ste, dakle, po svaku cijenu htjeli kupiti naše zemljište?” pita Archibald koji počinje shvaćati.

“Eh, da! Dobitak privlači! Uvijek iznova!” cereka se on pomalo luđačkojga pogleda.

“Kako ste znali da je u vrtu skriveno blago?” pita djed koji želi rasvijetliti misterij.

“Vi ste mi to rekli, glupavi magarče!” živcira se Davidó čiji je pištolj pirea njima i dalje uperen.

“Jedrne smo večeri zajedno bili u baru ‘Dvije rijeke!’” viče on kao da se želi osloboditi prevelikog pritiska koji ga je dugo tištio. “Proslavljali smo potpisivanje primirja, a vi ste počeli s onim svojim pričama o mostovima i tunelima, malim i velikim Afrikancima, ali prije svega i s pričom o blagu! Blagu koje ste tako dobro sakrili da više ne znate gdje je! To vas je silno nasmijavalo, no ja sam zbog toga svaku večer provodio u suzama! Od same pomisli da mirno snivate na

blagu za koje više ne znate gdje se točno nalazi, noću više nisam mogao oka sklopiti!”

“Žao mi je što sam vam do te mjere remetio san!” odgovori Archibald, hladan kao led.

“Nema problema! Sve ću to nadoknaditi sad kad imam blago! Sad vi više nećete spavati!” uvjerava ga Davidó koji počinje uzmicati prema izhzu.

“Znate, Davidó, nije vam blago ometalo san, već vaša pohlepa.”

“Moja je pohlepa danas zadovoljena i uvjeravam vas da ću sad dobro spavati! Ici ću spavati na Karibe! Afrika nije moj stil!” odgovara podlac koji nije uočio kako mu je u leđa upereno pet kopalja koje u rukama dže Matassalaiji.

“Novac ne donosi sreću, Davidó, što je jedna od prvih zapovijedi, a uskoro ćete to i sami spoznati!” kaže Archibald kojemu je bolno gledati kako ovaj jadni luđak pada u zamku koju si je sam postavio.

Pet koplja bocka leđa bjegunca koji shvaća kako mu se sreća okreće ka nebo koje poprima narančastu boju. Davidó se više ne usuđuje ni pomaknuti, a policajci tu prigodu koriste da bi ga razoružali.

Afrički poglavica uzima kutijicu s blagom, dok policajci Davidu nimalo nježno na ruke stavljaju lisičine i guraju ga prema izlazu. Ne dopuštaju mu da izgovori ijednu jedinu riječ. Čak ni zbogom.

Poglavica Matassalaija prilazi Archibaldu i povjerava mu kutijicu s blagom.

“Sljedeći put malo bolje spremi naše darove!” kaže mu poglavica široko se smiješeći.

“Obećavam!” odgovara Archibald koji se smiješi, no koji je dobro naučio lekciju.

Arthur se napokon baca baki u zagrljaj i napokon uživa u zasluženim milovanjima.

Za to vrijeme, Arthurova majka prima pljuske koje nipošto nisu zlonamjerne, ali su ipak pljuske.

To je jedini način da je se probudi. Njezin joj suprug ispod leđa podvlači ruku da bi je pridigao.

Otvorivši oči, prvo što vidi jest Davidó s lisičinama na rukama kojega na stražnje sjedalo automobila bacaju dvojica policajaca.

Majka se mršti, uvjereni da je ponovno riječ o ružnom snu. "Osjećaš li se bolje, draga?" brižno je pita njezin suprug.

Ne odgovara mu odmah. Vjerojatno zato što prvo želi vidjeti hoće li policijski automobil s uključenim sirenama poletjeti u nebo ili neće.

Automobil podiže veliku prašinu, ali pristojno se zadržava na cesti. Ne sanja, dakle.

"Znatno bolje!" odgovori ona s malim zakašnjenjem, prije nego što će ustati i poravnati haljinu. Promatra zatim sve silne rupe koje je oko nje iskopao njezin suprug.

"Sve je u najboljem redu!" nastavlja ona kao da se ništa nije dogodilo.

Očito je kako još nije posve povratila svijest, jer su joj brojni padovi jamačno oštetili moždane vijuge.

"Malo ću pospremiti!" izjavljuje ona kao da je riječ o neurednoj kuhinji.

Uzima lopatu i počinje zatrpavati rupe.

Njezin je suprug nemoćno promatra. Naposljetku uzdiše i sjeda na rub jedne rupe. Preostaje mu samo da se nada kako je ovakvo stanje njegove supruge samo privremeno.

U očekivanju poboljšanja... mora priznati da je to praktično! Ne može a da ne pomisli dok promatra svoju ženu kako nabija zemlju na rupi koju je ponosno zatrpala.

Poglavlje 17

Tjedan je dana prošlo od lude avanture. Vrt je u približno istome stanju, šljunak na parkingu je grabljama poravnat, a stakla na prozorima popravljena.

Jedino što je drukčije jest miris. Osebujan miris koji se probija kroz kuhinjski prozor.

Bakica podiže poklopac lonca i njuši paru koja se iz njega uzdiže. U loncu se jelo već satima krčka i miriše neobično dobro. Jamačno je to razlog zašto Alfred tako razborito sjedi tik pokraj štednjaka.

Baka uranja u lonac drvenu kuhaču, a zatim je dotakne vrhovima usana.

S obzirom na njezin zadovoljan osmijeh, nema nikakve sumnje: jelo je gotovo.

Ona lonac hvata dvjema krpama i odnosi ga u dnevnu sobu.

Ondje je dočekuju glasni povici odobravanja izglednijih.

“Aaahh!” pjevuše okupljeni za stolom, iskazujući tako zadovoljstvo.

Archibald razmiče boce da bi načinio mjesta za taj posve nov i lijep lonac.

“Oh! Žirafin vrat! Moje omiljeno jelo!” uzvikuje Archibald.

Istoga trena, njegova kći počne kolutati očima, no njezin je suprug hvata u padu.

Istina je da se počela oporavljati, no još uvijek je prilično krhka. “Šalio sam se!” grohotom se smije djed koji poseže za bocom bijeloga vina.

“Evo, kćeri moja! Popij malo, neće ti škoditi!” šali se on točeći joj vino u čašu.

Vinom nudi i petoricu Matassalaija koji pristojno odbijaju.

To, pak, nije slučaj i s policajcima.

“Uvijek spremni na usluzi, osobito kad treba iskapiti bocu”, šali se jedan od njih.

Šala nasmijava sve prisutne, osobito oca koji se guši od smijeha. Njegova ga supruga pljeska po leđima i pruža mu čašu bijeloga vina. I ne trepnuvši, otac vino ispija u jednome gutljaju. Odmah mu je bolje, pa ženi daje znak da ga prestane udarati po leđima. Uzima bocu i čita etiketu. Riječ je o domaćem bijelom vinu, iz Archibaldova podruma. Ima nekoliko desetaka gradi. To je vrsta alkohola koji može pročistiti sve što čovjek poželi.

Sad nam je jasno tko je Minimejce naučio pripremati Plamene Jackove.

Baka poslužuje jelo i predivan miris govedine u umaku preplavljuje čitavu prostoriju.

Svi su obilno posluženi i pristojno čekaju da i domaćica napokon sjedne za stol.

I posljednji je tanjur napunjen, no stolica ispred njega zjapi prazna. "Gdje je Arthur?" pita iznenada baka koja dotada nije ništa primijetila, jer je bila posve zaokupljena svojim lijepim, novim loncem. "Otišao je oprati ruke. Odmah će doći!" odgovara Archibald.

Očito je riječ o izlici.

"Dobar tek!" uzvikuje on da bi promijenio temu razgovora.

"Dobar tek!" zbornu odgovaraju svi okupljeni za stolom, a zatim se bacaju na slasnu govedinu.

Arthur nije otišao oprati ruke. Na prvom je katu. Izlazi iz bakine sobe s velikim ključem u ruci. Hodnikom se šulja na vrhovima prstiju, osvrćući se da bi provjerio nije li mu Alfred za petama.

Opasnosti nema. Kad god se u kući spravlja govedina u umaku, Alfred se od lonca ne udaljava na više od jednoga metra.

Arthur stiže pred vrata koja vode do Archibaldove tavanačke prostorije, te usprkos natpisu koji upozorava da je pristup zabranjen, u bravu gura ključ.

Prostorija je ponovno prepuna predmeta. Radni je stol vraćen na svoje mjesto. Svaki predmet i svaka maska pronašli su čavao na kojemu su nekoć visjeli, pa prostoriju ponovno okružuju isti predmeti. Knjigama je ponovno pruženo zadovoljstvo da se gomilaju jedne na drugima.

Arthur hoda polako da bi što više uživao. Miluje drvo divlje trešnje radnoga stola, veliki kovčeg presvučen bivoljom kožom i sve one maske kojima se volio igrati prije nego što je počela cijela ova priča.

Sva ta ponovno pronađena sreća ispunjava ga mnoštvom osjećaja. Među njima je i nejasan osjećaj tuge. Praznine.

Otvora prozor i dopušta ljetu da preplavi prostoriju. Nalakti se na prozorsku dasku i uzdiše promatrajući veliki hrast, i dalje skriven iza vrtnog patuljka. Visoko gore, na ažurno modrome nebu mjesec u obliku srpa stidljivo se pokazuje suncu.

“Još samo devet mjesečevih ciklusa, Selenija... još samo devet...” izusti on naposljetku i tako nas upućuje u prirodu svoje tuge. Nije to bila ni sreća ni čeznutljivost, pa čak ni dosada. Bila je to jednostavno ljubav.

Istinska ljubav. Ona od koje osjećate slabost čim se udaljite od voljene osobe. Udaljenost koja se mjeri u mjesečevim ciklusima, ali milimetrima.

“Podarila si mi svoje moći, pa ipak se još nikada nisam osjećao ovako slabašnim. Možda te moći djeluju samo kad sam pokraj tebe?” pita Arthur, no nema nikoga tko bi mu odgovorio.

Arthur neko vrijeme stoji u tišini, iskreno se nadajući da će mu jeka donijeti neki odgovor. No ništa do njega ne dopire. Tek šuštanje povjetarca u granama velikoga hrasta.

Arthur tad polaže poljubac u udubinu svoga dlana i puše u ruku da bi poljupcu pokazao put.

Poljubac leprša prema hrastu, spretno prolazi između njegovih grana i slijeće na Selenijin obraz.

Malena kraljevna sjedi na listu i promatra Arthura koji stoji ispred prozora.

Suza koja je nestrpljivo čekala na ruhu njezina kapka napokon joj teče niz obraz.

“Ubrzo ću biti pokraj tebe...” sjetno šapće Arthur.

“Čekat ću te...” strpljivo mu odgovara Selenija.

Uz mudrost, strpljivost je druga stvar kojoj je poučila ova avantura.

U nakladi Algoritma

Arthur
i Minimejci

Arthur
i Zabranjeni grad

Arthur
i Maltazardova osveta